DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

©ALLAN AMATO

KIM LIGGETT, yaşadığı kasabayı on altı yaşında terk ederek New York'a geldi, müzisyenlik ile oyunculuk kariyerine odaklandı. Seksenli yıllarda bir yandan tiyatro okulunda okurken bir yandan da dönemin en büyük rock gruplarında back vokalistlik yaptı.

Şimdilerde Manhattan'ın kuzeybatı yakasındaki evinde asabi köpeği, iki çocuğu ve caz müzisyeni olan kocasıyla birlikte yaşıyor.

Kapak Fotoğrafları:
erkek model © Jake Melara/Unsplash;
mısır tarlası © Phong Thanh/Pexels; gökyürü © Brett Sayles/Pexels

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

Son Hasat
Özgün Adı | *The Last Harvest*
Kim Liggett

Yabancı Yayınları | 432

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzelti | Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-29-2

© Kim Liggett, 2017
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Oya Yalçın, 2022

Sertifika No: 63989

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KIM LIGGETT

SON HASAT

Çeviren
Oya Yalçın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rahm için
Ararsan, bulacaksın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

İnsanlar buraya Tanrı'nın ülkesi diyor ama Şeytan olmadan Tanrı da olmaz.

Bunu mahsulleri ele geçirmeye çalışan tarla kurtlarında ve oluklarda boğulurken parlak yeşil kanatlarıyla çırpınan çekirgelerde görüyorum.

Biçerdöverle böyle dolaşarak güneşin tarlaların üzerinden doğuşunu izlerken 1889'daki toprak kapma yarışında bu boktan araziye sahip çıkan atalarımı düşünmeden edemiyorum. Rengin ve ışığın muhteşem görünümü her gün Tanrı onlar hakkında bizzat yargıya varıyor gibi hissettirmiş olmalı. Işının saçılmasını sağlayanın birtakım zerrecikler olduğunu biliyorum ama yine de bana ulaşıyor. Oklahoma göğü, herhangi birinden inançlı bir insan yaratabilir.

Donmuş eklemlerim üzerinden kollarımı sıyırıyorum ve önümdeki buğdayı ortadan kaldırmaya odaklanıyorum. Mevsimin son hasadı. Buğdaydan nasıl da nefret ediyorum. O kadar modası geçmiş ki... Soya fasulyesi – geleceğin modası bu. Babama söyleyip durdum ama o kendi bildiklerine saplanıp kalmıştı. Şimdi tamamen saplanıp kalmış durumda. Toprağın iki metre altında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arazinin batı sınırındaki Neely Sığır Çiftliği'ne bir göz gezdiriyorum ve içim mide bulantısıyla sarsılıyor. Kendime orarın artık sadece terk edilmiş bir ahır olduğunu söylüyorum ama yemin ederim ki bana baskı yapıyor ve sanki beni boğmaya çalışıyor. Olanlardan sonra orayı neden yakıp yıkmadıklarını asla anlayamayacağım. Babamın yaptıklarından sonra.

"Toparlan, Clay," diyorum kendi kendime, şapkamı çevirip müziğin sesini açarken. Paraya ihtiyacımız var ve zaten takvimin gerisindeyim. Bu sabah biçerdöveri çalıştırmakta zorluk çektim. Tüm bu işlerde iyi olan babamdı. Bazen kendimi o olay hiç yaşanmasa hayatım nasıl olurdu diye hayal ederken yakalıyorum. Hâlâ futbol oynuyor olurdum, üniversitelere bakıyor olurdum, taş ocağına gidip arkadaşlarımla bira içiyor olurdum.

Eve dönüp okula gitmek için hazırlanmak üzere son dönüşümü yaparken buğdayın içinde, alçakta bir şeylerin hareket ettiğini görüyorum. Koltuğumda yükseliyorum, tozlu ön camdan bakıyorum ve eve doğru hareket edişini izlerken sert bir şeye çarpıyorum. Kesici bıçaklar gıcırdıyor ve biçerdöver ileri doğru atılarak duruyor.

"Hadi ama," diye sızlanıyorum kulaklıklarımı çıkarırken.

Kabinden kayarak inip hasat makinesinin önünde güçlükle yürürken çığlık atan gitar sesleri uzaklaşıyor.

Umarım küçük kız kardeşimin bisikletinin üzerinden geçmemişimdir. O külüstürü her yerde arayıp durdum. Ona yeni bir tane almayı bile düşündüm; biraz hırpalayıp ona Harmon Gölü'nün orada bulduğumu söyleyecektim ama Noodle zeki. Babam geçen sene altıncı doğum günü için toplamıştı bisikleti – değerli bir şey değil, benim ve Jess'in eski bisikletinin hurda parçalarından toplama. Sanırım manevi bir değeri var.

Kesme platformuna doğru eğilince burun deliklerime bakır kokusu doluyor. Orada bıçaklara sıkışmış yamuk yumuk bir toynak var. Midem altüst oluyor; boğazım o kadar kasılıyor ki yutkunurken zorlanıyorum. Telaş içinde geri kalanını ortaya çıkarmak için atıl buğday saplarının etrafını kazmaya başlıyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

– yeni doğmuş bir buzağı. Boğazı yarılmış, kırmızı parlak kan altın rengi kürküne sıçramış. Bir hayat belirtisi görmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama bir faydası yok. Sadece ılık kan öbeği, kemik ve kürk var.

"Tanrım!" Geriye doğru sendeliyorum, iş eldivenlerimi çıkarıyorum ve iğrenç kokudan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hâlâ etrafımda... içimde.

Biçerdöverin etrafında turlarken gözlerimle etrafı tarayarak bir açıklama arıyorum. Bay Neely geçen sene çiftliğini kapadığından beri buralarda sığır kalmadı. Bunu ben mi yaptım yoksa birisi onu öldürüp benim bulmam için buraya mı attı? Hastalıklı bir şaka mı bu?

Ellerimi dizlerime dayayarak buzağıya bakıyorum, gözleri katran karası ve tek görebildiğim babamın kollarını iki yana açmış, boğazında hırıltılı son nefesiyle üreme alanında yatışı.

"Kanı savunuyorum," diye fısıldı.

Dehşete düşmüş gibiydi – ama ölüm yüzünden değil, benim yüzümden.

Rüzgâr mahsulün üzerinden eserek beni geri çekiyor. Zımpara kâğıdının deri üzerinde çıkardığı sesi andırıyor.

Aceleyle eve doğru koşuyorum.

Gölgemi takip edenin güneş olduğunu biliyorum ama yemin ederim ki peşime düşmüş Şeytan gibi geliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

"Geç kaldın," diyor Noodle, nefes nefese. İki yanındaki örgüleri sanki kendi motorları varmış gibi zıplıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Şapkamı ve iş ceketimi uzatıyorum.

"Eldivenler?" Her şeyi düzgünce askılara asıyor.

Tırabzanı sıkı sıkı tutuyorum, eskimiş ahşabı parmak uçlarımda hissediyorum, ölü buzağı zihnimde hâlâ canlı. Noodle bunu öğrenmemeli. Kimse öğrenmemeli. Ben nereden geldiğini bulana kadar olmaz. Bu şehrin bizim canavar olduğumuzu düşünmesi için daha fazla sebebe ihtiyacı yok.

"Orada unuttum herhalde." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridordan mutfağa doğru bakıyorum. Annem fırına doğru eğilmiş, hâlâ kısmen hayaller âleminde, tüm dikkatini domuz pastırmasının yağını kızartma tavasında tutmaya vermiş. Jess de hiçbir şeye aldırmayacak kadar zavallı olmakla meşgul. Bu kızın kendini *Maury* şovunda bulmaması mucize olur.

Noodle gömleğimin kenarından çekiştiriyor. "Bugün kaç dönüm bitirdin?"

"Sekiz."

Çıkartma albümünden sekiz tane altın yıldız çıkarırken dudaklarını büzüyor, onları pazar okulundan "ödünç aldığı" pos-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ter panosunun sayfalarındaki kare alana yerleştiriyor. Her kare hasadın bir dönümüne denk düşüyor. Bu sene her bir peniye ihtiyacımız var. Dört yüz elli yedi dönümün tamamı sabah erken saatlere ve okul sonrasına sıkışmış durumda. Tek başıma baş edemeyeceğim kadar büyük bir iş ve eğer ilk ayaz benden önce davranırsa şansımıza küseceğiz.

Noodle hesabı yapıyor, bacağının üzerinde parmaklarını tıklatarak geri kalan dönümlerin hesabını tutuyor. Her şeyi sayıyor. Bir yerde bunun obsesif kompulsif bozukluğun bir türü olduğunu okumuştum ama bence sadece yaşıtlarından daha akıllı.

"Sır tutabilir misin?" Gözlerinin içine bakabilmek için çömeliyorum.

Ellerini sıska göğsünde kavuşturuyor. "Tutabileceğimi biliyorsun."

"Hey, parmağına ne oldu?"

"Sadece kâğıt kesiği, konuyu değiştirmek yok."

Ensemi ovuşturuyorum. "Bu sabah makineyle küçük bir problemim oldu... Tamir edemeyeceğim bir şey değil." Bakışı pencereden dışarıya doğru yön değiştiriyor ve tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. "Endişelenme. Halledeceğim, sadece sen oraya gitme." Açık sarı perçemlerini dağıtmak için uzanıyorum ama benden kaçıyor. Artık kimsenin saçlarına dokunmasından hoşlanmıyor. "Okuldan sonra icabına bakacağım. Anlaştık mı?"

Dudaklarını mühürlüyor, hayali anahtarı elime tutuşturuyor ve mutfağa doğru gidiyor.

"Yara bandı kullan, tamam mı?"

Bir sinek vızıldayarak geçiyor. Salondaki şömine rafının üzerindeki çıplak duvara konmasını izliyorum. Orada eskiden haç asılıydı.

Bu da beni o geceye götürüyor.

Babam Koruma Derneği'ndeki toplantıdan döndüğünde gözü dönmüştü.

"Ian Neely biliyordu... Hepsi biliyordu," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem Charlie Miller'ın ev yapımı çavdar içkisinden içtiğini düşünmüştü ama ben sarhoş olmadığını biliyordum. Tetikteydi; fazlasıyla tetikte. Saf adrenalinle hareket ediyordu.

Şömine rafının üzerinde asılı duran ağır metal haçı kaldırırken, "Altın buzağı... Bu altıncı nesil... Tohum," deyip duruyordu. Bunları söylerken tiksinti dolu gözlerini bana dikmişti. Annem onu sakinleştirmeye çalışsa da babam onu duvara itti ve fırtına gibi dışarı çıktı. İşlenmemiş buğdayın kenarına kadar peşinden gitti ve durdurmak için kolundan tuttum. Döndü, haçı göğsünde sıkı sıkı kavramıştı. "Kötülüğü doğmadan durdurmalıyım," dedi, gözleri beni yerime mıhladı. "Tanrı bizi affetsin, oğlum."

O gece ay yoktu. Yıldızlar yoktu. Sanki babamın ne yapmak üzere olduğunu biliyorlardı, sanki bunu izlemeye dayanamayacaklardı.

"On beş dakika, Clay," diye bağırıyor annem mutfaktan.

Bu anıdan sıyrılarak merdivenlere koşuyorum, musluğu açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Suyun ısınmasını beklerken kıçım donuyor, sanki hiç ılınmayacak gibi. Üç kızla yaşamanın ikramiyelerinden biri. Küvete giriyorum ve plastik perdeyi çekiyorum. Paslanmış metal halkaların perde demirindeki sürtme sesi bana toynakların kesme bıçaklarında sıkışmasını hatırlatıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Düşünmemeye çalışıyorum ama buzağının oraya nasıl geldiğini bir türlü çözemiyorum. Neely Çiftliği kapandığından beri en yakın sığır çiftliği iki kasaba uzakta, Monroe'da. Buzağının kürkü altın sarısıydı, buğdayla da hemen hemen aynı renkteydi. Tıpkı babamın ölmeden önce söylediği gibi. Daha önce o renkte bir buzağı görmüşlüğüm yok. En fazla bir günlüktü. Kendi başına onca yolu gelmesi mümkün değil.

Tabii onu oraya biri koymadıysa.

Ian Neely'nin oğlu Tyler'ın koyduğu ortaya çıkarsa hiç şaşırmam. Aramızdaki şey husumetten de öte. Babam öldüğünden beri Tyler bana tuhaf bir beklentiyle bakıyor. Belki sadece babam gibi kendimi kaybetmemi bekliyor. Belki de herkesin beklentisi bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Askıdan bir havlu alarak belime sarıyorum; ipte kuruduğundan hâlâ biraz sert. Koridordan odama doğru ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. Pencerelerin üzerinden sarkan siyah çöp torbaları ve komodinin üzerinde duran ilaç şişeleri dışında her şey eskisi gibi. Çöp torbaları başta ışığı kesmek içindi ama sonra bu garip şeye dönüştü; sanki her şeyi içeride tutmak istermişim gibi. Bazen hepsini atmak istiyorum –hatıra eşyalarını, posterleri, futbol kupalarını– ama yapamıyorum. Babam beni tüm antrenmanlara götürdü, her maçı en önden izledi. Bu odanın dışında insanlar onun için ne isterlerse söyleyebilirler ama burada o hâlâ benim babam.

Çöp torbalarından birinin ucunu köşesinden tutup kaldırarak aralıktan ekinlere bakıyorum. Hammy dışarıda, buğdayın çevresinde dolanıyor. Bir saniyeliğine acaba bir şekilde buzağıyı alıp tarlaya getirmiş olabilir mi diye düşünüyorum. Ama bu ahmak, babam öldüğünden beri buğdayların arasına adımını bile atmadı. Bunu yapmaktan korkuyor gibi.

Tarlalarda birçok hayvanı ezip geçtik. Korkunç olduğunun farkındayım ama çiftlik yaşamı böyle bir şey. Bir keresinde siyah ayı bulduğumuz bile olmuştu. Oraya yuva yapmaya çalıştığını düşünmüştük. Ama yeni doğmuş bir buzağı şaşırtıcı. Bunun için çok iyi bir sebebim var.

Olup bitene çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. Noodle benim sorunumun bu olduğunu söylüyor: Her şeye anlam yüklemeye çalışıyormuşum.

"Clay?" Annem merdivenlerden sesleniyor. "Beş dakika, tamam mı tatlım?" Sesinin tonu beni ürkütüyor. Her şeyi hafif ve neşeli tutmak için çok çabalıyor ama umutsuzluk yaymaktan başka bir işe yaramıyor bu. Sanki Oakmoor'a gönderilmesine ramak kalmış gibi.

Baksırımı ve tişörtümü giyiyorum. Milyonuncu kez çiftliği satmayı düşünüyorum. Bay Neely bir süre önce bir teklifte bulunmuştu, bizi kasabadan çıkarmaya yeterdi. Ama babama ihanet etmek gibi geliyor; tüm aile tarihimize ihanet etmek gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komşu arazilerdeki aileler gibi Erkencilerden değildik. Toprak kapma yarışından önce arazinin önünde kamp kurup toprağı çalanlardan ve çalının içinde puştlar gibi saklananlardan değildik. Ailem herkesle birlikte başladı ve ellerinden gelen en iyi şekilde mücadele etti. En iyi parseli de biz aldık. Babam, ailemizin tüm şansını bu araziyi almak için kullandığına dair şakalar yapardı. Ya öyleydi ya da Şeytan'la bir çeşit anlaşma yapmışlardı. Öte yandan araziyi satarsam Noodle dağılır. Günün birinde çiftliği yöneteceğine dair çılgınca bir fikir var aklında. Yapamayacağından değil gerçi; Noodle bir şeyi aklına koymaya görsün, her şeyi yapabilir. Sadece onun için daha iyisini istiyorum.

"Clay?" Annem sesleniyor.

"Geliyorum." Temiz bir kot ve gömlek giyip sırt çantamı kapıyorum. Kahvaltı için zaman yok, o yüzden bir avuç domuz pastırması kapıyorum ve annemi yanaklarından öpüp Noodle'a bir beşlik çakarak kamyonete doğru yürüyorum.

Sürücü kapısını açtığımda Jess'i koltuğa çömelmiş, ordu fazlası botları ön panele yaslanmış şekilde buluyorum. Ayaklarına vurarak yere indiriyorum. "Olmaz, Jess. Noodle'la beraber otobüse bin."

"Otobüsten bıktım." Koltukta yerleşirken iç geçiriyor. "Lütfen, Clay." Fazlasıyla boyanmış kirpiklerini kırpıyor. Hepsi birden siyah, yapışkan bir ağ gibi kümelenmiş.

Toz olmasını söylemek istiyorum. Huzur bulduğum tek an, radyoyu açıp hiçbir şey olmamış gibi davranarak şehre sürdüğüm zamanlar. Ama dilimi ısırıyorum. Belki bu sefer konuşur... açılır.

"Peki." Ona yan bir bakış atıyorum ve Old Blue'nun devrini yükseltiyorum. "Ama okul için bunu giymiyorsun." Gömleğimi çıkarıp kucağına atıyorum.

Kolsuz tişörtünün ve fazla kısa eteğinin üzerine giyerken tüm gün yaptığı en yorucu şey buymuş gibi davranıyor.

"Saçını kestirmelisin." Sakızını patlatıyor. "Tabii sörfçü kızlar gibi görünmeye *çalışmıyorsan*."

Panelden şapkamı alıp aşağıya kadar çekiyorum. Eskiden futbol sezonu açılırken saçlarımı kazırdım. Bir yıldan beri kestirmedim. Dramatik bir protesto ya da öyle bir şey değil, sadece fırsat bulamadım. Gerek olmadı.

Uzun, tozlu yolun sonuna geliyoruz ve süslü radyal lastikleriyle yepyeni F-150'si içinde bir adam, bana saygılı bir baş selamı vererek yanımızdan geçiyor. Şehirli. İnsanlar genelde çiftliğimize bakar ve nostaljiye kapılır. Ahırı yiyen karıncaları ya da biçmek zorunda olduğumuz sonsuz mahsulü görmezler. Amerikan bayrağını, elmalı turtayı ve John bilmem ne Mellencamp'ı görürler yalnızca.

17. Yol'a vardığımızda Jess radyoyu kurcalıyor.

"İkimiz de seveceğin bir şarkı bulamayacağını biliyoruz, o zaman neden kurcalıyorsun?"

"Çünkü can sıkıntını atıyor?" diye cevabı yapıştırıp radyoyu kapatıyor. Sessizlikten nefret ettiğimi biliyor.

Onu yol kenarında atmak yerine birlikte savaş esiri eğitimi aldığımız günleri düşünüyorum. Eğer düşman hattının gerisinde yakalanırsam bazı işkencelere karşı bağışıklığım olacak.

Tam her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormak için kendimi toparlamaya çalışırken penceresini açıp gözlerini kapıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum ama sormuyorum.

Eskiden yılın bu zamanlarını severdim – futbol, kırılgan sabah havasında uçuşan yanmış yaprakların kokusu. Şimdiyse bana sadece olanları hatırlatıyor. Ölümü. Bu gece birinci yıldönümü. Hatırlamak için takvime ihtiyacım yok. Kemiklerime işlemiş, hatırasını hissedebiliyorum, Jess'in de hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Anacaddeye doğru sağa sapıyorum ve Koruma Derneği'nin oradan geçerken mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. Parıltılı beyaz boya, alçak kenarlarında turuncu, sarı ve pas renkli çiçekler. İnsanlar olayın dondurma partileri, balolar ve kurdele kesme merasimlerinden ibaret olduğunu sanıyor ama sırlar da var. Sanırım babam bir şeyi açığa çıkarmıştı... büyük bir şeyi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haftalarca tuhaf davranmıştı, bütün gece ayakta kalıp aile İncillerini ve parçalanmış belgeleri incelemişti. Ama onu sınırın ötesine geçiren şey, Ian Neely ve Koruma Derneği'yle yaptığı son buluşmaydı.

Oraya son ayak basışım babamın cenazesinden hemen sonraydı. Bay Neely erkek erkeğe konuşmak istediğini söylemişti. Bana her şeyin bir sebebi olduğunu, hepsinin Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu söylemişti. "Clay, hepimizin oynaması gereken bir rol var." Böyle demişti. "Ve sen Koruma Derneği için çok önemlisin. Mecliste yerini almanın zamanı geldi. Geleceğe doğru yol almanın zamanı geldi."

Sözlerindeki bir şey yanlış geldi. Sanki kırık bir kemiğin üzerine yük yüklemek gibi.

"Çok zamanım yok, dede." Jess siyaha boyalı tırnaklarını pencerenin kenarına vuruyor.

Gaza basıyorum.

Bazıları Jess'in ojelerine falan bakarak onun gotik olduğunu söylüyor. Kendi sonunu hazırladığını iddia ediyorlar. Umarım onu geri kazanmaya çabalamak bizi fazla yaralamaz.

"Kenara çek," diyor.

Arabayı tahtayla kaplı bir evin önünde durduruyorum. Üzerinde ipotekli levhası var. "Neden? Okula daha dört blok var."

"Kesinlikle."

Daha açık konuşmaya karar veriyorum. "Neden. Seni. Burada. İndiriyorum?"

"Hadi canım." Arabadan inerken gözlerini deviriyor ve kapıyı sertçe çarpıyor. "Çünkü seninle görülmek istemiyorum."

"O zaman otobüse bin!" diye bağırıyorum ona.

Açık pencereye yaslanmak için eğiliyor. "Seni anlamıyorum. Araban var. Birkaç gün içinde on sekiz yaşında olacaksın. Gitmeni engelleyen kimse yok."

Onun sadece bir çocuk olduğunu aklımda tutmaya çalışarak sinirlenmemek için derin bir nefes alıyorum. "İlgilenmem gereken bir ailem olması dışında."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İkimiz de çiftliği Neely'ye satabileceğini biliyoruz."

Ona dehşetle bakıyorum. Bunu bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağzının kenarında sinsi bir gülüş beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Biz başımızın çaresine bakardık. Senin gidecek cesaretin yok yalnızca. *Psycho*'daki sapık gibi sonsuza kadar annemle yaşayacaksın."

"İyi günler, Jess!" Uzanıp pencereyi kapıyorum. Bana el hareketi çekiyor ve ilerlemeye başladığımda kamyonete tekme atıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Radyonun sesini açarak Midland Lisesi'ne giden sekiz yüz metre boyunca ilerlemeye devam ediyorum. Tek bulabildiğim Tulsa'dan adi bir rock kanalı ama birkaç dakikalığına bile olsa uyuşmak iyi hissettiriyor.

Park alanının en ucuna park ediyorum – son gelen önce çıkar. Bu, muhtemelen kişiliğim hakkında çok şey anlatıyor. Örneğin Tyler Neely ilk sıraya, merkeze park eder.

Bu okuldaki en büyük sikkafalı o; en azından kendisi, en büyük sikin onda olduğunu sanıyor. Çok güzel bir '66 Mustang'i var ama ortasını yarış arabası gibi sarı parlak şeritlerle boyayarak arabayı mahvetti.

Motoru durdurur durdurmaz Tyler sanki o anı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Normalde döner ve görmemiş gibi yaparım ama bu halttan gına geldi artık. Bakışına karşılık veriyorum. Eğer buzağıyla bir ilgisi varsa canımı sıkamadığını bilmesini istiyorum.

Ben, ona bir şeyler anlatıyor; muhtemelen aptal bir şaka. Sonunda Tyler bakışlarını üzerimden çekiyor, ben de bastırdığım soluğu serbest bırakıyorum.

Garip bir ekip.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben Gillman iyi bir adam, düzgün bir iç açık oyuncusu ama bir kum torbası kadar aptal.

Tammy Perry fark etmemekte güçlük çekeceğiniz güzellikte bir kız. Başını kesinlikle belaya sokmaz, gıkını çıkarmaz. Bej kıyafetler... bej rengi saçlar... bej çiller. Kız resmen *yulafım ben* diye bağırıyor.

Daha az yulaflı ama pek değer görmeyen Jimmy Doogan var bir de. Kendi gölgesinden korktuğuna yemin edebilirim. Beşinci sınıftayken bir keresinde matematik sınıfımızın penceresinden içeri bir kuş uçmuştu da çocuk pantolonuna işemişti; bir çiş *nehri* şeklinde.

Sonra bir de Ali Miller var.

Karmaşık bir durum.

Tyler'ın park alanındaki arabasına doğru ilerlerken onu izliyorum – bacakları muhteşem. Onda bir şeyler var. Demek istediğim, tüm bu hödüklerin katbekat üstünde ama bundan haberi bile yok.

Onu pazar okulundan beri tanıyorum. Kahretsin, doğduğumdan beri. Onsuz hatırladığım tek bir şey bile yok. Harmon Gölü'nde kerevit yakalarken, kaplumbağa yarışlarında, etrafta bisiklet sürerken. Bir keresinde 17. Yol'un kenarında on papel bulmuş ve Merritt'teki benzin istasyonundan bir dolu şekerleme almıştık. Sadece bir kese süt dişi yemiydi ama onları insanların ayaklarının önüne saçmıştık, yazın ortasında Noel Baba gibi hissetmiştik. Dünyayı kurtarmaktan, en azından kendimizi kurtarmaktan konuşmuştuk.

Oralara girmemeye çalışıyorum ama Ali'nin son kez ziyaretime gelişini aklımdan çıkaramıyorum. Cenazeden hemen sonraydı. Yatağımın kenarına oturdu ve ağladı.

"Beni unutmayacağına söz ver," diye fısıldadı.

Bugüne dek onun neden bahsettiğini ya da neden ağladığını anlamadım. Belki sadece hoşça kal demek istiyordu ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptaldım. Tek yapmak istediğim yanaklarındaki gözyaşlarını silmek, belki ona sarılmak ve her şeyin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoluna gireceğini söylemekti ama teninin kokusu, uzun kahverengi saçlarının yumuşaklığı, bana yaslanan bedeninin hissettirdikleri kaldırabileceğimden çok fazlaydı. Eğildim ve onu öptüm. Dudakları çok ılık ve ıslaktı. Küçük bir nefes aldı ve ben yeni bir öpücük için eğildiğimde daha da beter ağlamaya başlayarak evden dışarı koştu. Ona acı içinde kaybolduğumu, geçici olarak delirdiğimi söylemek istedim ama aslında onu seviyordum işte. Sanırım onu hep sevmiştim. O zamandan beri benimle konuşmadı.

Tyler, Ali'nin belindeki kırmızı kapüşonluyu yakalıyor ve onunla kıçına bir şaplak atıyor. Ali ona çarpık bir gülümsemeyle bakarak kapüşonlusunu geri alıp soluk güneş yanığı omuzlarına koyuyor. Tyler'ın onun omuzlarını fark edip etmediğini merak ediyorum – sağ omzundaki takımyıldızları andıran çilleri. Avon'u şehre bırakılarken annesinin Cadillac'ından hep o kolunu uzatırdı.

Tyler ve Ali'nin tek ortak noktası, şanlı Koruma Derneği'nin kurucularının en büyük çocukları olmaları – 1889'daki toprak kapma yarışında bu altı aile beraber hareket etmiş ve buraya yerleşmişler. Neelyler, Gillmanlar, Perryler, Millerlar, Dooganlar ve bizimkiler, yani Tateler. Sanırım bu şehrin görebileceği saltanata en yakın şey.

Önceden hepsi arkadaş olsalar o kadar tuhaf gelmezdi belki ama babam öldüğünden ve meclisteki yerlerini almak için öne çıktıklarından beri birden ayrılmaz bir bütün olmuş gibiler.

Bunu kimseye itiraf etmedim ama bazen onları kıskanıyorum – özgürlüklerini, önleri açık geleceklerini. Babam o haçla birlikte sığır çiftliğine yürüdüğünden beri geleceğim mühürlenmiş gibi.

"Midland'deki Cani." Muhabirler böyle demişti.

Gerçekten akılda kalıcı.

İlk başta meclisin bana ulaşmasını, baş sağlığı dilemesini ya da *herhangi* bir şey söylemesini bekleyip durmuştum. Ama kimse bana bir şey söylemedi. Tek kelime bile. Ve Tyler her konuda benim yerimi almaktan son derece mutluydu. Ali'nin onun ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tür bir mankafa olduğunu anlamasının an meselesi olduğunu düşünüyordum ama sanırım yanılmışım.

Ali de Koruma Derneği'yle en az benim kadar dalga geçerdi. Bazen ona bakıp da etrafının dalkavuklar ve pisliklerle çevrili olduğunu görünce onu hiç tanımamış olduğumu düşünüyorum. Hiçbirini tanımamışım. Sanki hiç var olmamış gibiyim.

Kapımı açtığımda kuzenim Dale kamyonetimin önüne atlıyor. "Sevdiysen ona bir yüzük takmalısın, sevdiysen ona bir yüzük takmalısın," diye saçma sapan bir şarkı söylüyor ve kalçalarını gözümün önünde sallıyor.

Birinci sınıflardan üç kız oradan geçerken kıkırdıyor.

Kamyonetimden iniyorum. "Bunu yapmamalısın. Asla."

"Hadi ama rahatla, kuzen. Buna bayılıyorlar, değil mi hanımlar?" Kalçasını tekrar sallıyor ve hepsi tekrar bakıp gülüyor.

"Sana kötü haber vermek istemem ama bu asla olmayacak."

"Onlara yok yere çaylak demiyorlar. Onlara göre okulun en havalı adamı bile olabilirim."

"Onlara on dört yaşında oldukları için çaylak diyorlar, aptal olduklarından değil. Ayrıca Jess de gelecek yıl onlardan biri olacak. Yani vazgeç."

"Şu ihtiyar adam triplerini bırak." Omzuma vuruyor. "Bu gece benimle takıl."

"Yapamam, son hasat," diyorum sırt çantamı omzuma atarken. "Zaten ne yapacaksın ki? Quick Trip'te park edip pikabının arkasından kızlara bağıracaksın işte."

"Her şeyi çözdüm. Onları savunmasız hissettiklerinde yakalamalısın – geç bir saatte ter içinde dondurma alırken ve hiç makyaj yapmamışlarken. Onlara o an güzel göründüklerini söyle, ânında senin olsunlar."

"Sen geri zekâlının tekisin," diyorum park alanından çıkarken.

"Ya da bir dâhiyim. İnce bir çizgi, arkadaşım. Sen oyun kurucuyken kızların benimle konuşmasını sağlamak çok daha kolaydı. Tek yapmam gereken ismini vermek ve kuzen olduğumuzu söylemekti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İkinci kuşak kuzen."

"Her neyse."

Tezahürat yapan kızlardan bazıları koşuyor ve Dale bana kaş göz yapıyor. "Büyük maç yarın."

"Öyle mi?" Sezonun en büyük maçı olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum. Yuvaya dönüş maçı.

Geçen yıl o sahaya adım atmamalıydım. Babam daha gömülmemişti bile. Bunu onun için, koç için, takım için yaptığımı söyleyip duruyordum ama gerçek şu ki kendim için yapmıştım. Ama beni düşürdüğü durum bu.

"Boktan bir oyun kurucu," diye mırıldanıyor Dale, birlikte Tyler'ın arabasının yanından geçerken. "Herkes babasının yeni stadyum için para vermesinden dolayı kadroya girdiğini biliyor."

"Futbolu bu kadar seviyorsan belki de sen oynamalısın."

"Lütfen. Böyle bir güçle ne yapacaklarını bile bilemezler." Dale yumruğunu sıkıp pazılarından birini ortaya çıkarmaya çalışıyor ama yararı yok. Dale kalbinde küçük bir delikle doğdu. Spor yapamaz. Doktorun talimatı.

"Hey, civarda sığır yetiştirmeye başlayan oldu mu?" diye soruyorum sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi davranmaya çalışarak.

"Neden? O hıyarlar sana hâlâ böğürüyorlar mı?" Dale dikleşiyor.

"Ne? Hayır. Bilmiyorum... Sadece merak ettim. Bekle, bana kim böğürüyordu?"

"Sığır yok, ahbap." Rol yapmaya çalışıyor ama endişeli görünüyor. "Bir şeyler olsa bana söylerdin, değil mi?"

"Elbette. Tabii, adamım." Elimden gelen en iyi "delirmeyeceğim" gülümsemesiyle bakıyorum.

Dale dekolte giymiş bir kızın arkasından dalıp gidiyor. Herif ancak ağustosböceğinin dikkat süresi kadar dikkatini verebiliyor.

Merdivenlerin tepesinde onu beklerken park alanına bakıyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rum, bakışım aniden Ali'ye takılıyor. Saçlarını omuzlarının üzerinde toparlarken ensesindeki bir işareti fark ediyorum.

Melek kanatları ya da kelebek gibi güzel bir şey değil. Tyler'ın bileğinin içindekinin aynısı gibi. Ters çevrilmiş bir U ve üzerinde ve altında iki nokta. Baktıkça daha çok midem bulanıyor.

Bunun bir anlamı yok. Ali bunun için çok hassas. Fen dersindeki kan testi için parmağını deldiklerinde onun elini tutmak zorunda kalmıştım. Hem bu herhangi bir dövmeye benzemiyor, daha çok hapishane tarzı bir şey. Ya da bir damga.

Tyler görüş alanıma giriyor Ali'nin saçlarını boynundan çekerken doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Sanki bana daha net bir görüş alanı sağlamak istiyor.

Şiddetli bir öfke tüm vücudumu sarıyor.

Panikle okula koşuyorum. Bir grup öğrencinin arasından hızla geçerken göğsüm sıkışıyor, gözlerim bulanıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum, tek bildiğim uzaklaşmam gerektiği. Koridorun sonundaki acil çıkış kapısına çarpıyorum, alarmı çalıştırıyorum. Feryat eden sesle beraber bağırabildiğim kadar bağırıyorum.

Bunu ona yapmasına nasıl izin verdi ki?

Adam onu bir sığır gibi işaretlemiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Derslerin çoğunu atlatıyorum ama kafeteryada herhangi biriyle karşılaşma fikri tüylerimi diken diken ettiği için futbol sahasının oradaki kulübeye sıvışıyorum ve son derse kadar orada saklanıyorum. Geceleri buraya gelip oyunların üzerinden geçtiğim zamanlardan kalma anahtar hâlâ bende.

Kontrol panelinin altındaki beton kısma yerleşiyorum ve öğle yemeğimi çıkarıyorum. Noodle kahverengi paket kâğıdının üzerine hep bir şeyler koyar. Bugün bir gülen surat çıkartması var. Bana her gün aynı yemeği hazırlar. Üzüm reçelini artık sevmiyorum ama bunu ona söyleyecek cesaretim yok.

Matematiği halledeyim diye odaklanmaya çalışıyorum ama kendimi dosyamın önüne Ali'nin boynundaki sembolü üst üste çizerken buluyorum.

Evet, Tyler'ın canına okumak istiyorum ama her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Demek istediğim, bu onun bedeni, Ali ne isterse onu yapabilir ama o işarette bir şey var ki benim için artık çok geçmiş gibi geliyor. Sanki bir daha hiç şansım olmayacakmış gibi.

Kulübede nemli bir koku var, soyunma odasının kokusunu andırıyor. Düşünmemeye çalışsam da özlüyorum. Mesele kupa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar ya da takımın parçası olmak falan değil. İnsan bir uzvunu nasıl özlerse öyle özlüyorum. Sanki kas hafızamı hissedebiliyorum, parmaklarım doğallıkla bir topu kavrıyor. Ama son maçımı ne zaman düşünsem, diğerleri sırt korsesi içindeki zavallı çocuğu taşırken elimi sımsıkı yumruk yapışım geliyor aklıma. Benim sadece topa vurduğumu, bunun herkesin başına gelebileceğini söylediler. Ama babam için de böyle demişlerdi. Tek bildiğim, ona müdahale etmeme gerek olmadığı. Sadece yapmak istemiştim. Birini incitmek istemiştim. Beni her şeyden çok korkutan da bu. Yapabileceğim şeyler... Kanımda olan şey.

Koç Pearson'ı hep ikinci babam gibi görmüştüm ama takımı bıraktığımda Midland'i terk etti. Arkansas'ta bir iş aldığını duydum, hepsi bu kadar.

Neely Teksas'tan üst sınıf bir koç getirdi. Takım yoluna devam etti. Kasaba yoluna devam etti. Meclis yoluna devam etti. Ali yoluna devam etti.

Geçmişe takılı kalan bir tek benim.

Ne zaman ki ben Koruma Derneği'ni babamı çıldırma noktasına getirmekle suçlamaya cüret ettim, işte herkes o zaman "endişelendi." Tammy'nin babası Dr. Perry öne atıldı ve tek ihtiyacım olanın uyumak olduğunu söyledi. Bana çok sayıda uyku ilacı verdi ve o zamandan beri de acayip bir uyuşmuşluk içindeyim. Hatta beni okulda rehberliğe göndermeye başladılar. Her gün, son derste.

Zil çalıyor, ben de geri dönüyorum. Matematik ve sağlık derslerini asmak dert değil de rehberlik dersini asarsam başım derde girer.

"Bayan Granger?" Açık kapıyı çalıyorum.

Bilgisayarından bana doğru kısaca göz atıyor ve gülümsüyor. "Emma de, lütfen."

"Elbette." Her zamanki sandalyeme oturuyorum. Onu Bayan Granger diye çağırmamı garip buluyor çünkü benden sadece birkaç yaş büyük ama ben böyle yetiştirildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Masasındaki mıknatıslı satranç tahtasını açıyor ve bana doğru itiyor. "Senin sıran," diyor metal bir çaydanlıktan az demli çay koyarken. Bu şekilde çay yapan başka birini tanımıyorum. Güzel kokuyor, sanki portakal ve limon, bir de ismini çıkaramadığım başka bir şey, belki bir çeşit bitki varmış gibi.

Onun buralardan olmadığını bir bakışta anlayabilirsiniz – terzi işi kıyafetler, oje, gösterişli bir topuz yapılmış uzun saçlar. *Playboy* kütüphanecisi türünde güzel ama onunla ilgili böyle düşünmemem gerek.

Sandalyemde eğilerek filimi ilerletiyorum. Buraya gelmek çok sıkıcıymış gibi davranıyorum ama buna alışmaya başladım... Ona alışmaya başladım. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Üstelik bana futbol hakkında hiç soru sormuyor. Bazen de hiç konuşmuyoruz ki bu çok güzel. Bazen sadece oturup pencereden dışarı bakıyoruz. Müzik daima açık – klasik müzik ama bu da iyi. Sessizliği o da sevmiyor.

"Al bakalım." Masasının üzerinden eğiliyor ve bana bir fincan çay veriyor.

Taktığı tek mücevher boynunun etrafındaki küçük belirgin bir haç ve içinde küçük bir hardal tohumu yüzüyor. Diğer herkes gibi Midland Baptist Kilisesi'ne gitmiyor. O Katolik ve buralarda bayağı egzotik bir şey bu. En yakın Katolik kilisesi dört kasaba uzakta, Murpheyville'de. İnsanlar ona karşı iyiler ama mesafeli davranıyorlar. Kahretsin, Garry Henderson'ın ailesi buraya taşındığında çocuk iki yaşındaydı ama hâlâ yabancılanıyor.

Bayan Granger, Noodle'ın All Saints'e başvurusunda çok yardımcı oldu – oradaki kiliseye bağlı özel bir okul. Tabii ki rahibeler var ve bu çok garip ama Jess'in başına gelenin Noodle'ın başına gelmesine izin veremem. Bu kasaba, insanları bir şekilde mahvediyor.

"Noodle'la ilgili haber var mı?" diye soruyorum çayımdan bir yudum alırken. Çok sevmedim ama içiyorum.

Arkasına yaslanıp satranç tahtasına bakıyor. "Henüz değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her gün iki kere postaya bakıyorum. Okula giremezse ne yapacağımı bilemiyorum."

"Ben olsam endişelenmezdim." Bayan Granger gülümsüyor. "O doğuştan kabiliyetli."

"Zor olacak, parasal anlamda yani ama buna değer. O buna değer."

Bayan Granger vezirini oynatıyor. "Hasat nasıl gidiyor?"

Belki klasik müzikten, belki çayın kokusundan ya da belki sadece onun yüzünden ağzımdan kaçırıyorum. "Bu sabah biçerdöverle bir hayvanın üzerinden geçtim."

Satranç tahtasından başını kaldırıp bana bakıyor. Gri gözleri yumuşak ama meraklı. "Peki bu sana ne hissettirdi?"

"Sinirlendim." Zorla kıkırdıyorum. "Kesme bıçağına yakalanmış. Makineyi tekrar çalıştırmam bir saatimi alacak."

Burun kıvırmak yerine ilgilenmiş görünüyor. "Ne tür bir hayvan?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum, sadece bir tilki olduğunu söylemeyi. Ama onda öyle bir şey var ki şu Çin yapboz kutuları gibi ona açılmaya çağırıyor beni. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama beceremiyorum.

Öne eğiliyor. "Clay, neydi?"

"Bak." Derin bir nefes veriyorum. "Eğer sana söylersem kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin... ya da korkmayacağına."

"Sana söyledim, bana güvenebilirsin."

Terli avuçlarımı pantolonumda gezdiriyorum. "Bir buzağı."

"*Buzağı* mı?" Kelimeyi tekrarlarken boğulacak gibi oluyor. Kalkıp kapıyı kapıyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Bunu başka birine söyledin mi?"

"Hayır ama kimin yaptığından nerdeyse eminim. Bu gece olayın birinci yıl dönümü ve o, durmaksızın bana bakıyor."

"Yine Tyler Neely hakkında mı konuşuyoruz?" Jilet gibi keskin kaşları bir araya geliyor. "Senin tarlana ölü bir buzağı yerleştirdiğini mi söylüyorsun? Bunu konuşmuştuk, Clay. İlaçlarla aran nasıl? O uyku haplarının çok ciddi yan etkileri..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ölü değildi... en azından kısa bir süreliğine." Kafamı sallıyorum. "Kan... tazeydi. Buğdayların arasında eğilmiş birinin doğuya doğru hareket ettiğini gördüm ve sonra ona çarptım. Boğazındaki kesik biçerdöver için fazla temiz. Altın rengi bir kürkü vardı." Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Hiç altın renginde bir buzağı gördün mü?" Dirseklerimi masaya dayarken yanlışlıkla fincanıma çarpıyorum.

Peçete almak için yerinden sıçrıyor. Dosyamın üzerindeki çayı kurularken hareketleri yavaşlıyor ve gözleri iki noktalı, ters dönmüş U karşısında kısılıyor.

"Bunu nereden gördün?"

"Önemli değil. Sadece etrafta gördüğüm bir şey," diyorum dosyayı ondan alıp çantama sıkıştırırken.

"Nerede?" diye soruyor kalemiyle başının bir kenarını kaşıyarak.

"Tyler Neely." Cevabım karşısındaki tepkisini ölçmeye çalışıyorum ama onu okumak zor. "Bileğinde var. Bu sabah da Ali Miller'ın ensesinde gördüm." Böyle yüksek sesle söyleyince tekrar küplere biniyorum.

Bayan Granger'ın zayıf parmaklarının kalemi kavradığını görüyorum, eklemleri gerilip beyazlaşıyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Bir anlamı mı var?"

Eli boynuna uzanıyor ve haçı parmaklarının arasında çeviriyor.

Zil çalınca ikimiz de irkiliyoruz.

Ağzını başka bir şey söyleyecekmiş gibi açıyor ama sonra fikrini değiştiriyor. "Gidebilirsin."

Çantamı toparlıyorum.

"Ha, Clay?" Zoraki gülümsüyor. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Başımla onaylıyorum ve çıkışa yöneliyorum. Kamyonetime kestirmeden gidiyorum.

Sürücü koltuğuna çöktüğümde Ali'nin ve çetenin geri kalanının Tyler'ın sikik arabasının etrafında toplandığını görüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tyler telefonuyla konuşuyor ve önemli biriymiş gibi görünmeye çalışıyor. Ali'yi kemerinin kenarından tutuyor ve kendine doğru çekiyor. Eller aşağıya iniyor, kıçına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, boynumdan yukarı doğru tenimi dağlayan bir sıcaklık tırmanıyor. O kolu Tyler'ın bedeninden koparmak istiyorum.

Ölsem de Ali'nin onda ne bulduğunu anlayamayacağım, sanki bir büyünün etkisi altında gibi.

Tyler, Ali'nin kulağına bir şey fısıldıyor. Ali omzunun üzerinden bakmak için dönüyor. Yemin ederim ki tam olarak bana bakıyor. Ama bu çılgınca. O gece onu öptüğümden ve o da ağlayarak evden çıktığından beri bana bakmıyordu. Ali Miller *bana* gülümsüyor... Hem de baştan çıkarıcı şekilde.

Panikle anahtarımı kontağa koymaya çalışıyorum ama ellerim o kadar titriyor ki deliği bir türlü bulamıyorum. Başımı tekrar kaldırdığımda Ali tam olarak kamyonetimin yanında duruyor. Kalbim kulaklarımda uğulduyor ve boğazım kupkuru. Tereddütle penceremi açıyorum.

"Ali?" Sesimi zar zor tanıyorum. Sanki yeniden çocuk olmuşum gibi.

Kollarını kamyonetin içine sokuyor ve iyice yaklaşarak eğiliyor. Nefesini yanağımda hissediyorum, saçlarındaki çiçeklerin kokusunu hissediyorum. Parmak uçları kalçamı sıyırıp geçiyor, fermuarıma fazlasıyla yaklaşıyor.

"Gece yarısı benimle buluş," diye fısıldıyor. "Üreme ahırında."

Tyler'ın arabasına gitmek üzere geri döndüğünde anahtarı zorla kontağa sokuyorum ve park alanından çıkıyorum, kızgın korna seslerini duymazdan geliyorum.

Toz mavi Buick'li bir kıza çarpacak gibi oluyorum ama buradan hemen çıkmalıyım. Radyonun sesini olabildiğince açsam da kafamdaki çığlığı silip atmaya yetmiyor. Benim tanıdığım Ali, orada olanlardan sonra asla Neely Çiftliği'ne gitmez. Benim oraya gitmemi de asla istemez.

Beni takip edip etmediklerinden emin olmak için dikiz ayna-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sına baktığımda kendi yansımamı yakalıyorum. Gözlerim, tıpkı öldüğü gece babamın gözlerinin göründüğü gibi görünüyor. Son sözleri boğazımın arkasına kalın bir katran gibi yapışmıştı.

"Kanı savunuyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

17. Yol'a çıktığımda bir grup punk çocuğun Merritt benzincisinin arkasındaki ormana daldığını görüyorum. Oralarda hiçbir zaman iyi bir şeyin olmadığı eski bir kamp alanı var. Çamların arasında kestane rengi saçlı birinin görüntüsünü yakalıyorum. Solgun ten. Siyah botlar.

Jess.

Düşünmeden kamyoneti geri çevirip kırmızı toprak ve çakıldan bir yığının tozunu attırarak hızla park alanına çekiyorum.

Çocuklar koşuşmaya başlıyor. Ağaçların oraya vardığımda dağılıyorlar.

"Jess," diye bağırıyorum onları ormana doğru kovalarken ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Cılız bir çocuğa yetişiyorum, kirli sarı saçları aslan yelesi gibi. Onu yere yatırıyorum.

"Jess nerede?" Yüzünü görmek için döndürüyorum ve kusacak gibi hissediyorum.

Lee Wiggins. Eskiden benim sınıfımdaydı. Sanki bütün yıl Cadılar Bayramı maskesi takmış gibi – yüzü kemirilmiş pizzayı andırıyor.

Kimyasalların vücudunun yarısını erittiğini söylüyorlar. Ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lın kafalı erkek kardeşlerinden geriye hiçbir şey kalmamış. Kristal meth kafalı, kaçakçı dolu bir aileydiler eskiden. Ted Bannon'ın çöp dolu arazisinin arkasında kendilerini bir karavanla beraber havaya uçurdular. Babamın öldüğü gece.

"Jess!" Ormanı tarıyorum, ismi çamların arasında yankılanıyor.

"O geliyor." Lee gömleğime sıkıca yapışmış gülümsüyor. Sigara, yanmış saç ve iyot kokusu yayılıyor üstünden.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ellerini zorla tutmaya çalışıyorum. "Hem kardeşimle ne yapıyorsun?"

Sık ağaçlı bir orman; orada kaybolmak çok kolay. Ortadan yok olmak.

"Altın buzağıyı kim katlettiyse o seçilecek," diye fısıldıyor Lee, yaralı dudaklarından tükürük baloncukları çıkıyor.

Kalbim tekliyor. "Bekle... Ne... Buzağı hakkında ne biliyorsun?" Onu omuzlarından yakalayıp sarsıyorum. "O sen miydin? Onu oraya sen mi koydun?"

"Ben olabilirdim. Tohum. Şeytan bana öyle söylemişti... alevlerin arasından." Sırıtıyor, acayip teni kemikleri üzerinde kalın lastikler gibi geriliyor.

"Bana sırıtmayı kes!" diye bağırıyorum. İçimdeki öfke kaynamaya başlıyor.

Ne yaptığımı bile anlamadan geri çekilip yüzüne vuruyorum. Yamru yumru derisinin yapışkan, hastalıklı hissini eklemlerimde duyuyorum ve bu beni sindiriyor. Yaptığım şey karşısında dehşete kapılarak yumruğumu sıkıca göğsüme yapıştırıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Ben... özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Elbette istedin." Lee orada, çam çöplerinin üzerinde öylece yatıyor ve gülümsüyor, ağzının köşesinden kan damlıyor. "Seninle ilgili her şey biliyorum. Biz aynıyız, sen ve ben."

Eriyik ısı kaslarımdan yayılıyor. Yumruğumu daha da sıkıyorum.

Tepesinde dikiliyorum, botlarımın kenarı kafasına çok ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kın. "Senin derdin ne bilmiyorum ama kız kardeşimden uzak durmazsan geri geleceğim ve seni o dertten kurtaracağım. Beni anladın mı?"

Sırıtışı daha da genişleyerek kan içindeki çarpık alt dişlerini açığa çıkarıyor. "Bekliyorum."

"Sen delisin." Geriye doğru tökezliyorum.

Ormandan çıkarken kahkahası beni takip ediyor.

Kamyonetimin kapısı hâlâ açık, motor çalışıyor ve müzik sonuna kadar açık.

Alandan hızla ayrılıp eve yöneliyorum.

Orada bana ne halt olduğunu anlamıyorum.

Ne kadar denesem de Lee'yi kafamdan çıkaramıyorum. Yüzü. Kelimeleri.

Şeytan.

Teçhizat barakasının arkasına park ediyorum ki Noodle kamyoneti görmesin. Onun yüzüne bakamam. Şimdi değil. Az önce yaptığım şeyden sonra olmaz.

Barakaya girer girmez gözlerim geçen yıl keşfettiğim bir sürü patlayıcının olduğu noktaya kayıyor. Onları arka taraftaki çorak bir bölüme gömmüştüm. Babamın tüm bunlarla ne yaptığını bilmiyorum ama ne fark eder ki? O gitti.

Bir balta, bir kürek ve dayanıklı siyah kompost torbasını kaparak biçerdövere doğru yöneliyorum.

Yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığını uzuvlarımda hissediyorum. Sanki su altında hareket ediyor gibiyim.

Bir akbaba tepemden uçuyor; aynı yöne gidip gitmediğimizi merak ediyorum. Elimi gözlerime siper ederek gökyüzüne bakıyorum – bakır, çinko ve kalay alaşımını andıran sonsuz mavilikte uzun beyaz bulutlar hiç göremeyeceğim kıtalar gibi uzanıyor.

Biçerdövere yaklaştıkça burnumun ve ağzımın etrafına bir bandana sarıyorum ve kendimi buzağının kötü kokusuna, iç organlara doğru ilerleyen kurtçukların sesine, midemin durmaksızın çalkalanmasına neden olan parlak nemli çıtırtıya hazırlı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yorum. Babamı üreme ahırında bulduğum zamanki o sesi asla unutmayacağım.

Tanrım, kurtçuklardan nefret ediyorum. Öldüğümde yakılmak istiyorum. Tate ailesinin böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyorum ama bu topraklar şimdiye kadar bizden fazlasıyla insan aldı. Bu toprağa bir avuç külden fazlasını bırakmak istemiyorum.

Kesme platformunun altına bakabilmek için çömeliyorum ama ortada hiçbir şey yok. Ne kurtçuk ne kürk ne de kan.

Atılmış buğday saplarının altında kalmış olma ihtimaline karşı elimi oraya doğru uzattığımda motor çalışıyor ve kesme bıçağı koluma çentik atıyor.

Biçerdöverden uzaklaşıyorum, adrenalinim sinirlerimi ateşe veriyor.

"Tyler, sen misin?" Kabine bakıyorum ama orada kimse yok. Traktörün etrafında koşuyorum. "Bu komik değil!" diye bağırıyorum motorun gümbürtüsü üzerinden.

Eldivenlerimi arıyorum; bu sabah kanla kaplı oldukları için burada bıraktıklarımı. Ama hiçbir yerde yoklar.

Başımı ellerimin arasına alarak sanki beynimdeki çılgınlığı bastırabilirmişim gibi tarlaları gözlerimle tarıyorum. Mantıklı bir açıklama için ölüyorum. Deliriyor olmam dışında bir açıklama.

Rüzgâr kesiğime değince yara sızlıyor. Altın rengi buğdaya damlayan parlak kırmızı kana eğilip bakıyorum ve başım dönüyor. Bulanık gözlerle rüzgârda çalkantılı deniz gibi sallanan biçilmemiş buğdaylara bakıyorum.

Yerleşimcilerin düzlüklerde nasıl kaybolduğunu anlıyorum. Burada yönlerini kaybetmeleri çok kolay, sürüden ayrılmaları. Bir kere tek başına kalınca da yırtıcılar sizi alıp götürebilir.

Nefesim şimdi kısa patlamalar hâlinde; buğday, gökyüzü ve toprak beni her yönden sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum.

Biçerdövere dönerek kabine tırmanıyorum ve motoru durduruyorum. Kendi başına çalışmış olamaz. Dikkatlice dinliyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama duyduğum tek şey makinenin soğurken ara ara çıkardığı çınlamalar ve 17. Yol'dan geçen trenin uzaklaşan ıslık sesi. O kadar sessiz ki kalp atışımın kolumdaki kesikte uğuldadığını duyabiliyorum. Koltuğun altından ilkyardım kitini çıkardığımda Noodle'ın her yere yapıştırdığı kalpli çıkartmalarla karşılaşıyorum. Çenem titriyor.

"Kendine gel, Clay," diye fısıldıyorum ve bir paket gazlı bezi yırtarak açıp bileğime sarıyorum. Biçerdöver son zamanlarda arızalanıp duruyor zaten. Hem sadece yüzeysel bir kesik.

Zedelenmiş eklemlerimi fark ediyorum ve yeni bir suçluluk dalgasıyla sarmalanıyorum. Bunu kimsenin bilmesi gerekmiyor. Hiçbirini. Eve dönmeyi ve günün geri kalanını odamda barikat kurarak geçirmeyi düşünüyorum. Sonra aklıma çıkartma albümüyle orada dikilen Noodle geliyor. Şaşkın, Kool-Aid lekeli sırıtışını ve öndeki kayıp iki dişini düşünüyorum. Onu yüzüstü bırakamam. Ailemi yüzüstü bırakamam.

Bütün bunlar az uyuduğum için olabilir. Demek istediğim, uyusam bile bu huzurlu bir uyku olmuyor. Acayip rüyalar görmeye devam ediyorum – Noodle kulağıma fısıldıyor, bana buğdayı hasat etmemi söylüyor. Bunun bir anlamı olmalı. Bu son hasat para getirecek ve böylece Murpheyville'deki okulun parasını ödeyebileceğiz. Diğerlerimiz için çok geç olabilir ama Noodle bunu hak ediyor. Buradan çıkması için ne gerekiyorsa yapacağım... Başarılı olabilmesi için.

Derin, sarsak bir nefes alıyorum ve hepsini bırakıyorum. Tamam... yani buzağı yok. Belki de hiç olmadı. Belki sabah aracın üzerinde uyuyakaldım ve hepsini rüyamda gördüm. Böyle şeyler olabilir. Bu Ali için de geçerli. Demek istediğim eğer bana öyle gülümseseydi, kamyonetime doğru yürüseydi Dale tüm detayları öğrenene kadar beni arayıp dururdu. Ve Lee Wiggins... kim bilir. Kendimi kaybettim, bu bir hataydı ama o oğlanın bana bir şey anlatacağı yok. Hem anlatsa bile herkes Wigginslerin deli olduğunu düşünüyor.

Her ne kadar makul açıklamalar getirsem de bir yanım ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bam için de her şey böyle mi başladı diye merak ediyor. Belki şizofrenidir.

Belki kanımda olan bir şeydir.

Ellerimi saçlarımdan geçirirken dönüp eve bakıyorum. Atalarımın sıfırdan yaptıkları eve. Erkek olmam lazım. Tarlalar kendi kendine işlenecek değil.

Kendimi kontağı çevirmeye zorluyorum. Biçerdöver kolayca çalışıyor ve bu beni afallattıyor.

Sanki beni bekliyormuş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Ön verandanın ışıklarının titreştiğini gördüğümde alacakaranlık gelip geçmiş bile. Tarlada sadece en ağır death metal müziğinin sağlayabileceği bir odaklanmayla çalışmıştım. Kabinden aşağı indiğimde kendimi tamamen bitkin hissediyorum ama zihnim hâlâ çalışıyor.

Noodle kaç dönüm yaptığımı sormuyor ama çıkartma albümünü kavrayış şeklinden, bilmek için öldüğünü söyleyebilirim. Elimi içine sokuyorum ve ona altı adet altın yıldız veriyorum. Onları karelerin içine yerleştirirken bir melodi mırıldanıyor.

Çıkardığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor, elini elimin içine yerleştiriyor. "Yarısından fazlasını geçtik."

Noodle böyle işte – bardağın dolu tarafını görüyor.

"Clay?" Annem mutfaktan sesleniyor. "Akşam yemeği hazır."

"Sonunda." Jess merdivenden palas pandıras iniyor.

Noodle tabaklara yardım etmek için gidiyor.

"Bugün Merritt'in orada mıydın?" diye soruyorum sesimi alçak tutmaya çalışarak.

Jess derin bir nefes veriyor. "Seni neden ilgilendiriyor?"

"Şu Wiggins'i gördüm orada."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani?"

"Yanisi ondan uzak durmanı istiyorum. O ormandan uzak dur."

Bana gözlerini devirerek bakıyor.

"Ben ciddiyim, Jess."

"Açlıktan ölüyorum." Hızla içeri dalıyor. "Yemek için seni beklememiz çok aptalca. Kalenin kralı... Tıpkı babam gibi."

Kolunu yakalayıp hızla çekiyorum. "Ben babam gibi *değilim*."

Elime dehşetle bakıyor ve birden çekiyor. "Beni rahat bırak, psikopat."

"Özür dilerim, öyle yapmak istememiştim..." Ama çoktan çekip gitti.

Her zamanki yerlerimize oturuyoruz. Annem bizi el pençe divan bekliyor. Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylüyorum sürekli ama sanırım dikkati kendi üzerinden çekmek, kendini meşgul etmek için bir yol.

Babamın sandalyesi masanın başında boş, bir hayalet gibi. Bu konuyu asla konuşmuyoruz ama bu Tatelere özgü bir şey – acıda onur var. Trajedi bir yaşam biçimi değil mi? Neden bağışıklık kazanmayalım? Cenazeden hemen sonra, *büyülerinden* biri esnasında annem bunun çok şeyimiz olduğu için Tanrı tarafından verilen bir ceza olduğunu düşündüğünü söyledi – sağlıklı çocuklarla kutsanmış olmanın, verimli bir çiftliğe sahip olmanın cezası. Ama ben buna inanmıyorum. Tanrı bile bu kadar büyük bir göt olamaz.

Noodle şükran duasına başlıyor. "Tı" sesini her çıkarmaya çalıştığında dişlerinin arasındaki boşluktan bir ıslık çıkıyor. Ben artık hiç şükran duası etmiyorum. Yanlış geliyor.

"Ve Tanrı yemeğimizi kutsasın. Amin."

Perşembe geceleri kiş gecesi. Bütün hafta bir tabağa atılan tüm artıklar soslanıyor ve üzerine turta hamuru konuyor. Kulağa iğrenç geliyor ama aslında oldukça iyi.

Jess en iyi parçayı alıyor, fırının en sıcak olduğu taraftaki uzak parçayı. O kısımdaki hamur gerçekten kıtır oluyor. Anneme her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman ortadaki ıslak parça kalıyor. En çok orayı sevdiğini iddia ediyor ama hepimiz ona dokunmayacağını zaten biliyoruz. Onu sadece aynı örüntüyle, geniş bir yay şeklinde tabağında evirip çeviriyor ve ek olarak birkaç kez bıçaklıyor.

Hepimizin olanlarla baş etme yolu farklı ama bazen annemin bunun için en kötü yolu seçtiğini düşünüyorum – utanç.

"Buğday nasıl gidiyor?" diye soruyor annem sonunda oturup çatalını alırken. Başka tarafa bakıyorum. Onun hareketlerini izlemeye artık dayanamıyorum.

Noodle gururla dikleşiyor. "Takvime uygun. Yüz seksen dönüm kaldı."

Sandalyenin bacağına vuruşunu hissediyorum, şüphesiz ki yüz seksen kere.

"Benim yeni kıyafetlere ihtiyacım var," diyor Jess talepten ziyade emir gibi.

Noodle'ın All Saints okul ücreti için para biriktiriyorum ama bunu henüz kimsenin bilmesini istemiyorum. Okula kabul edilene kadar olmaz. "Zar zor kazanılan mahsul parasını üzerine delikler açacağın kıyafetler alman için sana vermeyeceğimden emin olabilirsin."

Jess yarı çiğnenmiş yemeğini bana göstermek için ağzını olabildiğince açıyor.

Noodle kıkırdıyor. "Benim yeni kıyafetlere ihtiyacım yok."

"Yapma ya." Jess onu baştan aşağı süzüyor. "Zaten herhangi bir çocuğun seninle ilgileneceği yok. Tabii SAYgın bir kont falan değilse."

Noodle masanın altından ona sertçe vuruyor. Annem ve ben görmezden geliyoruz. Eğer Noodle sizi tekmeliyorsa muhtemelen hak ediyorsunuzdur.

"Yarın yuvaya dönüş," diyor annem nefes alarak. Eskiden takvimin asılı olduğu duvara bakıyor, sanki işaretlenmiş tarihi görebilirmiş gibi. "Bu gece hepiniz fazladan bir parça yiyin. Güce ihtiyacınız olacak."

Hepimiz olduğumuz yerde donuyoruz, endişeyle birbirimize

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakıyoruz. Genellikle en iyisi onun oyununa katılmak. Eninde sonunda hatırlayacak ve hatırladığında yatağa düşecek. Dürüst olmak gerekirse hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Ali için... çiçek demetine ihtiyacın var mı?" Bunu yemeğini evirip çevirirken soruyor.

Hatırlayınca irkiliyorum. Geçen yıl, okuldan sonra Ali'yi dansa götürecek, sonunda ona hislerimi söyleyecektim. Ama onun yerine buğdayların arasında tek başıma takılarak babamın yasını tuttum, hızlı koşucuyu neredeyse öldürdüğümü düşündüm ve doğduğum güne lanet okudum.

Oturma odasına bakınıyorum. Yemin ederim ışıklar kapalıyken bile metal haçın asılı olduğu yerin solmuş çerçevesini görebiliyorum.

Kendimi bir parça daha yutmaya zorluyorum ve duvardaki saate göz atıyorum: 21:06. Buna daha ne kadar katlanırım bilmiyorum.

"Baban son günlerde çok çalışıyor ama endişelenme, başlama vuruşunda orada olacağız. Baban bunu kaçırmaz."

"Neden kimse söylemiyor?" Jess elindeki çatal bıçağı büyük bir şangırtıyla masaya bırakıyor. "Bu gecenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Birinci yıl dönümü. En azından babamın sandalyesini kaldıramaz mıyız? Geleceği falan yok ne de olsa. O öldü, anne. Delirdi ve şimdi bedelini biz ödüyoruz."

Noodle'ın gülümsemesi soluyor. Annem tabağına bakıyor.

Bir parçam Jess'in araya girmesiyle rahatlasa da bunu söylediğine inanamıyorum.

Ona sert sert bakıyorum.

"Ne?" Jess peçetesini tomar yapıyor.

Çamur rengi sebzelere ve üzerinden sos sızan ete bakınca midem kötü oluyor. Çatalımla birkaç kere itip izin istiyorum.

"Tabii, tatlım," diyor annem bitkin bir gülümsemeyle. "Yarınki büyük maç için dinlenmem gerek." Tabağımı kaldırmak için kalkıyor ama ben lavaboya kendim götürüyorum. Şu an ona bakamam. Çok canımı yakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Artık akşam yemeği için beni beklemenizi istemiyorum." Bir cevap beklemeden uzaklaşıyorum.

Noodle arkamdan gelip sıkıca sarıldığında merdivenlerin başındayım. "Sen iyisin, Clay. Bunu unutma."

Onu kendime doğru çevirip sıkıca tutuyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tam olarak ihtiyacım olan şey bu.

Odam boğucu.

Kimi kandırıyorum? Bu ev boğucu.

Çöp torbasını sıyırıyorum, penceremi açıyorum ve taze havayı derin derin içime çekiyorum. Gözlerim otomatik olarak Neely Çiftliği'nin o tarafa yoğunlaşıyor. Işık yok – ölü bir bölgeden başka bir şey değil.

Tek düşünebildiğim Ali'nin kamyonetime eğilmesi, parmak uçlarının neredeyse bacaklarımın üzerini, fermuarımı sıyırması. Gerçek olduğunu düşünmem aptalca. Bana bakmasının bile imkânı yokken üreme ahırında buluşmak istemesi... Belki de Bayan Granger haklı. Belki uyku hapları yüzündendir.

Komodinin üzerindeki şişelerden birini kapıyorum ve yan etkilerini okuyorum. *Uyarı: Bu ilaç uyuklamaya yol açabilir*. Umarım öyledir. *Bazı durumlarda hezeyana,* doğru. *Titremeye,* doğru. *Halüsinasyona,* doğru. *Ve çeşitli davranış bozukluklarına yol açabilir.* Muhteşem.

"Hiçbir şey için teşekkürler, Dr. Perry." Tüm ilaç şişelerini toparlayıp tuvalete boşaltıyorum ve fikrimi değiştirmeden önce sifonu çekiyorum.

Üzerimi çıkarıp yatağa tırmanıyorum. Nevresimler tenimden daha nemli ve ıslak.

Müziğimi biçerdöverde unuttum ama gidip alacak değilim. Ya bütün gece burada böylece yatmak zorunda kalırsam? Herhalde ölmem. Hâlâ okuyabilirim.

Yatağımın altına zulaladığım aile İncillerini, çiftlik muhasebe defterlerini çıkarıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İlk önce ipuçları arıyordum ama şimdi sadece alışkanlık hâline geldi. Hayatının son birkaç haftasında babam bu defterleri incelemekten kendini alamıyordu. Kafası bu defterlere gömülü olmadığı zamanlarda da Koruma Derneği'nde arşivlere bakıyordu.

Cevapların burada, gözümün önünde olduğunu hissediyorum ama göremiyorum. Az da olsa ilginç olan nokta, aile ağacı. O gece babam altıncı nesilden bahsedip duruyordu... Tohumdan. Bunun aile ağacıyla bir ilgisi olmalı.

Parmaklarımı isimlerin üzerinde gezdiriyorum.

Thomas Tate buraya geldi ve 1889 yılında bu çiftliği kurdu. Yani sanırım o birinci. 1919'da oğlu Benjamin Tate'e geçti. Sonra 1950'de oğlu Lyle Tate'e. Sonra 1979'da Heath Tate'e. Babam Neil Tate ise 2000 yılında çiftliğin başına geçti.

Oradan da bana geliyoruz. Ben altıncı kuşağım. Keşke ne anlama geldiğini bilsem. İsmimin yanında kenar boşluğu boyunca uzanan bir satır var. Babamın kargacık burgacık yazısıyla "L.A.W. 11:26" yazılı. İlgili tüm İncil bölümlerinin, düşünebildiğim her olası akronimin üzerinden geçtim ama yine de bir anlam çıkaramadım. Babamın hayatının son ayında çek defterinde L.A.W. için pek çok giriş vardı. Yüz dolar şuraya, elli dolar buraya. Anneme bunu sorduğumda o kadar huzursuzlandı ki susmak zorunda kaldım.

Bir sayfanın çevresi boyunca dairesel bir metin var: Mısır'dan Çıkış 32-Altın Buzağı bölümünden bir kısım.

"Soyunuzu gökteki yıldızlar kadar çoğaltacağım. Söz verdiğim bu ülkenin tümünü soyunuza vereceğim. Sonsuza dek onlara miras olacak."

Her ne kadar tüm parçaları bir araya getirmeye çalışsam da belki de sadece çılgın bir adamın saçmalıklarıdır diye düşünmeden edemiyorum. Bundan fazlası değil. Belki de anlamadığım için minnettar olmalıyım çünkü bunu anlamak benim de deli olduğum anlamına gelebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diken diken olmuş kollarımdaki tüyleri ovuşturarak defterleri kenara koyuyorum ve ışığı söndürüyorum.

Hava biraz serin ama esinti iyi geliyor. Rüzgârın çöp torbalarına çarpması bana rüzgâr çanlarını hatırlatıyor.

Babamın ölümünden bu kadar uzun zaman sonra bile sığırın böğürmesini duyabileceğimi düşünüyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum.

İnsanlar ineklerin aptal, uysal hayvanlar olduğunu düşünür ama babama neler yaptıklarını görmeliydiniz. Dişler, toynaklar ve kemiklerini kıran binlerce ton ağırlık.

Ama bu, babamın onlara yaptıklarıyla karşılaştırılınca hiçbir şey değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Donuk, cızırtılı bir ses beni buğdaydan kurtarıyor. Gökyüzü öyle mavi ki sanki boyanmış gibi. Bir kızı bulmak için açıklık bir alana ulaşıyorum, paslı bir salıncakta koyu kahverengi saçlarıyla sallanıyor. Bedeninin kıvrımları salt transparan beyaz bir elbisenin altında zar zor gizlenmiş.

Omzunun üstünden bana bakıyor, kiraz rengi dudaklarında yaramaz bir gülümseme oynaşıyor.

Ali.

Yüzünü görebilmek için açık alanda yürüyorum. Uzun, yanmış bacaklarını sanki ayak parmak uçlarıyla cennete ulaşmak ister gibi önünde geriyor. Bacakları belli belirsiz aralanmış. Bakışımı yakaladığında gülümsemesi genişliyor. Ela gözleri normalden daha koyu, Harmon Gölü'nün dibindeki taşlara tutunmuş yosunlar gibi.

"Daha yükseğe çıkmak istiyorum," diyor. "Beni itmek istemez misin?"

"Elbette." Arkasına geçiyorum. Bir ok gibi bana geri dönüyor, bacakları altında kıvrılmış.

İtmek için uzanıyorum. Ilık bedeninin ellerimde bıraktığı his, içimden çığ bir elektrik dalgası geçiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gökyüzü koyulaşmaya başlıyor, kara bulutlar etrafımızda dönüyor ama umursamıyorum. Tek istediğim ona tekrar dokunmak.

Onu itiyorum. Gitgide yukarı çıktıkça gülüyor.

Döndüğünde Ali başını arkaya eğiyor; gözleri siyah. Petrol kuyuları gibi simsiyah.

Buğdaya doğru geri sendeliyorum ve Ali yükseldiğinde kendini birden bırakıp çalkalanan gökyüzünde kayboluyor.

Adıyla sesleniyorum, açıklıkta yalpalıyorum, boş salıncak etrafımda dönüyor ama o geri dönmüyor.

Salıncak defalarca sallanıyor ve gıcırdıyor. Sesi sinirime dokunuyor, kör bir bıçağın bir kemiği kesmesi gibi ama başka bir ses daha var, buğdaydaki bir oyuktan gelen ılık ve ıslak emme sesi. Bu ses bende bedenimden sürünerek çıkma hissi yaratıyor ama ne olduğunu öğrenmem lazım. İleri doğru attığım her adımda burnumu mide bulandıracak kadar tatlı, metalik bir koku dolduruyor, beni öğürtüyor.

Geri dönmeye çalışıyorum ama çok geç. Buğday her yanımı sarmış. Beni atılmış buğday saplarından yapılmış bir yuvaya yöneltiyor.

İçinde açık sarı iki örgüsüyle küçük bir kız, altın renkli kürküyle buzağının yanında yatıyor.

Küçük kız ölü buzağıyı emiyor.

"Noodle?" diyorum nefesim kesilerek.

Doğruluyor, ağzından kan damlıyor. "O geliyor."

Yatakta sarsılarak doğruluyorum. Tenim yoğun, soğuk bir ter parıltısıyla kaplı; tüm vücudum titriyor. Ellerimi ıslak saçlarımdan geçirirken belki de bunların yoksunluk semptomları olduğunu düşünüyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca bu uyku haplarını şeker gibi yutmuştum. Ama bu rüya... *Tanrım*. Noodle'ın o buzağıyla görüntüsünü kafamdan atamıyorum.

Pencereyi kapamak için kalkıyorum. İşte tam da o zaman mülkümüzün batı kenarından, Neely Çiftliği'nden gelen sıcak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parıltıyı fark ediyorum. Parıltı üreme ahırının her yarığından saçılıyor gibi.

Gözlerimi sımsıkı kapıyorum. Bu her neyse kendimi toparlamam gerekiyor. Elimi cama dayıyorum ve soğukla gelen sarsıntı etime batıyor, kollarımın üzerindeki tüyler diken diken oluyor.

Bu bir rüya değil.

Saate bakıyorum. 23:59. "Olamaz." Pencere pervazına yapışırken nefesimi veriyorum. Ali olabilir mi? Beni gerçekten orada bekliyor olabilir mi?

"Hadi ama, Clay. Bunu kendine yapma." Pencereyi kapıyorum ve çöp torbasını yeniden sağlamlaştırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Eğer Ali orada beni bekliyorsa ve ben gitmezsem kendimi asla affedemem.

Kotumu ve tişörtümü giyiyorum, merdivenlerden sessizce iniyorum. Çam zeminde gıcırtı yapan döşemelerin tam yerini biliyorum. Dale'in bizde kaldığı zamanlarda dışarı kaçar ve aptallar gibi etrafta koştururduk, buğdayların arasında Marco Polo oynardık.

Noodle'ın iş botlarımı, tam olarak iki buçuk santim arayla kapının yanına koyduğunu görünce kalbim sızlıyor. Notu cebime koyuyorum ve botlarımı ayağıma geçiriyorum, serin havaya adımımı atıyorum.

Neely Çiftliği'ne doğru yol alırken nefesim etrafımda dolanıyor. Tek ses ayaklarımın altında ezilen buğdayın sesi, küçük iskeletler gibi.

Gökyüzü, babamın o haça yapışmış hâlde buğdayların arasında yürüdüğü gecenin aynısı gibi görünüyor. Kendi kendime düşünüyorum, burada ne halt ediyorum? Bu sadece hastalıklı... ve acınası. Muhtemelen hiçbir şey yok. Sadece benim hayal gücüm ve kasabadaki kalın kafalı bazı çocuklar. Ama eğer hayalet arıyorlarsa kesinlikle yardımcı olabilirim. Hak ettikleri cezayı verebilirim.

Mülkün sınırına yaklaşınca kırılmış çitin altından eğilerek geçiyorun ve doğrudan üreme ahırına yürüyorum. Bu yolculuğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

son yaptığım zamanı hatırlamamaya çalışıyorum. Kan. Kan dökme. Sonunda üreme ahırının giderlerini temizlediklerinde metal haçı bir kan havuzunun dibinde buldular; kürkle, bağırsakla ve et parçalarıyla çevriliydi.

Yumuşak bir fısıltı beni olduğum yere mıhlıyor.

İlk başta ses o kadar alçak ki sert rüzgârda sallanan buğdaylar olup olmadığını düşünüyorum ama ondan daha meşum bir ses gibi.

Kendimi ağır ağır ve istikrarla ilerlemeye zorluyorum. Üreme ahırına yaklaştıkça ses iyiden iyiye yoğunlaşıyor. Birden çok ses var. İnsanlar fısıldıyormuş gibi... Ahenkle. Topraktan yansıyormuş gibi alçak bir pat sesi geliyor.

Yatak odamdan gördüğüm parıltı bir mum ışığı. Ahırın tahtasında yumuşakça parıldamasından anlayabiliyorum ama hiç böyle bir mum kokusu duymamıştım. Havada yabancı bir koku var... Belki bir çeşit çiçek ama çürümenin ağır kokusuyla birlikte. Çürüyen et gibi bir koku.

Ahırın arkasından dolanıyorum ve ahşaptaki deliklerden birinden içeriyi gözetliyorum. Kimseyi görmüyorum ama onları duyuyorum, durağan bir pat sesiyle birlikte yavaşça şarkı söyleniyor, sanki ayaklarını yere vuruyorlarmış gibi.

Üreme platformu boyunca iriyarı bir şey uzanıyor. Pis bir muşambayla örtülü. Polisler geride bırakmış olmalı.

Bir figür üreme platformuna yaklaşıyor. Kot ve kapüşonlu giymiş. Muşambanın kenarını tuttuğunda bileğindeki sembolü fark ediyorum – baş aşağı durmuş bir U, altında ve üstünde iki nokta. Kahrolası Tyler. Bunu anlamalıydım.

Üç kişi daha görünüyor ve kalbim hızlanıyor. Ben, Tammy ve Jimmy'yi görmek için boynumu uzatıyorum – Koruma Derneği çocukları. Ali dışında herkes. Tanrı'ya şükür ki bu her neyse buna katılmamış. Peki neden benimle burada buluşmak istedi? Bunu görmemi mi istedi? Belki durdurmamı istemiştir. Belki de benimle uğraştıklarını söylemenin tek yolu buydu ya da belki bunu yapmasını Tyler istedi. Her halükârda ben bunu istemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam onlara seslenmek için ağzımı açıp da şakanın bittiğini söyleyeceğim sırada Tyler ölü bir ineği örten muşambayı açıyor. En azından beş yüz kilo olmalı, tam ortadan ikiye bölünmüş. Midem altüst oluyor, boğazıma safra yükseliyor. Buzağı buradan mı geldi? O buzağıyı karnını keserek mi çıkardılar? Ama ineğin karnı dolu görünüyor, hatta şişkin.

İneğin karnında kıpırdanan bir şey görünce nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Elimi ağzıma sıkıca kenetliyorum, gözlerim sulanmaya başlıyor.

Orada *canlı* bir şey var.

Dizlerim bükülüyor. Kendimi sabitlemek için alnımı kıymıklı tahtaya bastırıyorum.

Bir el ineğin karnından dışarı uzanıyor.

Bir insan eli, parmakları uzanmış.

Tyler görüş alanıma girip görüşümü engelliyor ve ben de ahır boyunca koşarak daha iyi bir görüş açısı aramaya başlıyorum.

Hurda ahşapta bir sonraki delik ineğin içinde çıkmakta olan bir başı gösteriyor, koyu renk saçlar kanla düzleşmiş.

Konuşmalar ve ayak sesleri artıyor, şiddetleniyor ama kulaklarımdaki siren benzeri sesten zar zor duyuyorum. Tyler ve diğerleri hastalıklı bir atlıkarınca gibi ineğin etrafında dönüyor, ürkütücü gülümsemeler parlayan yüzlerine yapışmış. Sersemlik beni ele geçiriyor. Sadece bir bakış atabiliyorum ve halkanın içinden kesitler yakalıyorum.

Bir sonraki boşluğu bulmak için hızla koşuyorum; ineğin karnından çıkan kolların ve gövdenin yükselişini görmek için. Bir kız. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacak diye korkuyorum. Göğsüne bakmaktan kendimi alamıyorum. İğrenmem gerektiğini biliyorum ama göğsündeki keskin kıvrım ve kalça kemiği beni kadim ve ilkel bir hisle dolduruyor. Hastalıklı ve yanlış.

Midem bakışlarımı kaçırmam için yalvarıyor ama kendimi durduramıyorum.

Kızın kadavradan dışarı sürünürken çıkardığı sıcak, yapışkan ses derinlerime bir yere sızıyor, beni sersemletiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tyler ve diğerleri onun önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

O üstlerinde yükseliyor, mükemmel bedeni mum ışığının altın parıltısında kanla ve iç organlarla kaplı.

Yavaşça başını kaldırıyor.

Sonunda yüzünü gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava tükenmiş gibi.

Çene inik, dudaklar çok az aralanmış, göğsü inip kalkıyor.

Ali uzun koyu renk saçları arasından bakıyor.

Hava birdenbire geri dönüyor ve hışırtılı bir nefes alıyorum.

Ali'nin ağzının köşeleri baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O geliyor."

Herkes bana dönüyor, ağızları gergince açık, gırtlaktan kopan bir inilti korosu başlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

8

Geriye doğru sendeliyorum, başım dönüyor, buğdaylara doğru koşarken her bir sinirim alev alev.

Mahsul kollarıma çarpıyor. Gece beni yutuyor. Yıldızlar ve ay bana rehberlik etmiyor ama ben bu tarlaları biliyorum.

Buğdayları ezerek arkamdan gelip gelmediklerini dinliyorum ama gelmiyorlar. Ciğerlerime girip çıkan havaya, kalbimin acımaz çarpışına odaklanmaya çalışıyorum ama aklım üreme ahırına kayıp duruyor – kan, bağırsak ve saf siyah gözler dışında bir şey yok. Neler olduğunu bilmiyorum ama kendimi toparlamalıyım, Ali'nin hatırına. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Onun başını belaya sokmak istemiyorum ama onun çıplak göğsünü gördüm... çıplak bedenini. Ölü inekten sıyrılışını gördüm, Tanrı aşkına! Onu bu işin içine sokanın Tyler olduğunu biliyorum. Onu bir şekilde kontrol ediyor olmalı. Ya uyuşturucularla ya da bir çeşit oyunla, boyundan büyük işlere kalkışmış durumda. Yardıma ihtiyacı var.

Teçhizat barakasından kamyonetime vuran ışığı yakaladığımda ne yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Babamı bulduktan sonra yaptığım şeyin aynısını. Şerif Ely'yi bulmalıyım. O ve babam arkadaştı. O Koruma Derneği'nden değil. Bu sefer beni dinlemek zorunda kalacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pencereleri indiriyorum ve 17. Yol'a çıkan yolda yavaşlayarak dikkatle dinliyorum. Esrarengiz bir şekilde etraf sessiz, hava bozulmadan hemen önce olduğu gibi. Hiçbir böcek buğdayları eşelemiyor, rüzgâr buğdayları hışırdatmıyor. Sanki Doğa Ana bir şeylerin geldiğini biliyor gibi. Gözlerimi buğdaylardan alamıyorum. Ne aradığımdan bile emin değilim... Canavarlar?

Sokaklar ölü. Her yer kapalı. Quick Trip bile karanlıkta, bu da saatin gecenin birini geçmiş olduğu anlamına geliyor.

Şerifin çakıllı garaj yoluna çekiyorum. Şehrin sekiz yüz metre kadar doğusunda eski bir çiftlik evinin önü. Sonra yukarıdan bir ışık gelene kadar kornaya yükleniyorum. Bayan Ely dantelli perdelerden gözetliyor. Saçlarının tamamı pembe, süngerli bigudilerle kıvrılmış. Verandanın ışığı yanana kadar münakaşa ettiklerini duyuyorum. Tam kapısının önüne dikilerek bekliyorum. Başımın hemen yanında bir böcek yakalayıcı var. Bitmeyen alçak sesli bir vızlama arada bir elektrikle öldürmeyle birleşince sinirlerimin yatışmasına pek fayda etmiyor.

"Clay?" Şerif kapıyı hafifçe aralıyor. "Bu gece Greg Tilford görevde."

"Hayır, o olmaz." Sesim istediğimden daha titrek çıkıyor. "Seninle konuşmam lazım."

Bana gözlerini kırpıştırarak bakıyor, gözlerinin altındaki torbalar koyu ve yoğun. "Ayakta mı uyuyorsun, evlat? Anneni ya da Dr. Perry'yi aramamı ister misin?"

"Hayır, beni dinle. Ali hakkında. O dışarıda, Neely Çiftliği'nde ve ona kötü bir şey oldu."

Kalın gri kaşları birleşiyor. "Neely Çiftliği mi?"

"Lütfen." Bakışlarım tekrar onunkileri bulmadan botlarıma bakıyorum. "Bu önemli."

"İçeri gel," diyor derince iç çekerken. Omuzları çizgili pazen sabahlığı altında düşüyor ve koridordan mutfağa ayaklarını sürüyerek gidip ışığı açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bekle." Peşine düşüyorum. "Gitmeliyiz. Benimle gelmelisin. Onların orada ne yaptıklarını görmek zorundasın."

"*Onlar* kim?" Küçük bir masanın etrafına konmuş meşe sandalyelerden birine yerleşiyor. "Sadece Ali dediğini zannetmiştim."

"Ali ve Tyler," diyorum muşamba döşemeyi adımlarken. "Ama Jimmy, Tammy ve Ben de orada."

Başını sallıyor. "Yani konu yine Koruma Derneği'yle ilgili."

"Hayır onunla ilgili değil. Gerçekten."

Tepemdeki döşeme tahtaları gıcırdıyor ve irkilmeme sebep oluyor.

"Canım," diyor Şerif. "Madem ayaktasın, Clay için şu sakinleştirici çaylardan yapar mısın?"

Bayan Ely'yi görmek için boynumu uzatıyorum, merdivenlerin tepesinde dinliyor.

O aşağı inerken tahtalar ağırlığı altında bükülüyor. Lavaboya doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor; yüzü şu İran kedileri gibi buruşuyor.

"Baştan başlayalım." Şerif bir sandalye itiyor, oturmam için eliyle işaret ediyor. "Sen Neely Çiftliği'nde ne yapıyordun? Bunu konuşmuştuk. Bu haneye tecavüz sayılır."

İsteksizce oturuyorum. "Bugün okulda Ali'nin boynunda şu işareti gördüm. Tyler'ın bileğinde de aynısı var. Sonra Ali kamyonetimin yanına geldi ve gece yarısı onunla üreme ahırında buluşmamı söyledi."

"Saçmalık," diye yumurtladı Bayan Ely. "Ali böyle bir şeyi asla yapmaz. O bir..."

"*Tatlım,*" diye sözünü kesiyor Şerif. "Çay."

Kadın dudaklarını öyle bir büzüyor ki ağzını ancak levyeyle açabililirsiniz.

"Tamam, Clay. Sonra ne oldu?"

"Sonra ben duymazdan geldim, aklımdan çıkarmaya çalıştım ve biçerdövere gittiğimde buzağı gitmişti... Yok olmuştu."

Şerif'in gözleri kısılıyor. "Dur bakalım. *Buzağı* da nereden çıktı?"

"Deli, tıpkı babası gibi," diye mırıldanıyor Bayan Ely, mikrodalgada ısıtılmış suya bir çay poşetini daldırırken.

Çenemi sıkıyorum. Söylemek istediğim yüzlerce şey var ama dilimi tutuyorum.

"Sen neden yatağa gitmiyorsun, canım," diyor Şerif nazikçe ama şakağında atan bir damar onu ele veriyor.

Kadın çiş rengindeki buharlı suyu taşırarak kupayı önüme çarpıp bırakıyor.

Şerif o yukarı çıkana kadar bekliyor, yatak odası kapısının çarpıldığını duyunca bana dönüyor. "Şimdi devam et. Ne buzağısı, Clay?"

"Bu sabah biçerdöverle bir buzağıyı ezdim. Sonra şu Wiggins denen oğlan bu öğleden sonra onunla ilgili bir şeyler söyledi."

"Wiggins denen oğlan mı?" Odaya göz atıyor, gözleri arka kapıda asılı silah kemerine kilitleniyor, ne düşündüğünü anlıyorum.

"Bak, ben deli değilim, meth almıyorum, buzağı oradaydı. Gerçekti. Bilmiyorum nasıl... ya da neden ama okuldan döndükten sonra kesme bıçağından onu çıkarmak istediğimde gitmişti."

Bana bezgin bir nakış atıyor.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bu gece bir kâbustan uyandım..."

"Tamam şimdi bir yere varıyoruz. Yani bir kâbus gördün."

"Hayır, bir kâbustan uyandım ve pencereyi kapamak için gittiğimde Neely Çiftliği'nden bir parıltı geldiğini gördüm."

"Parıltı mı?" diye tekrar ediyor kaşlarını kaldırarak.

"Evet, üreme ahırında birkaç mum yakmışlar."

Ellerini önünde kenetliyor ve masaya koyuyor. "Ali'yle bir zamanlar yakın olduğunuzu ve Tyler'la aranda problemler olduğunu biliyorum ama Tyler'ın babası çiftliğin sahibi. Kendi mülkünde eğlenmek yasaya aykırı değil."

"*Eğlenmek mi?*" Söyleyeceklerimi toparlamakta zorlanıyorum. "Ali ölü bir ineğin karnından çıktı... çıplak... kanla kaplı."

Sandalyesinde geriye yaslanıyor, tahta öyle bir çatırdıyor ki

ikiye bölünmüş bile olabilir. Ağzı ince, sert bir çizgi şeklinde geriliyor. "Bak sana ne diyeceğim. Önce Ali'nin ailesine bir telefon edelim."

Derin bir nefes alıyorum. "Bu bir başlangıç."

Telefon rehberini alıyor; M'yi bulmasını ve hepsini teker teker gözden geçirmesini beklemek acı verici.

"631-0347." Onun numarasını söylüyorum, dizlerim bir matkap gibi aşağı yukarı hareket ediyor. "Ve hoparlörde olmasını istiyorum."

Şerif bana yorgun gözlerle bakıyor ama boyun eğiyor. Ses alçak ama sonunda biri açana kadar işkence dolu her çalışı duyuyorum.

"Alo?" Bay Miller sersemce cevap veriyor.

"Charlie, ben Ely. Böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Clay Tate burada ve kızını bu gece Neely Çiftliği'nde gördüğünü iddia ediyor; belki başının belada olabileceğini düşünüyor."

"Olamaz, yine mi?" Bay Miller esniyor. "Koruma Derneği'ndeki futbol yemeğine gittik ve sonrasında doğrudan yatağa gitti."

"Ona odasını kontrol etmesini söyle," diye fısıldıyorum.

Ely beni susturuyor. "Benim için odasını kontrol eder misiniz? Çocuğun içine su serpilsin."

Bayan Miller'ın arkadan, "Neler oluyor?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Peki." Bay Miller telefonu bırakırken iç çekiyorum. Yatağın yaylarının o kalkarken çıkardığı sesi duyabiliyorum.

Şerif Ely'nin arkasındaki duvara asılmış Elvis saatine bakıyorum. Kalçalarının her sallanışı bir saniyeye denk düşüyor. Her biri bir öncekinden daha yavaş.

"Zamanımızı boşa harcıyoruz," diyorum sandalyemde öne çıkarak. "Orada ne olduğunu Tanrı bilir. Gözleri siyahtı ve..."

"Mışıl mışıl uyuyor," diyor Bay Miller hatta döndüğünde. "Dediğim gibi, on yaşından beri bebek gibi uyur."

Sandalyemden apansız kalktığımda onu deviriyorum. "Bu imkânsız. Onu daha yeni gördüm."

"Küçük bir tavsiye," diyor Bay Miller. "Eğer meclise girmeye hazır değilse onu Koruma Derneği'nden uzak tut. O çocuk serseri mayın, tıpkı babası gibi ve sen..."

Şerif, "Kontrol ettiğiniz için teşekkürler," diyerek adamın lafını kesiyor ve beceriksizce hoparlörü kapıyor. "İyi geceler."

Telefonu kapadıktan sonra bana bakıyor. Bu bakışı biliyorum. Acıma.

"O işin içinde. Görmüyor musun?" Tekrar adım atmaya başlıyorum. "Babam bir şey buldu. Benim görmemi istemedikleri bir şey. Babam sana bir şeyler söylemiş olmalı. Siz iyi arkadaştınız. Bana yardım etmelisin."

"Clay." Şerif kalkıp elini omzuma koyuyor. "Sana bunu söylemek zorunda kalmayı istemezdim ama baban buraya geldi ve öldüğü gece atıp tuttuğu türden şeyler saçmaladı. Şeytanı doğmadan önce durdurması gerektiğini söyledi. Çiftlikteki bütün hamile inekleri kesti ve Neely'nin en gözde boğasına ulaşmak için paslanmaz çelikten kapıyı açmaya çalışırken kendi tırnaklarını söktü. Belki ilaçlardan, belki de şizofreniden ama bir şeyler görüyordu... Gerçek olmayan vahşi şeyler. Tohum hakkında konuşup durdu. Altıncı nesilden, altın rengi buzağıdan, kehanetten ve kurban vermekten bahsetti. Koruma Derneği'nde gizli bir oda olduğundan bahsedip duruyordu. Çılgınca şeylerden."

Kanın yüzümden çekildiğini hissediyorum. "Neden bana bunlardan bahsetmedin? Sana daha önce geldim."

"Demem o ki" –omzumdaki elini sıkılaştırıyor– "sonunun onun gibi olmasını ya da Oakmoor'da bitmesini istemiyorsan sana önerim kendini toparlaman. Bakman gereken bir annen ve kız kardeşlerin var. Sence yeterince acı çekmediler mi?"

Tamamen tükenmiş hâldeyim, Noodle'ı beyaz fisto elbisesinin içinde düşünüyorum. Babamın favori elbisesi olduğu için cenazede onu giymek istemişti. Yüzümü ellerinin arasına almış ve "Hatırlamak istediğimiz şeyleri seçeriz ve ben iyiyi seçiyorum," demişti.

Omuzlarımın pes ettiğini hissettim. Ya Şerif haklıysa? Ya hepsi benim zihnimdeyse?

"Biraz uyu, Clay," dedi beni dış kapıya götürürken. "Orada olanlar hakkında *hepimiz* kâbus görüyoruz. Güven bana, kimse babanın dediklerine benim kadar inanmak istemedi. Ama artık ardında bırakman lazım. Bu senin iyiliğin için. Hem adamı duydun. Meclise girmeyeceksen Koruma Derneği'nden uzak durmalısın. Ve ister beğen ister beğenme, buna şimdi Ali Miller da dahil."

Sersemlemiş hâlde kamyonetime dönüyorum.

"Ha, Clay?"

Dönüyorum, son bir bilgelik, bütün bunlara anlam vermeme yardımcı olacak bir şey bekliyorum.

"Sence yarın büyük maçı kim kazanacak? Paramı Midland'e yatırdım ama senin oyun kuruculuğun olmadan kazansalar bile ancak kıl payı olur."

Muhtemelen ortamı yumuşatmaya, zihnimi bunlardan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum ama beklenmedik bir anda yumruk yemiş gibi hissediyorum. Böyle bir zamanda futbolu kim umursar ki? Tek kelime daha etmeden kamyonetime dönüyorum ve oradan ayrılıyorum.

Direksiyonu kavrayarak içimde yükselen tüm kızgınlık ve kırgınlığı bastırıyorum. Raydan çıkamam. Şimdi olmaz.

Eve gitmem gerektiğini biliyorum, kendimi toparlamalıyım ama kendimi gitmemem gereken bir yere giderken buluyorum.

9

Torpido gözünden feneri kaparak Koruma Derneği'nin yanından arka tarafa, çalı çitlerin oluşturduğu duvara doğru sessizce dolanıyorum. Çitlerin arasına daldığımda acı verici dalları kollarımı çizerek mahvediyor.

Çimlerde arka kapıya açılan Fransız kapılarına doğru yolumu çizerken en son ailecek burada bulunduğumuz zamanı düşünmeden edemiyorum – babam ölmeden önceki yaz Dört Temmuz pikniğinde. Zihnimde canlanması için gözümü kapamama bile gerek yok... koklamak için... hanımelleri, yeni kesilmiş çimen ve atıp durdukları topların barut kokusu. Noodle babamın parmaklarının üzerinde duruyor ve babam onu müziğe göre çeviriyor. Annem kiliseden arkadaşlarıyla Bunco oynuyor. Ve Jess... Şey Jess hâlâ normal görünüyor. Ve ben, lanet topa vurarak Tyler'ın Ali'yi burnumun dibinden çalmasını izliyorum. Zamanda geri gidebilsem keşke. Her şeyi çok farklı yaparım.

Kapı kolunu yavaşça sallayarak açılması için zorluyorum. Yaptığım şeyin boyutunun farkına varıyorum. Çok önemli bir eşiği geçmek üzereyim.

Eğer buraya girerken yakalanırsam hapse girebilirim. Hasadı bitiremem ve Noodle kesinlikle özel okula gidemez.

Ama eğer burada bir şey varsa, babamın dediği gibi gizli bir odaları varsa burayı gözler önüne serebilirim. Babamın ismini temizlerim.

Şapkamı çıkararak elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum.

Geldiğim gibi çıkmak için dönüyorum ama yapamam, buradan çekip gidemem. Evet, babam son zamanlarında deli gibi davrandı ama aslında makul bir adamdı. Dürüst bir adamdı. Durup dururken delirmesinde sadece onun payı olmadığına inanmak zorundayım. Çünkü onun başına geldiyse, benim başıma da gelebilir. Ve savaşmadan o topa girecek değilim.

"Başlarım bu işe," diyorum şapkamı yumruğuma sararken ve sürgüye en yakın cam levhayı itiyorum. Kendimi bangır bangır çalacak bir alarma hazırlıyorum ya da beni çite kadar kovalayacak köpeklerin saldırısına; beni durduracak, bana akıl fikir verecek bir şeye ama tek duyduğum Harmon Gölü'nde öten kurbağalar.

Adrenalinim o kadar yüksek ki kapıyı menteşelerinden sökebilirim ama buna gerek yok. Kolu indiriyorum ve hiçbir engelle karşılaşmadan açılıyor. Neredeyse beni davet eder gibi.

Gergin bir nefes alıp eşiği geçiyorum.

Adımlarım parlayan ahşap döşemede yankı yapıyor, zaman zaman halılardan birine denk düştüğümde ses yutuluyor – yürüdüğüm uzun koridor eski fotoğraflarla ve cam kutularda "eser"lerle dolu. Bir grup paslı çiftçilik ekipmanı ve defterler ama bu çerçöp bu kasaba insanları için kutsal kâse gibi bir şey.

Eskiden bu kadar gösterişli bir yer değildi ama Bayan Neely dekorasyon komitesinin başına geçtiğinden beri buranın Beyaz Saray olduğunu sanabilirsiniz. Bir grup görgüsüz göçmenin eski belediye binası değil artık.

Ön odalar tertemiz. O kadar temiz ki bir şeye dokunmaya korkuyorum. Burada gizli bir oda olduğunu hayal edemiyorum. Aşağıya inmeye karar veriyorum, eskiden nezarethanenin olduğu yere. Orayı tıpkı eski günlerdeki gibi tutuyorlar.

Merdivenlerin başında tahta bir kirişe bağlı demir prangalara takılıyorum; birkaç tane balta, ipler, bir galon sahte kan var. Yerleşimciler Haftası'nda mahkemeyi yeniden canlandırırken kullandıkları aksesuarlar. Şapkalarını ve kapalı vagonlarını çıkardıkları zamanlar. Herkes etrafta koşarak köylü gibi konuşuyor ve bu çok aptalca çünkü yerleşimcilerin çoğu doğrudan İrlanda'dan gelme.

Ben küçükken epey eğlenceliydi galiba – birinin hayvanını çaldığı için komşularının ellerinin kesilmesini izlemek ya da kavgadan kaçan birilerinin ayağının kopması. Bir keresinde kukla bile astılar. Zavallı Bay Timmons, Tastee Freeze'nin işletmecisiydi. Ona bir koşum takımı giydirdiler, manivelayı çektiler ve Bay Timmons ipte sallandı, ayakları dramatik bir şekilde sallanıyordu. Her şey eğlenceli bir oyundu ta ki Bay Timmons ereksiyon olana kadar. Çocukların gözlerini kapattırdılar ama bunu asla unutmayacağım. Hafızama kazınmış durumda. O zamandan beri Tastee Freeze'ye gitmiyorum.

Bulabildiğim her kapıyı açıyorum. Tüm odalar fazladan tabaklarla, katlanır masalarla ve örtülerle dolu. Bir oda tamamen yılbaşı dekorasyonlarına ayrılmış. Mary ve Joseph'in altmış dokuz pozisyonunda üst üste duruşunu saymazsak her şey yerli yerinde. Ama garip bir koku var – üreme ahırında duyduğuma benzer bir çürümüş et ve bitki kokusu. Koridorun sonuna ulaştığımda koku şiddetleniyor. Kalbim hızlanıyor; aynı hastalıklı his üzerimden geçiyor ama nereden geldiğini anlayamıyorum. Ellerimi panolu duvarda gezdiriyorum, yıllık biftekli akşam yemeğini yediklerini hatırlıyorum. Belki de aşağıda eti yıllandırdılar. Ya da belki hepsi benim kafamın içinde. Felç ya da anevrizma geçirmekte olan insanların hemen öncesinde garip şeylerin kokusunu aldıklarını duymuştum.

Tüm bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp hücreye adım atıyorum, etrafında yürüyorum, botumun topuğuyla zeminine vuruyorum, gevşek bir tahta döşemeye kulak kesiliyorum ama orada hiçbir şey yok. Tıpkı Şerif'in dediği gibi.

"Ne yapıyorsun, Tate?" Demir çubukların ardına bırakılmış karyolaya çökerken kendi kendime fısıldıyorum. Eski su kaynaklarından gelen buzlu esintiler tenimi yalıyor. "Bu çılgınca, senin için bile."

Tam çıkmayı düşünürken bir arabanın kapısının çarparak kapandığını duyuyorum. Karyolada zıplayarak parmaklıklı pencereden bakıyorum.

Greg Tilford dışarıda Ian Neely'yle konuşuyor. Greg, Afganistan'dan döndüğünden beri daha da pislik bir insan olup çıktı. Çok stresli. Neely kasabaya yeni bir bilgisayar sistemi bağışladıktan sonra Tilford sihirli bir şekilde vekil oldu. Babam öldüğünde olay yerindeki ikinci yetkiliydi. Her yere kustu. Kendinden geçişini gördüğüm için mi yoksa Ian Neely'nin kuzeni olduğu için mi bilmiyorum ama o zamandan beri bana kafayı taktı.

İkisi bir şey tartışıyor gibi. Kaçmak için geri dönüp çitten geçebilir, oradan da ormana çıkabilirim. Ama kamyoneti hemen ön tarafa park ettim. Salağın tekiyim. Tabii ki burada bir çeşit yüksek teknolojili alarm var. Ne olacağını düşünmüştüm ki? Elimi kolumu sallayarak Koruma Derneği'ne gireceğimi ve kimsenin fark etmeyeceğini mi? Böyle küçük bir kasabada kimse işinize karışmadan sıçamazsınız bile.

Bay Neely ön kapıya giden taş yolda yürüyor.

Paniğe kapılarak merdivenleri tırmanıyorum ve binanın arkasına doğru koşuyorum.

"Clay?" Bay Neely kapıyı arkasından kaparken bağırıyor.

Donakalıyorum. Çok şiddetli nefes alıyorum. Kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyorum.

"Ofisime," diyor sakince ve girişteki ana odalardan birine girerek gözden kayboluyor, bir lambayı yakıyor. Şüphe yok ki Neely bana "sana söylemiştim" teraneleri okuyacak. Vekil Tilford beni hapse tıkmadan hemen önce.

Koridorun sonundaki ofisine doğru ağır ağır yürürken utanıyorum. Yakalandığım için değil, hatalı olduğum için. Şerif beni uyarmaya çalıştı ama ben dinlemedim.

Ana ofise adım atıyorum; zengince döşenmiş bir oda. Her tarafta doldurulmuş hayvanlar ve futbol hatıra eşyaları dik dik yüzüme bakıyor.

Masasının arkasında oturuyor, bana masasının karşısındaki büyük rahatsız deri sandalyeye oturmam için işaret ediyor. Babam öldükten hemen sonra tam olarak aynı noktaya oturuşumu hatırlıyorum. Sadece bir yıl geçtiğine inanmıyorum. Bir ömür geçmiş gibi sanki.

"Merak ediyorum." Eyalet şampiyonası yüzüğünü parmağında çeviriyor. "Neden içeri gizlice girdin?"

Ağzımı kapalı tutuyorum. Bir avukatım olmadan önce bir şey söylememem gerektiğini bilecek kadar televizyon programı izledim. Peki avukatı nereden bulacağım?

"Soruyorum çünkü krallığa giden anahtara ta başından beri sahipsin."

"Anahtar mı?" Yüzündeki o ukala bakışı silip atmak istiyorum. "Bak, eğer beni tutuklatacaksan hemen yap. Kibirli konuşmanı kendine sakla."

Eliyle uzanırken yüzü yumuşuyor. "Araba anahtarların... Babanın eski anahtarları, değil mi?"

Anahtarları cebimde buluyorum ve çekingen bir tavırla onun eline yerleştiriyorum.

"Pirinç olan." Onu ayırıyor ve geri kalanı bana geri veriyor. "O ön kapının anahtarı."

Kendimi dünyanın en salak insanı gibi hissediyorum. Parmağımla anahtarı kavrıyorum, keskin yivlerinin derimi kesip beni bu acınası durumdan çıkarmasını umuyorum ama işleri sadece daha kötüye götürürmüş gibi geliyor... Daha gerçek kılarmış gibi.

Telefonu kaldırıyor ve çeviriyor.

Nabzım tavan yapıyor. "Bekle! Camın parasını ödeyeceğim. Gönüllü olacağım, ne istersen onu yapacağım," diye araya girip hızlı hızlı konuşuyorum. "Sadece yapma..."

Bay Neely elini kaldırıyor ve sonra telefona, "Sanırım hazırız. Clay ve ben küçük bir konuşma yapacağız. Yardımınız için teşekkürler," diyor.

Pencereye doğru bakıyorum ama ağır perdelerden hiçbir halt göremiyorum. Bir motorun çalıştığını duyuyorum. Bay Neely telefonu kapıyor, ikimiz de oturduğumuz yerden arabanın ve lastik seslerinin uzaklaşışını dinliyoruz. Rahatlamam gerektiğini biliyorum ama Bay Neely'nin gözünde bir parıltı var, ormandan henüz çıkamadığımı ima eden bir şeyler.

Sandalyesinde arkaya yaslanıyor, kollarını göğsünde kenetliyor. "Ne arıyorsun?"

"Bay Neely... efendim..." Şapkamı çıkarıp dizlerime koyuyorum. "Zor bir gece geçirdim... Gerçekten zor bir yıldı. Bu gece sizin çiftliğinizde bir şey gördüğümü sandım. Hastalıklı bir şey. Şerife gittim ve bana babamın ölmeden önce gizli bir odadan bahsettiğini hatırlattı. Biliyorum belki tıpkı onun gibi deliriyorum ama gözlerimle görmem gerekiyordu. Burada hiçbir şey yok. Bunu şimdi biliyorum."

"Gizli bir oda ha?" Ağzının sol köşesi kıvrılıyor. "Görmek ister misin?"

Midem altüst oluyor.

Bay Neely sandalyesinden kalkıyor, masanın arkasındaki koyu ahşap panele basıyor. Uzun ince bir kapı aniden açılıyor. Yivlere o kadar iyi oturmuş ki orada olduğunu anlamanız imkânsız.

"Kimse seni dışarıda tutmaya çalışmıyor, evlat. Seni içeri almaya çalışıyoruz," diyor Bay Neely içeri girmeden önce.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum ama kanım betonla yer değiştirmiş gibi sanki. Derin bir soluk alıyorum, kendimi az sonra göreceklerime hazırlıyorum.

Bay Neely tepedeki ışıkları yakıyor.

Karşımdaki sadece bir oda. İçeri adım attığımda karşıma ellilerden bir müzik kutusu, birkaç tane poker masası, duvarlarda bazı kovboy baskıları ve geniş bir bar çıkıyor.

Bay Neely yekpare bir meşe parçasının arkasında duruyor ve iki tane bardak çıkarıyor. Viski dolduruyor, bir tanesini bana uzatıyor. Bakıyorum, zehirli olup olmadığını merak ediyorum ama Bay Neely benim farklı bir düşünceye kapılmama fırsat vermeden viskiyi yalayıp yutuyor. "Kurak yıllarda bu oda epey işimize yaradı. Şimdiyse sadece eşlerimizden saklanmak için kullanıyoruz." Kendine gülüyor. "Babanla bu odada güzel zamanlar geçirdik. Bana onu hatırlatıyorsun." Çenesini sıvazlıyor. "Onun ağzı da sıkıydı... Her şeyi içinde tutardı. Öyle bir adamı tanımak aslında zordur. Kadınlara karşı zaafı vardı gerçi. Bunu saklayamazdı." Bardağının alt tarafını bara hafifçe vuruyor. "Merak etme, tüm bunları sen doğmadan bırakmıştı."

Viskimi aceleyle içiyorum. Vücudumda bir isyan alev alıyor ama hemen ardından uyuşturan bir sıcaklık yayılıyor.

Bay Neely birer kadeh daha dolduruyor. "Babanın yaşadıkları göründüğünden çok daha katmanlı bir mesele. Ona aylarca arka çıktık. Konuştuk."

"Ne tür bir konuşma?"

"Hurdalıkta oldukça fazla zaman geçiriyordu, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Wiggins'in karavanından mı bahsediyorsunuz? Meth mi?"

"Hiçbir şey söylemiyorum," diyor elini havaya kaldırarak. "Tek bildiğim sonunda Tanrı'nın onunla konuştuğunu düşünmeye başlamıştı." İçkisini çabucak içiyor. "Ve ikimiz de biliyoruz ki çok daha kötüsü olabilirdi."

Boynumu ovuyorum ve barakadaki patlayıcıları düşünüyorum. Neely bunu biliyor muydu?

Bir tane daha içiyorum. Bu sefer boğazımdan daha kolay geçiyor.

"Onu kardeşimmiş gibi seviyordum. Tabii ki kardeşlerin yaptığı gibi kavga edip tartışırdık da. Rekabetçi bir çekişmemiz vardı, tıpkı sen ve oğlum gibi. Ama bu bir erkeğin kendini göstermesi için gerekli. Hatta annene bir şey olursa diye bana vekâlet bile vermişti. Sana ve kız kardeşlerine göz kulak olmam için."

Barın kenarını kavrıyorum ve kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Demeye çalıştığım şey şu: Kurucu aileler iyi günde de kötü günde de birbirlerine kenetlendi. Ailenize sırtımızı asla dönmedik. O zaman da şimdi de. Hiçbir zaman da dönmeyeceğiz. Ama bu iki yönlü bir yol. Bu gece buraya girmek epey büyük bir marifet."

Noodle'ı, Jess'i ve annemi düşünüyorum. Boğazım o kadar sıkışıyor ki yutkunmakta zorlanıyorum. Bir düzine aptalca hareketin üzerine eklenmiş başka bir aptalca hareketti. Bunu şimdi görebiliyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Asıl soru, *sen* ne yapacaksın?" Derin bir nefes alıp gözlerime bakıyor, sanki kaderime kafa yoruyor.

"Anlamıyorum."

"Sana biraz alan vermeye çalıştık ama artık daha zorlu bir şeyler yapma zamanı geldi. Yani sana bir seçim öneriyorum. Dava açabilir ve kaderini Hâkim Miller'ın eline bırakırım ya da sen bu saçmalığı durdurabilir ve meclise katılırsın. Tekrar futbol oynamaya başlarsın. Koruma Derneği'nin seni ve aileni korumasına izin verirsin. Hayranlık uyandıran bir iş yaptın. Baban gurur duyardı. Ben gurur duyuyorum. İyi bir mücadeleydi ama seni bir yere götürmüyor. Ne diyorsun?"

"Ben... Ben bıraktığım yerden başlayamam... Bunların hiçbiri olmamış gibi davranamam."

"Neden? Bana bir tek iyi neden söyle."

"Çünkü... artık her şey farklı."

"Ali'den mi bahsediyorsun? Seni rahat bırakmak için sıkı talimat almıştı. Hepsi öyle. Kendi başına geleceğini düşünmüştüm ama inatçısın, tıpkı baban gibi."

Ali'nin benimle bunca zamandır konuşmamasının sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Belki babamın cenazesinden sonra geldiği gece o yüzden o kadar gergindi çünkü orada olmaması gerekiyordu.

"Futbol oynamayı özlemedin mi?" Ağlamaklı gözlerle mesafeli bir şekilde bana bakıyor. "Tekrar oynamak için neler vermezdim."

"Bundan biraz daha karmaşık bir şey bu."

"Kimse seni son maçında olanlar yüzünden suçlamıyor. Sen sadece işini yapıyordun. Bu vahşi bir spor. Bir erkek sporu."

Yüzüğünü çevirişini izliyorum ve bunun beni oyuna geri almaya çalışmakla alakalı olup olmadığını merak ediyorum... Midland'e galibiyetler getirmek.

Açıklamaya çalışmayı düşünüyorum ama Ian Neely gibi biri başıma neler geldiğini anlamaz. Kesintisiz on iki saat boyunca o çocuğu öldürüp öldürmediğimi düşünmek ya da komadan çıkıp çıkmayacağını bilmemek. Üstelik bununla tek başıma mücadele etmek zorunda kaldım. Bana her şeyin iyi olacağını söyleyen bir arkadaş, aile ya da koç yoktu yanımda. Babamı gömmek zorunda kalmak ve ailenin reisi olmayı kabul etmek. Futbolu bırakmak. Hayallerimden vazgeçmek. Üniversiteden vazgeçmek. Ali'den vazgeçmek. Fakat gerçek şu ki artık başka bir insanım.

"Sadece artık buraya ait değilim."

"Buraya düşünebildiğim herhangi birinden daha çok aitsin, evlat."

Bana böyle seslenmeyi bırakmasını diliyorum. *Evlat.*

"Beğen ya da beğenme, bu topluluğun en önemli üyelerinden birisin. Koruma Derneği'nin sana ihtiyacı var. Şehrin sana ihtiyacı var. Karşı koymayı bırak artık – seni getirdiği yere baksana."

Bir kadeh daha dolduruyor ama almıyorum. Elimi çektiğimde kalın camda terli avucumun izi kalıyor.

"Seninle bir anlaşma yapacağım." Bir tane daha içki alıyor. "Cumartesi gecesi Hasat Festivali'ne gel. Aileni de getir, meclisin yanında dur, takıma tekrar katıl ve ben de bu olaydan kimseye bahsetmeyeyim. İkimizin küçük sırrı olarak kalsın." Kelimeler ağzında yuvarlanmaya başlıyor. Bu gerçekten çirkinleşebilir, hem de hızla.

"Düşüneceğim." Kalkıyorum, bana geri oturmamı söyleyece-

ğini düşünüyorum, bir cevap talep edeceğini ama gitmeme izin veriyor. Şimdilik.

"Ha, bu arada, Clay?" diye sesleniyor arkamdan. "Ali'nin neden oğlumla takıldığını biliyorsun, değil mi? Neden şimdi oyun kurucu olduğunu? Çünkü senden aldı. Sana geri alman için bir fırsat sunuyorum – hepsini."

10

Koruma Derneği'nden özgür bir adam olarak çıkıyorum ama kafam her zamankinden daha karışık. Bay Neely'nin kendi oğlu hakkında o şekilde konuştuğuna inanamıyorum. Babam hakkında o şekilde konuşmasına da. Babamın Wiggins karavanının orada takıldığına dair dedikodular duymuştum. Meth veya şizofreniden ya da başka her ne sebepten olursa olsun bu, bir ahır dolusu hamile ineği katlettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Çok iyi bir baba olduğu gerçeğini de... Karmaşık bir adamdı ve ona ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyebilirim ama o şimdi yok ve benim de bununla yaşamayı öğrenmem lazım. Kendimle yaşamayı... kendi şartlarımda.

U dönüşü yapmak için anacaddede hızımı kestiğimde kendimi tarihi alandaki Ash Sokağı'na dönerken buluyorum. Aylardır bunu yapmaktan kendimi alıkoyuyordum.

Ali'nin evinin birkaç ev aşağısındaki devasa bir manolya ağacının altına park ediyorum. Siyah kepenkleriyle büyük, beyaz, kolonyal bir ev. Onun odası solda, sonuncu olan. Baş harflerimiz hâlâ sayvanlı karyolasına kazılı mı diye merak ediyorum. Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Yarın tüm bunların döküntüleriyle uğraşmam gerekecek,

fısıltılar, bakışlar. Bay Neely'nin bir şey söyleyeceğini düşünmüyorum, en azından şimdilik. Ama Bayan Ely kasabadaki en büyük dedikoducu. Ama bunun bile bir önemi yok. Şimdi tek istediğim Ali'ye yakın olmak. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onun yüzünü görürsem ne yapacağımı anlarım gibi geliyor.

Belki de sonunda onun peşini bırakırım. Her şeyin.

Ali'nin ön kapısına o kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim mekânla kaynaşmış gibi geliyor. Tyler, Ali'nin dairesel garaj yoluna arabasını çekiyor; arabası kırmızı ve siyah şeritlerle süslenmiş, camlarına "#6 NEELY" ve "OK" gibi ifadeler boyanmış. Amigo kızlar ona bir ziyarette bulunmuş olmalı. Bu geceki yuvaya dönüşü tamamen unutmuşum.

Ali, üzerinde amigo kız üniformasıyla zıplayarak ön kapıya geliyor; atkuyruğu yaptığı uzun, parlak saçları arkasında sallanıyor. Nefesim boğazımda takılıyor. Dinlenmiş görünüyor, hiç derdi yok gibi, parlak ela gözleri heyecanla parlıyor.

Delirmiş gibi kıkırdıyorum. Hapı yutmuşum. Resmen aklımı kaçırmışım. Üreme ahırındaki onca şeyi hayal etmek. Tabii ki kafamdan uydurdum.

Tyler ona kapıyı açmak için arabadan bile inmiyor; dikiz aynasında kendine bakmakla meşgul. Ali girer girmez tiz bir ses çıkararak yola çıkıyor. Göt.

Bir saniyeliğine Ali'nin beni gördüğünü düşünüyorum. Koltuğumda eğiliyorum ama bakışlarını o kadar hızlı kaçırıyor ki emin olması güç.

Yola çıkmadan önce birkaç dakika bekliyorum. Evinin önünde bütün gece oturabilirim ama o kadar da iz süren bir avcı değilim.

Okula yaklaştıkça omuzlarımda daha fazla ağırlık hissediyorum. Bayan Ely şimdiye kadar bölgenin yarısını aramış olmalı. Bana göre iki seçeneğim var. Görmezden gelip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim ya da Dale'in yaklaşımını benimserim – gülerek geçiştiririm, herkese sarhoş olduğumu ya da bilincimi

kaybettiğimi söylerim. Annesi onun Miley şarkısı eşliğinde kalça sallarken videosunu koyduğunda böyle yapmıştı.

Park alanında arkadaki yerime arabamı çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Babamın hep söylediği gibi ya bandajı bir anda çeken adam olacaksın ya da yavaşça çeken adam. Tyler'ın arabasının oraya doğru bakarken kendimi bakışlara hazırlıyorum ama hiç kimse bana bakmıyor.

Kafam karışarak kamyonetimden iniyorum. Belki de beni daha fark etmemiştir. Bitip gitmesini isteyerek kollarımı başımın üstüne doğru geriyorum ve sırtımı çıtlatıyorum. Bu işe yaramalıydı ama hâlâ bir şey yok – geçmekte olan birkaç futbol oyuncusunun hafif baş selamları ya da öylesine dolaşan birinci sınıf kızlarının utangaç bakışları dışında kimse bana dikkat etmiyor.

Sonra kafama dank ediyor – belki de kimse bilmiyor.

Belki bir Tanrı var.

Ellerimi başımın arkasına koyarken beklenmedik bir kahkaha patlatıyorum ve gökyüzüne bakıyorum – güzel ve sonsuz Oklahoma göğüne. Bir yıldan sonra ilk defa güneşi görür gibiyim.

"İlginç bir görünüm, kuzen," diyor Dale kamyonetime doğru yürürken.

"Yeni bir taktik," diyorum saçlarımı düzleştirmeye çalışırken. Boktan görünüyor olmalıyım ama iyi hissediyorum. Hafif. "Bu evsiz görünümle kızlar sana acıyabilir."

"Bekle. O gerçekten işe yarıyor mu?"

"Hayır." Gülüyorum. "Bazen senin için endişeleniyorum."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Bugün kesinlikle çok canlısın. Bu, bu gece benimle geleceğin anlamına mı geliyor? Laura Dixon'ın kuzenlerinin şehirden geleceğini duydum – Tulsa'dan. Biri sana, biri bana." Öne doğru eğiliyor. "Hatta önce senin seçmene izin vereceğim."

"Vay. Çok cömertsin, Dale ama gelemem. Son hasat."

"Buğdayın havası söndü." Lastiğimdeki bir parça pisliğe tekme atıyor. "Duymadın mı? Gluten bir şeytan."

"Bir de bana sor." Çantamı kapıyorum ve park alanında yürümeye başlıyorum.

Bir grup amigonun geçmesine izin vermek için kenara çekiliyoruz.

"Kaçırıyorsun," diyor Dale kızların arkasından bakarak. "Sanırım ikisiyle de tek başıma uğraşmam gerekecek bu gece."

Gülüyorum ve zoraki bir gülüş değil bu – gerçek bir gülüş.

İçgüdüsel olarak bütün bedenim Tyler'ın arabasının yanından geçerken hassaslaşıyor ama Koruma Derneği çetesi beni tanımıyor bile. Sanki görünmezim. Ya da belki bana hiç bakmıyorlardı. Belki hepsi kafamın içindeydi – bütün yıl boyunca. Sebep ne olursa olsun kabul edeceğim. Tamam, ben kuruntulu bir ucubeyim ama en azından Ali ölü bir inekten sıyrılarak çıkmıyor. Neredeyse yeniden normal hissediyorum, eski Clay gibi.

Sınıfa girmek için metal kapı kolunu tuttuğumda Ali'ye bakmak için arkama dönüyorum. Bana baktığı falan yok ama iyi hissediyorum, belki de sonunda hayatıma geri dönebilirim.

İlk dersin daha beşinci dakikasına bile kalmadan Bayan Granger'ın ofisine çağrıldığıma dair bir not geliyor. Nerdeyse rahatlıyorum. Dün geceki "hadise"den bu kadar kolay sıyrılamayacağımı biliyordum. Muhtemelen delirip okulda silahla ateş saçmayacağımdan emin olmak istiyor.

Ofisine dalıyorum. "Bir şey söylemeden önce beni dinle."

Sandalyesinden kalkıyor ve kapıyı ardımdan kapıyor.

Vay canına. *Başım gerçekten belada olmalı.* "Bak, sen haklıydın," diye açıklıyorum. "Uyku hapları yüzünden... öyle olmalı. Dün gece onları almayı bıraktım, hepsini tuvalete attım. Buzağı, sembol, rüyalar, Ali'nin ölü inekten çıkması, komplo teorileri.... Hepsi gerçeğin saptırılması..." Boğazım düğümleniyor ama zor da olsa devam ediyorum. "Babam şizofrendi ya da meth bağımlısıydı... Gerçekten fark etmiyor. Bu onun ilgilendirir... beni değil. İşte söyledim. Mutlu musun?"

"Clay," diyor sessizce. "Görmen gereken bir şey var." Masa-

sındaki bir kâğıt parçasını işaretparmağıyla bana doğru kaydırıyor.

Sayfada bir sembolün karalamasını görüyorum, ters dönmüş bir U; alt ve üstte noktalar. Altına "ŞEYTAN'IN KAPISI" kelimeleri karalanmış.

"Bu ne?"

"Tyler ve Ali'de gördüğün işaretler. Bunun bir anlamı olmalı. Eski Ahit'ten yüzlerce yıl önceye kadar uzanan kadim bir sembol. Onu taşlara, ağaçlara, nehirlere... ete oyulu bir şekilde zaman içerisinde buluyorlar. Bir davetiye olarak kabul ediliyor."

Rol yapmaya çalışıyorum ama damarlarımda bir serinlik dolaşıyor. "Ne için davetiye?"

Eğiliyor, üzerine parfüm ve çay kokusu sinmiş. "Şeytan için."

Zihnim üreme ahırına kayıyor. Ölü inek, ortadan kesilmiş – Ali, bedeni kanla kaplı – fısıldama, ayakların toynak gibi yere vuruluşu. Dediği şeyi kavramaya çalışıyorum ama kavrayamıyorum.

Kıkırdamaya zorluyorum kendimi. "Bu bir çeşit şaka, değil mi?"

"Biliyorum, bütün bunlar çok fazla. Bunu farklı bir şekilde yapmak isterdim, başka bir yolla... ama her şey hızlıca tırmanışa geçmiş gibi görünüyor."

"Cidden, şu anda şaka kaldıramam. Dün gece çılgıncaydı. Anladım, tamam mı?"

"Bu bir şaka değil, Clay."

Odayı adımlamaya başlıyorum, gizli kamera falan arıyorum. "Bekle... Doğru anlamış mıyım? Bütün bir yıl boyunca sana geliyor ve Koruma Derneği'yle ilgili yanlış bir şeyler olduğunu söylüyorum. Bu kasabayla ilgili... Şimdi tam her şeyi kabul etmişken, tam onca şeyi arkamda bırakmaya hazırken bana tüm bunların *Şeytan*'la ilgili olduğunu mu söylüyorsun? Bir çeşit davetiye olduğunu... *Tenlerinde*?"

Elini koluma koyuyor. "Sana yardım edebilirim. Tanıdığım insanlar var. Kilisede."

Kolumu çekiyorum. "Böyle bir şey yaşanıyor olamaz. Gerçek değil bu."

"Bence sen elçisin. Başkalarının görmediği şeyler görüyorsun. Tıpkı baban gibi."

"Lütfen dur... Sadece dur..." Parmaklarımı kafama geçiriyorum.

"Buraya bir şeyin geldiğini biliyorduk. Şeytani bir şeyin. Sadece bu şekilde olacağını..."

"Seni bu işe Bay Neely mi bulaştırdı?" Ona dönüyorum. "Bu bir çeşit sınav mı? Bana dün gece meclise katılmamı söylediğinde, Hasat Festivali'ne gelmemi söylediğinde, takıma geri dönmemi söylediğinde bunların bir öneri olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar ileri gideceğini düşünmedim. Ona istemediğimi söyle. Beni hapishaneye gönderebilir ya da her neyse ama onun oyunlarını daha fazla oynamayacağım."

"Clay, Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hepiniz beni delirtmeye çalışıyorsunuz." Ona doğru yaklaşıyorum. "Bütün mesele bu mu?"

"Ben.. sadece sana yardım etmek istiyorum," diyor aceleyle arkadaki duvara doğru gerilerken. Sanki aniden benden korkmaya başlamış gibi.

Masasından kâğıdı kapıp yüzüne yaklaştırıyorum. "Bana *yardım* etme şeklin bu mu? Beni bir uçurumdan atarak mı yardım edeceksin?"

"Clay," diye fısıldıyor. "Bana güvenmen lazım. Sen deli değilsin ama hızlı hareket etmemiz gerekiyor..."

"Sana başından beri bağlı kaldım. İnsanlar senin çıldırmış olduğunu söylediler ama ben onların pislik olduğunu düşündüm. Artık emin değilim." Kâğıdı buruşturup çöpe atıyorum. "Bunları konuşmayacağım artık. Düşünmeyeceğim. Bugün aslında iyi hissediyorum." Yaşlar gözlerimi yakıyor ve bu da beni daha çok öfkelendiriyor. "Sana ihtiyacım yok ve kesinlikle tarla sürmek için lise diplomasına da ihtiyacım yok."

"Clay, biliyorum yıldönümü ve de maçla birlikte bunlar senin için zor zamanlar..."

"Mesele futbol değil!" Saçımı öfkeyle arkaya atıyorum. Kafam çok ama çok karışık, kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum. "Lütfen beni rahat bırak."

Okuldan hiddetle ayrılıp kamyonetime gidiyorum. Anacaddeden aşağı doğru sürerken Koruma Derneği'ni geçiyorum, radyoyu açarak biraz rahatlamayı umuyorum. Onun yerine bir evangelist bağırıyor, "Sevdiklerinizi yakınınızda tutun çünkü Şeytan sizin için geliyor. Hepimiz için geliyor."

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız!" Teybi panelden söküyorum ve pencereden dışarı atıyorum.

11

Eve dönerken depoyu doldurmak için arabamı Merritt'e çekiyorum. Ormanın kenarındaki evin orada bir grup çocuğun takıldığını duyuyorum.

Bir kız gülüyor; benzin doldurmayı kesiyorum. Uzun zamandır duymamıştım ama bu gülüşü hatırlıyorum.

Yumruklarımı sıkarak binanın yanına doğru uzun adımlarla yürüyorum, botlarım çakıllara batıyor. *Lütfen yanılıyor olayım.*

Köşeyi döndüğümde Jess'i beton blok duvara yaslanmış görüyorum, sigara içiyor. Dar kot, Noodle'ın favorisi tek boynuzlu at tişörtü –Jess'in göğsünü anca kapıyor– ve belinde de benim pazen gömleğim.

Tel tel saçlı bir çocuk bana aval aval bakıyor. "Lanet olsun."

Çocuk ormana doğru koşuyor.

Jess'in kolundan tutup hızla çekiyorum. "Aklından bile geçirme."

Kafası güzel miydi bilmiyorum ama arkama doğru rüyada gibi bakıyor. Döndüğümde Lee Wiggins'i ormanın kenarında görüyorum, bana gülümsüyor. Sanki arkasından gitmem için kafa tutuyor. Babamın orada meth alırken ona tohum, buzağı

gibi deli saçması şeylerden bahsedip bahsetmediğini merak ediyorum. Derdi her neyse zokayı yutmayacağım.

Jess'i kamyonete sürüklüyorum ve içeriye doğru eğiyorum. "Orada ne halt ettiğini zannediyorsun?" Mücadele bile etmiyor. Tüm bunlardan hoşlanıyor gibi.

"Bana yalan söyledin," diye bağırıyorum kamyoneti yola çıkarırken. "Bana Wiggins denen oğlanla takılmadığını söyledin."

"Sana asla öyle bir şey demedim. Dinlemiyorsun ki. Lee bana karşı kibar. Beni dinliyor. Bir şeyler biliyor."

"Öyle mi? Ne gibi şeyler biliyor? Nasıl kahrolası bir kaybeden olunacağını mı?"

"*Şeyler*." Bunu söyleme şekli, gülümseme şekli derimden sıyrılıp ayrılma isteği yaratıyor. O hasta çocuğun kız kardeşime elini sürdüğünü düşününce geri dönüp çıplak yumruklarımla onu dövmek istememe neden oluyor. Ama kontrolümü yeniden kaybedemem. Direksiyona sıkıca yapışıyorum. "Ne yani? Şimdi de okulu mu asıyorsun?"

"En azından gece eve geldim."

Ona bakıyorum ama keşke bakmasaydım. Kırmızı ağzının köşesinde sinsi bir tebessüm beliriyor.

Çenemi sıkıyorum. "Düşündüğün şey değil."

"Merak etme, annem sana arka çıktı, gerekli şeyleri almak için erken çıkmış olmalı dedi. Noodle'ın gözünde hâlâ *mükemmelsin*."

Kasabaya giden son çıkışın önünden geçiyorum ve Jess koltuğunda huzursuzlanıyor. "Beni okula götürmüyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. O kadar sinirliyim ki onunla aynı arabada olmaya zor dayanıyorum.

"Clay! Ne yapacaksın?"

"Asıl soru *senin* ne yapacağın." Bay Neely'nin bana kullandığı cümlenin aynısını kullandığıma inanamıyorum.

İnliyor. "Beni ispiyonlayacak mısın yoksa ispiyonlamayacak mısın?"

"Sana ne söyleyeceğim bak, eğer yüzündeki onca pisliği yı-

karsan, normal kıyafetler giyersen ve annem için iyi bir şey yaparsan ona hasta olduğun için eve geldiğini söylerim."

"Buna şantaj denir." Kızıyor ve camdan bakmaya başlıyor.

"Hepimiz ödünler veriyoruz. Hayat böyle," diyorum bizim garaj yoluna dönerken. "Merritt'te takıldığına inanamıyorum... Hem de Noodle'ın tişörtüyle."

"Seni rahatsız eden sadece bu mu?" diye lafı yapıştırıyor. "Burada, al." Aniden çıkarıyor ve kucağıma atıyor. Orada öylece siyah spor sutyeniyle oturuyor.

Gözlerimi kapıyorum. "Sana neler oluyor?"

Belindeki gömleği üstüne geçiriyor botlarını panele dayıyor, başını ellerinin arasına alıyor. "Ne fark eder ki?"

Ona bakıyorum, her şeyin daha kolay olduğu zamanları hatırlıyorum. Buğdayda uzanan çocuklardık sadece, fırtınanın geçmesini izlerdik, eve koşarken kim daha fazla dayanacak diye bakardık. Her zaman benden daha cesurdu.

Evin önüne park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Derin bir nefes alarak, "Fark eder. Benim için fark eder," diyorum.

Sessizce oturuyoruz.

"Okuldan haberim var," diyor neredeyse duyulmayacak şekilde.

"Ne?" Boğazım kuruyor.

Uzanıyor ve çantasından bir mektup çıkarıyor. Çoktan açılmış.

Elinden kapıp okuyorum.

"Natalie Tate'in gelecek akademik yıl için All Saints Akademi'ye kabul edildiğini bildirmekten mutluluk duyarız.

Lütfen tam depozitoyu 1 Kasım'a kadar havale ediniz."

"Girdi." Nefesimi bırakıyorum, omuzlarım düşüyor. "Noodle girdi." Jess'e baktığımda beni izlediğini görüyorum. Mektubu katlayıp arka cebime koyuyorum. "Ne zamandır sendeydi?"

"Birkaç gündür."

"Bak, kendi hayatınla ilgili öfkelisin diye bunu Noodle'dan çıkarma. Buradan çıkmak için bir şansı var. Hayatta bir şeyler yapmak için."

"Ve *benim* yok." Çoktan parçalanmış ölü derilerini çekiştiriyor.

"Öyle demiyorum." İç çekiyorum. "Ama bana farklı olduğunu göstermek için bir şey yapmadın."

Jess kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor, yüzünden siyah gözyaşları akıyor. "Sana göstermek zorunda kalmamalıydım. Sen kendin anlamalıydın."

Arkasından gitmek, üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Başka hiçbir şeyle uğraşacak hâlim yok. Rüzgârda sallanan buğdaylara bakıyorum. Önemli olan tek şey hasat. Bunu şimdi daha açık görebiliyorum. Bütün bu Koruma Derneği, Bayan Granger, Tyler, Ali meseleleri... Hepsi gerçekliği görmezden gelmek için uydurduğum dev birer zihin dağıtıcı. İşlenmemiş yüz seksen dönüm buğdayım var. Benim gerçekliğim *bu*. Son hasadı bitirmek şu an bize faydası olacak tek şey.

Beni kurtaracak...

12

Buğdayın dibine vuruyorum. Sekiz saatte kırk dönüm. Benim için yeni bir rekor. Bedenim ağrıyor; kendimi biçerdöverden söküp almak çok zor. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum ama böyle olmasını istiyorum zaten. Ölümüne çalışabilirim ama en azından aklım yerinde kalacak.

Kendimi köhne merdivenlere sürüklüyorum, Noodle kapıyı açıyor. "Sensiz yedik," diyor ceketimi ve şapkamı alıp asarken. "Tam senin istediğin gibi ama hiç eğlenceli değildi. Jess külçe gibi oturdu, tek kelime etmedi." Noodle çıkartma albümü çıkarıyor. "Durmamı söyle," diyor ve çıkartmaları teker teker yerleştirmeye başlıyor, devam ederken sesli şekilde sayıyor.

Beşi geçtiğimizde büyüyen gözlerle bana bakıyor ve sekizi geçtiğimizde öyle sırıtıyor ki patlayacağını sanıyorum.

Sonunda onuncu çıkartmaya geldiğimizde "durmasını" söylüyorum. Çıkartma albümünü yere bırakıyor ve bana koşuyor. Beni tam olarak kırk kere sıkıyor. Kalan her dönüm için bir sıkış. "Neredeyse bitiriyoruz."

"Umarım don birkaç gün daha gecikir."

"Gecikecek. Gecikmek zorunda."

"Clay?" Annem mutfaktan sesleniyor. "Sana tabak ayırdım. Özel ikram."

Noodle elimden tutup beni mutfağa götürüyor. Muhteşem kokuyor; kömür, tuz ve baharat gibi.

"Gel de otur." Annem beni sandalyeme itekliyor. Sanırım bensiz yemek yemesini sağlamak bir zafer. Şimdi sırada kendi yemeğimi hazırlamama izin vermesini sağlamak var.

Noodle masanın çevresinde zıplıyor, hâlâ zaferimizin sevincini yaşıyor. Annem fırından tabağı çıkarıp bana takdim ediyor.

Midem altüst oluyor.

"Fırınlanmış patates var. Tereyağı, domuz parçaları ve badem parçalarıyla doldurulmuş yeşil bezelye, tıpkı sevdiğin gibi," diyor şevkle.

Ama benim tek görebildiğim tabağımın ortasındaki koca götlü biftek. Altından kırmızı bir su sızıyor, etrafındaki her şeye bulaşıyor. Zihnim üreme ahırına geri gidiyor – buzağı ceninleriyle kaplı babama. Ali'nin kanla kaplı hâlde ölü inekten dışarı çıkışına.

"Bu nereden geldi?" diye sormayı başarıyorum. Safra boğazımı yakıyor.

"Tyler Neely getirdi," diyor annem. "Dün gece Koruma Derneği'nde yıllık akşam yemeği vardı, yuvaya dönüş maçından önce. Kaçırdığımıza inanmıyorum. Baban da unutmuş olmalı, yaşlanıyoruz. Neyse biraz yemek kalmış, onlar da hoşlanacağımızı düşünmüşler."

"Tyler *buradaydı*." Çatalımı ete batırıyorum. "Ve bize *biftek* getirdi."

Noodle sorgulayarak bana bakıyor, çenesi ellerinin üzerinde. Bağırmak istiyorum –bifteği duvara fırlatmak istiyorum– ama olay çıkaramam.

Eti bir iki kere bıçaklıyorum ve endişe içinde saate bakıyorum. "Ne diyeceğim..." Sesimi mümkün olabildiğince alçak tutuyorum. "Bunu benim için kaldırır mısınız?"

"Ah, iyi pişmemiş mi?" Annem kontrol etmek için geliyor ama aslında dikkat etmiyor, salona doğru bakıyor.

"Hayır, mükemmel." Noodle'ın hatırına zorla gülümsüyorum. "Sadece Piggly Wiggly'den kızarmış tavuk yeme havasındayım."

"Bunu duyuyor musun?" diye soruyor annem kafası garip bir açıyla kalkmışken.

"Neyi, saati mi?"

Bakışı mutfak saatine kayıyor. "Ah, maça geç kalıyorsun. Acele etsen iyi olur."

"Evet, elbette." Masadan kalkıyorum, Noodle'a sempatik görünmeye çalışarak göz kırpıyorum.

"Ben de gelebilir miyim?" diye soruyor Noodle.

"Hayır." Çenesinin altından gıdıklıyorum. "Yatağa gitmelisin. Sence tüm o aklını geç yatarak mı topluyorsun? Senin olabildiğince akıllı olmanı istiyoruz. Sonra bu çiftliği kim idare edecek?"

Başıyla onaylıyor. "Haklısın."

17. Yol'a çıkar çıkmaz teybe uzanıyorum, tabii eski yerinde artık bir delik var. "Salak!" Ciğerlerimdeki son güçle öfkeli bir çığlık atıyorum.

Tyler'ın biftekleri benimle uğraşmak için getirdiğini biliyorum. Sonunda dün gece Şerif'e gittiğimi duymuş olmalı. İneği duymuş olmalı.

Boş alana çekiyorum. Aç bile değilim ama elim boş dönersem Noodle endişelenmeye başlayabilir. Yeterince şey yaşadı. Mağazanın müdürü Bay Cox'un onaylamayan bakışları altında içeri dalıyorum. "Çabuk olsun."

Üçüncü ve dördüncü sınıfa gittiğim dönemde küçükler takımından koçumdu. Soyadı Cox, ilk ismi Richard. Çok kolaydı. Ailesi ondan nefret etmiş olmalı.

Tüm çalışanlar çoktan evlerin gitmiş. Bir tavuk tabağı ısıtıcı

lamba altında pişiyor. Depolama alanından yağ sızıyor ama herhangi bir şey Neely'nin bifteğinden iyidir.

Kasaya gidip arka cebimden paraları çıkarıyorum. Hepsi Noodle'ın okula kabul mektubu bir de dün gece ayakkabıma bıraktığı notla karışmış.

Adam rahatsız edici bir iç çekişle dikkatini radyodaki maç yayınından bana çeviriyor. "Al gitsin. Zaten her halükârda atacaktım."

"Teşekkür ederim, Bay Cox."

Bana dik dik bakıyor, onunla dalga geçip geçmediğimden emin değil.

"Koca Ben ve Wilson onları tutmayı başarıyor ama baskı var. Ayrıca Neely çocuğu bütün gece topu düşürdü. Senin gibi değil. Bu Tanrı'dan bir armağan. Artık oynamaman çok üzücü. Orada bir canavara ihtiyacımız var."

Ona sert bakışlar yöneltiyorum ama maçın içinde kaybolmuş durumda.

Daha kapıdan çıkmadan neon ışıklar sönüyor.

"Seni görmek güzeldi, Dick Cox," diye mırıldanıyorum soğuk havaya çıktığımda.

Hava karanlık ama uzaktan, Midland Stadyumu'ndan biraz ışık geliyor. Eğer dikkatlice dinlersem kalabalığın solgun bağırtısını duyabilirim. Bu, sanki topu tutmam gerekiyormuş gibi elimin acımasına sebep oluyor.

Kamyonetimin kapısını açıyorum, tavuk yemeğini koltuğa bırakıyorum. Bütün her şeyi tekrar cebime sıkıştırmaya çalışırken Noodle'ın notu yere düşüyor. Alıp açıyorum. Biraz neşelenmek iyi gelecek. Küçük tepe ışığında okumak için eğiliyorum.

Noodle'ın el yazısıyla ve parlayan kalpli çıkartmalarla çevrili kelimeler: *"O geliyor."* Damarlarımdaki kan donuyor. Öyle bir titremeye başlıyorum ki notu zar zor tutuyorum.

Kamyonete dayanıp soluklanmaya çalışıyorum, korkunç bir gıcırdama sesini tuhaf bir emme sesi takip ediyor. Kâbusumda Noodle'ın ölü buzağıyı emerken çıkardığı sesin aynısı.

Sese doğru yürüyorum, binanın arkasına ve geçide doğru. Kalbim göğüs kafesimi dövüyor.

Karanlık ama çöp kutularının hatlarını görebiliyorum ve geçidin ortasında büyük bir şey var.

Her adımımla iğrenç emme sesi artıyor. Her bir zerremle kaçmak istiyorum ama ne olduğunu görmem lazım.

Bir sonraki adımımı attığım an hareket sensörlü ışıklar yanıyor.

Geçidin tam ortasında Midland amigo üniformalı bir kız var. Sırtı bana dönük bir şekilde çömelmiş.

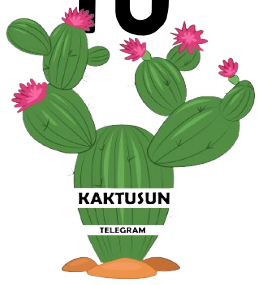
"Hey, sen iyi misin?" İlerliyorum ama kısık, hırıltılı bir ses beni aniden durduruyor.

Yavaşça bana bakmak için dönüyor, koyu renk saçları yanaklarına dökülmüş, çenesinden kan damlıyor, ölü bir kediyi elleriyle kavramış.

"Ali," diye fısıldıyorum.

Kediyi bırakıyor ve üzerime atılıyor.

13

Ceketimi kavrayarak mırıldanıyor, kollarıma düşmeden önce, "Altıncı nesil... Bizim için geliyor," diyor.

"Ali?" Ona el sallıyorum, bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum ama gözleri içimden geçiyor, bir çeşit trans hâlinde gibi. Onu kollarıma alıp kamyonetime taşıyorum. Tavuk yemeğini yere itip onu koltuğa bırakıyorum. Gözleri şimdi kapalı ama göğsünün inip kalktığını ve her nefeste kıpırdadığını görebiliyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum geri çekilirken. Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Kokuşmuş tavuk kokan çöp kutusuna tekme atıyorum. Az önce orada ne oldu?

Bay Cox'a gidip bu meseleyi ona bırakmalıyım, biliyorum. Belki Şerif Ely'yi ya da Ali'nin ailesini aramalıyım. Tanrım, konuşmanın nasıl ilerleyereceğini hayal bile edemiyorum. *Hey, Bay Miller, kızınızı az önce Piggly Wiggly'nin orada kedi yerken buldum.*

Kamyonete biniyorum. Ali şu an çok savunmasız görünüyor ama kediyi ağzıyla kavrayarak döndüğünde vahşi bir hayvana benziyordu. Belki de kuduzdur. Birkaç yıl önce sağlık dersinde bununla ilgili bir şey görmüştük. Ya da belki tüberkülozdur... Ne halt düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp rehberimi tarıyorum ve Emma Granger'da duruyorum. Yılın başında numarasını telefonuma kaydetmişti. Onu aramaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ama aklıma da başka biri gelmiyor.

Numarasını çevirirken ellerim titriyor.

İlk çalışta "Alo?" diyor.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sanki ses tellerimi nasıl çalıştıracağımı unutmuş gibiyim.

"Clay, sen misin?"

"Benim... yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen ve bugün için üzgünüm. Ben..."

"Ali'yi Piggly Wiggly'nin arkasında budum." Boğazımı temizliyorum. "Canlı bir kedi yiyordu."

"Bir Yirmi İki Pine Sokağı," diye cevap veriyor hiç ürkmeden.

Kamyonete, Ali'nin yanına atlayıp kapısını olabildiğince sessizce kapıyorum. Kasabadan geçerek gitmek daha kestirme ama biri tarafından görülme riskini göze alamam. Maç her an bitebilir. Kazansak da kaybetsek de insanlar beni yuhalayacaktır.

Arka sokakları kullanarak 17. Yol'a çıkıyorum. İki şeritli yola çıkar çıkmaz Ali'nin yanımda kıvrılmış olduğunu görüyorum, etekleri kalçalarına çıkıyor. Onu kamyonetimde kaç defa bu şekilde bulma fantezisi kurmuştum... Şey, tam olarak böyle değil.

Eteğinin kenarından çekmek için uzandığımda garip bir ses çıkarıyor, yüzüyle kucağıma doğru sokuluyor. Tüm kanım tenimin yüzeyine fırlıyor. Ama çıkardığı sesi tanıyınca –kedi sesi– dehşete düşüyorum. Aniden kamyoneti yolun kenarına çekiyorum, dışarı fırlıyorum ve volta atmaya başlıyorum. Kalbim öyle bir atıyor ki sanki göğsümden fırlayacak. *Bu gerçek olamaz.* Kamyonete yaslanıyorum, Ali'ye gözümü dikiyorum. Orada uzanıyor, tamamen hareketsiz. Ya bu da başka bir kâbussa? Belki de şizofreni etkisini göstermeye başladı.

Ya bunların hiçbiri gerçekte olmuyorsa?

Bir tır yanımdan geçiyor ve bazı duyularımı geri getiriyor.

Alet takımımı kaparak Ali'yle arama bariyer olarak sıkıştırı-

yorum. Yolculuğun geri kalanında gözlerimi yolda tutmaya çalışıyorum ve o yokmuş gibi davranıyorum. Ama teninin kokusu, saçlarının kokusu sadece acıyı derinleştiriyor. Ona göz atıyorum.

Ağzında kan da olsa onu hâlâ öpmek istiyorum.

14

Bayan Granger'ın evininin önüne park ettiğimde onun perdelerin arasından dışarıyı gözetlediğini görüyorum, bekliyor. Ali'yi kucağıma alıyorum. Ağzını boynuma dayadığında bir titreme geliyor.

Bayan Granger kapıyı açıyor ve bizi aceleyle içeri sokuyor. "Küvete," diyor beni küçük banyoya yönlendirirken. Bu evi biliyorum. Jess burada Bayan Wilkerson'dan piyano dersi alıyordu, ta ki kadın Azheimer hastası olana kadar.

Yavaşça Ali'yi ılık suya bırakıyorum. Bayan Granger nabzını ölçüyor, gözkapaklarını kaldırıyor, ağzına bakıyor.

Ellerim ceplerimde ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştiriyorum. "İyi olacak, değil mi?"

Bayan Granger bana sert bir bakış atıp küvetin altından yeni bir havlu kapıyor. "Onu buraya getirerek doğru olanı yaptın. Bir süre tükenmiş hâlde olacak."

"Onun neyi var?"

"Önce onu temizlememe izin ver," diyor. "Odamdan gecelik getirir misin lütfen?"

Gönülsüzce banyodan uzaklaşıp koridor boyunca ilerliyorum. Adımlarım tüylü halıda süngerimsi sesler çıkarıyor.

Çamaşır odasını ve dosya kutularıyla dolu odayı geçiyorum.

Soldaki son odada yatak var. Eski usul bir yatak örtüsüyle kaplı, tıpkı annemin bize hâlâ oturma odasında takıldığımız zamanlarda içeceklerimizin altında koydurttuğu dantel bardak altlıkları gibi.

Eşiği geçer geçmez sanki tüm hava ciğerlerimden çekilmiş gibi hissediyorum. Duvarlar haçlarla dolu. Yüzlercesi olmalı – hepsi değişik şekillerde ve boyutlarda. Bazıları kabaca bir araya getirilmiş gibi, bazılarının aşırı süslü oymaları var. Tüm bunları nereden aldı? Gözlerimi kapıyorum, babamın haçı göğsüne bastırarak buğdaylara doğru yürüyüşünün anısını kafamdan atmaya çalışıyorum. Ama görüntü gözkapaklarımın ardına oyulmuş gibi.

Odada etrafıma bakıp odaklanacak bir şey bulmaya çalışıyorum, haçlardan başka herhangi bir şey.

Bayan Granger'ın yatağının yanında bir fotoğraf var – muhtemelen Noodle'ın yaşında bir kız, bir adam ve bir kadın. Belki de ailesi. Palmiye ağaçları, yanık tenler ama kimse gülümsemiyor. Beni rahatsız ediyor bu. Sanki görmemem gereken bir şey gibi. İyice eskimiş bir İncil yastığın yanında, bir paragrafın altı mürekkeple çizilmiş, el yazması eklemeler ve notlar var.

Loş ışıkta okumak için eğiliyorum.

"'Tohum kutsanmıştır,' dedi Tanrı onlara. 'Tohum seçilecek ve o verimli olmalı ve yayılmalı ve dünyayı doldurmalı ve hizaya getirmeli ve denizlerdeki balıklar ve cennetteki kuşlar ve dünyada hareket eden her canlı üzerinde hâkimiyet kurmalı. Altın rengi buzağının kanı on kurban öngörecek. Sadece seçilmiş olan Tanrımızla ilgilenmek için izinli olacak. Yeni bir dönemi başlatmak için.'"

Bu ne çeşit bir İncil? Bayan Granger banyodan seslendiğinde yayıncısını bulmaya çalışıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Sesini duyduğumda baston yutmuş gibi kalkıyorum.

"Gecelikler şifoniyerin en alt çekmecesinde," diyor.

"Evet, tamam." İlerlemek için kendimi zorlayıp başka bir şeye odaklanmaya çalıştığımdan sesim gergin çıkıyor.

Çekmecesinin üstünde küçük, çerçeveli bir fotoğraf var. Fotoğrafta Bayan Granger yaşlı bir adamla birlikte. Adam gösterişli bir cüppe ve tuhaf bir şapka takıyor, belki bir çeşit rahip. Yeni bir fotoğraf gibi. Katolik olduğunu biliyordum ama ne kadar dindar olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Aklıma gelmişken, sanırım Bayan Wilkerson da Katolikti. Tatlı bir hanımdı ama kendi hâlindeydi. Ona ne olduğunu merak ediyorum.

Çömelerek alt çekmeceyi açıyorum. Mükemmel katlanmış keten giysilerle dolu. Bir tanesini seçiyorum. Basit, uzun bir kılıf gibi; sanırım bir gecelik. Çekmeceyi kapamaya hazırlanırken diğer elbiselerin altına gömülmüş siyah bir dantele gözüm kayıyor. İnce şeridinden çekip çıkarıyorum; bütün bir parça, Victoria's Secret'ın kataloğunda görebileceğiniz türden bir şey.

"Buldun mu?"

"Hemen geliyorum," diyorum. Siyah danteli geceliklerin altına koyup çekmeceyi biraz fazla zorlayarak kapıyorum. Burada durup eşyalarına bakmamalıyım.

Kalkıyorum ve yemin ederim ki her bir haçtaki İsa'ların bana sert sert baktığını... beni yargıladığını hissedebiliyorum.

Geceliğe yapışarak odadan kaçıyorum.

Koridorda banyoya doğru ilerliyorum ama tüylü halı bütün adımlarımı yutuyor gibi, bitmeyen koridor önümde genişliyor sanki.

Fısıltılar duyuyorum; suyun damlalar hâlinde dökülüşünü.

Banyoya ulaştığım anda donakalıyorum.

Ali'nin amigo üniforması küvete batmış. Bayan Granger'ın arkası bana dönük; Ali'nin bedenini temizlemek için ıslak bir havlu kullanıyor. Ali'nin kürekkemiğinin üzerindeki havlunun fazla suyunu sıkıyor. Ali'nin göğsünden sızan bir damla suyu takip ediyorum. Sadece görüntüsü bile üreme ahırındaki o bayıltıcı hissi geri getiriyor. Hastalıklı ve çarpık geliyor ama gözlerimi alamıyorum.

Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Bayan Granger bana çok garip bakıyor.

Sanırım ikimiz de bu yüzden başımızın epey bir belaya girebileceğini biliyoruz.

Elini uzatıyor. "Gecelik lütfen."

Ona uzatıyorum. "Ben... Ben özür dilerim, ben..."

Ve Bayan Granger tek kelime etmeden kapıyı sıkıca kapıyor.

15

Alnımı kapının ağaç damarlarına bastırarak, "Bir şeyin yok, Clay. Toparlan artık," diye fısıldıyorum

Telefonum cebimde titriyor. Kafamı dağıtma ümidiyle oturma odasına geçiyorum. Dale'den bir mesaj. *"Fikrini değiştirmek için çok geç değil. Bir yoldaş hiç fena olmazdı."* Quick Trip'ten fonda iki kızın göründüğü bir fotoğraf göndermiş. Şüphesiz Laura Dixon'ın kuzenleri. Çok sıkılmış görünüyorlar.

Tanrım, Dale, şimdi değil. Telefonumu kenara koyuyorum.

Odayı adımlarken mobilyaların ne kadar az olduğu dikkatimi çekiyor. Dekoratif ya da kişisel eşyalar yok. Sadece dantellerle çevrili kahverengi eski bir koltuk, birkaç yastık, iki kaplamalı sandalye ve sehpa. Hepsi televizyonun durması gereken duvarın etrafında.

Duvara raptiyelenmiş hışırtılı bir kâğıt var; sanki bir şeyi kapıyor gibi. Altına göz atıyorum. Tuhaf bir resim ya da dağılacak sıva bekliyorum ama bunu değil.

Raptiyeleri çekip kâğıdın yere düşmesine izin veriyorum. Duvar fotoğraflarla, makalelerle, hava haritalarıyla, hava durumu sonuçlarıyla ve yapışkan notlarla dolu. İlk bakışta sıradan bir kolaj gibi görünüyor ama yavaşça bir örüntü belirmeye başlıyor.

Belgeler altı sütun hâlinde istiflenmiş gibi görünüyor. Her biri Koruma Derneği'nin bir ailesine ait. Her sütunun üzerinde bir resim var – Tyler, Jimmy, Tammy, Ben, Ali ve *ben*.

"Bana yardım edebilir misin?" Bayan Granger banyodan sesleniyor.

Kendimi duvardan koparıyorum ve tereddütle banyonun kapısını açıyorum. Ali şimdi kuru olan küvetin içinde bilinçsiz ve gecelikle yatıyor.

Kalbim tekliyor. Kâbusumda gördüğüm o geceliği giyiyor gibi görünüyor. Onu salıncakta salladığım kâbus. Bu nasıl olabilir?

"Clay?" Bayan Granger'ın sesiyle irkiliyorum. "Onu benim için koltuğa taşır mısın? Gidip biraz çay yapacağım."

Ali'yi alıyorum ve bana bu kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Onu koltuğa yerleştiriyorum ve üzerine dantelli örtüyü örtüyorum. Bana ne haltlar oluyor bilmiyorum ama bunu kontrol altına almalıyım.

Ali hafif bir iç geçirişle diğer tarafına dönüyor ve benden uzaklaşıyor.

Yanağının arkasından saçını taramak için uzandığımda Bayan Granger bir tepsi taşıyarak içeri giriyor. Hızlıca sandalyelerden birine oturuyorum, kucağıma bir kırlent çekiyorum.

Bayan Granger bana bakıyor. Kırlente... *Tanrım, bu utanç verici.*

Boğazımı temizliyorum. "Onun nesi var?"

"Dinlenmeye ihtiyacı var." Bayan Granger çay dolduruyor. "Şeytan için işaretlenmek senden çok şey götürür."

Asabi bir kahkaha salıyorum ama Bayan Granger gözünü bile kırpmadan bana bakıyor.

"Siz ciddi misiniz?"

"Korkarım öyle." Bana bir fincan vermek için uzanıyor.

Öfkelenmek istiyorum, ona aklını yitirmiş olduğunu söylemek ama Ali'ye baktığımda ve son birkaç gündür olanları düşündüğümde çayı alıyorum. Bayan Granger'ın deli saçması teorileri her ne olursa olsun benim tamamen aptal olmamdan çok daha iyi.

Bir yudum alıyorum, ağzımı yakmasına izin veriyorum, içimde dolanan arzuyu sonlandıracağını umuyorum. Ama Ali'nin bacaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum, teni örtüdeki deliklerden görünüyor.

Emma sehpanın çekmecesinden eski bir Polaroid kamera çıkarıyor. "Saçlarını benim için geriye çeker misin?"

Yüzümü iğne gibi batan bir sıcaklık basıyor.

"Sadece işareti belgelemem lazım."

Yastığı kenara koyuyorum. Ama Ali'nin uzun ipeksi saçlarını toplar toplamaz duygular beni yeniden tahrik ediyor – eskisinden de güçlü.

Flaş patlayıp sönüyor.

Ellerimle saçını çeviriyorum.

Hissin geçmesi için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Bu her neyse, bana her ne oluyorsa cinsel bir şey. Sanki içimde bir bomba patlamış gibi.

Bayan Granger fotoğrafı birkaç kere sallıyor. Sandalyeye geri oturuyorum, Ali'nin teninin koyu gri bir kütleden kendi yumuşak tonlarına dönüşmesini izliyorum.

Bayan Granger fotoğrafı Miller sütununun altına asıyor.

"Bütün bunlar ne?" Sesim boğazıma takılıyor.

"Araştırma." Bana yorgun bir gülümsemeyle bakıyor. "Hepinizi bir süredir izliyorum."

"Sen *kimsin*?

"Adım Emily Granger ama insanlar bana Emma diyor. Yirmi altı yaşındayım. Miltonlıyım, Mass..."

"Hayır... Demek istediğim *gerçekte* kimsin? Neyin peşindesin? Çünkü sadece rehberlik öğretmeni olmadığını biliyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Kilise için çalışıyorum."

"Ne? All Saints için mi?"

"Hayır. Vatikan."

"Bekle..." Öne doğru eğiliyorum, dirseklerim dizlerime batıyor. "Şifoniyerindeki o fotoğraf?.. O... o *papa* mı?"

Gri gözlerinden küçük bir gülümseme geçiyor. "Bir şeyin ge-

leceğini uzun zamandır biliyoruz, sadece kendini nasıl göstereceğini bilmiyorduk."

"Kimin?"

"Şeytan'ın."

Çay boğazıma takılıyor ve fincanımı geri koyuyorum. Gülerek geçiştirmek istiyorum ama derinlerde buna inandığını biliyorum. "Peki bunun işaretlerle ilgili bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Bana bahsettiğin sembol... davetiye mi?"

"Evet ama davetiye sadece başlangıç." Boynundaki haçı çeviriyor. "Kehanete göre altı kişi seçilecek."

"Ne kehaneti? İncil'den mi?"

"İncil'den çok daha eski bir şeyden?"

"Odandaki şey mi?"

Bana keskin bir bakış atıyor. Eşyalarını karıştırdığımı biliyor. "Zaman içinde bir araya getirdik. Orijinal kehanet altı bölüme ayrılmış." Duvardan bir fotokopiyi indirip bana uzatıyor.

Parmağımı işaretlerin parçalarının şekli üzerinde dolaştırıyorum.

"Bu beş köşeli bir yıldız. Pentagram. Orta bölümü kayıp. Altı kişi Şeytan için potansiyel damarlar olarak seçildi, bu topluluğun altıncı neslinden. Ama içlerinden sadece bir tanesi seçilecek, diğer beşi düşürülecek. Yeni bir çağ açmak için. Soru bunun kim olduğu." Gözlerinin fotoğrafların üzerinde gezinişini izliyorum.

"Altı kişinin Koruma Derneği üyeleri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kenara asılmış bir fotoğraf var. Çarpık dişli, çarpık gülümsemeli ve solgun mavi gözlü bir çocuğun okul fotoğrafı.

"Bu?.."

"Lee Wiggins, patlamadan önce."

"Bu fotoğraf neden burada?"

"Önemli değil," dedi fotoğrafı aşağıya indirirken. "Sadece üzerinde çalıştığım bir teori. Çok dengesiz biri."

Belgelere bakmak için yanında duruyorum. "Yani diğerlerinin de işareti var, öyle mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum."

Zorlukla yutkunuyorum. "Peki o zaman benim fotoğrafım neden orada? Bende yok."

"Sen özelsin, Clay. Kurucu ailelerin çocuklarının en büyüğüsün ve buna rağmen bir şekilde direniyorsun."

"Altıncı nesil," diye fısıldıyorum. Kelimeler boğazımdan kör bir bıçakla sökülür gibi çıkıyor.

"Bunun senin için bir anlamı mı var?"

"Babam ölmeden önce altıncı nesilden ve tohumla ilgili bir şeyden bahsetti. Ayrıca, 'Kanı savunuyorum,' dedi."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor.

"Sanırım İncil'den."

"Genellikle cinler tarafında işkence edilenlere dua olarak söylenir," diyor beni incelerken. "Ölmeden önce başka bir şey dedi mi? Herhangi bir şey?"

Son dakikalarının hatırası tenimden sıvı demir gibi geçiyor.

Bir şey sakladığımı biliyor. Ama bazı şeylerin gömülü kalması daha iyi.

Noodle'ın dediği gibi – hatırlamak istediğimiz şeyi seçeriz ve ben iyiyi seçiyorum.

Konuyu değiştirmek için ölüyorum, Ali'ye göz gezdiriyorum. "Şeytan onun içinde mi? Onun kedi yemesine sebep olan o mu?"

Bayan Granger dikkatlice nefesini bırakıyor. "Gördüğün şeyler... onları görme şeklin... her zaman göründüğü gibi değiller. Buzağı... Ali'nin ölü bir inekten çıkması... kedi..."

"Ama ağzının her yeri kanla kaplıydı. *Gördün.*" Volta atmaya başlıyorum.

"Kanamadığını söylemiyorum, Clay."

"O zaman ne *söylüyorsun*?

"Ali'nin dudağının içinde küçük bir yara var, arka dişleriyle aynı hizada, sanki ona vurulmuş gibi. O ve Tyler kavga ederken görülmüş. Ali onun omzunu tutmuş ve Tyler da kendini çekip ondan kurtulmuş, o sırada da kazara dudağına çarpmış. Sonrasında Ali kaçmış."

"Bekle bir dakika... Bana kedinin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Çok gergin zamanlar geçirdin."

Sandalyede yerime çökerken titrek bir soluk veriyorum. Öte yandan rahatladım da ama Tyler'ın ona parmağının ucuyla bile dokunmuş olduğunu düşünmek kanımı kaynatıyor. "Onu öldüreceğim." Yumruklarımı sıkıyorum.

"Clay, beni dinle." Önümde eğiliyor. "Odaklanmana ihtiyacım var. Sakin kalmalısın. Daha önemli konularımız var şimdi."

"Biliyorum." Kafamı sallıyorum. "Ben deliyim."

"Sen deli değilsin. Baban da deli değildi. Sanırım o da senin gibi bir elçiydi."

Ona bakıyorum, boğuk bir kahkaha patlatıyorum. "Elbette. Hayvanlarınızı kilitleyin, Midland, firari bir elçi var!"

"Bunun senin başına gelmesine izin vermeyeceğim. Babanın kendi iblisleri vardı."

İblisler. Onu tanıyor muydu? Onun gayrimeşru faaliyetlerini?

"Sana bunu atlatman için yardım edebilirim. Bu bir hediye."

"Bu her neyse bir hediye değil." Zonklayan başımı ellerimin arasına alıyorum. "Aklımı kaçırıyor gibiyim. Hem bu da ne demek oluyor? Elçi olmak?"

"Yaşanacak olayları önceden biliyorsun demek oluyor. Gerçi bazen hiç hatıranın olmadığı geçmiş olaylara ve şimdiki olaylara dair şeyler de olabilir ve bunlar aklın ışığı altında anlaşılamaz."

"Yani bana geleceği gördüğümü mü söylüyorsun?" Parmaklarımı kafama bastırıyorum, umutsuzca anlamaya çalışıyorum. "Yani bir gün Ali canlı bir kedi mi yiyecek?"

"Hayır." Nazikçe kafasını sallıyor. "Sanırım bilinçdışın Ali'ye bir şey olduğunu söylüyor. Belki onun etrafına bir karanlığın pusu kurduğunu görüyorsun... bir açlığın. Bunun insanlara farklı şekillerde geldiğini gördüm. O tehlikede ama henüz kayıp değil. Onu kurtarabilirsin."

"Biraz yavaşlaman gerekiyor." Sandalyeye yaslanıyorum, yine sersem gibi hissediyorum.

"Senin tarihteki pek çok elçiden biri olduğuna inanıyorum," diyor Bayan Granger. "Bu bir onurdur. Sen asil bir kavme aitsin. İşaret kitabına göre İsa vaftiz edildiğinde bir güvercinin görüntüsünü görmüştü. Perpetua ve Felicity'nin şehitlik anlatımlarındaki yaşam sonrası görüntüleri. René Descartes bile bilim yaşamının rotasını belirleyen bir dizi rüya görmüştü."

"Hayır. Anlamıyorsun." Çenemi gıcırdatıyorum. "Ben Tanrı'yı görmüyorum ya da ışığı ya da insanlık için iyi olan şeyleri. Ölüm ve yıkım ve kan ve *müstehcenlik* görüyorum."

"Bununla savaşabilirsin. Eğer ne olduğunu bilirsek baş edebiliriz. Görüntüleri tetikleyen şeyleri bulabiliriz – belki de o görüntüler sırasında sana gelen bir histir. Bazı insanlar ışığın halesini görür, bazıları titrer, bazıları mırıltı duyar. Sana yardım edebilirim. Birlikte buna son verebiliriz."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Duvara bakıyorum. "Altı seçilmiş olanı. İşaretleri."

Başının kenarını kaşıyor ve topuzunu düzeltiyor. "Çünkü daha önce de oldu." Eski bir fotoğraf albümü çıkarıyor.

"Beyrut. Filipinler. Prag. Beliz. Ve en son 1999'da Meksika'da."

Bir haber kupürünü çeviriyor: İKİ MİSYONER VE BEŞ ÇOCUK BİR SALDIRI SONUCUNDA KİLİSEDE ÖLÜ BULUNDU.

"Ama Midland'e geleceğini nasıl bildin?"

Bir dizi rahatsız edici otopsi fotoğrafını göstermek için sayfayı çeviriyor. "Her bir çocukta işaret vardı, ters dönmüş U alt ve üstünde iki nokta, vücutlarının değişik bölgelerinde. Hayatta kalan çocuğun kafatasında vardı ama bunlar misyonerlerin üzerinde bırakılan işaretlerdi. Yanık veya sıyrık değillerdi; yazılar içeriden yükseliyordu, sanki birileri numaraları karınlarının içine oymuştu. Ters bir oyma... Braille gibi." Parmak uçlarını fotoğrafın üstünde dolaştırıyor. "Belirgin bir işaretleme – erkeklerin gövdesinde 35.0264 ve kadınlarınkinde 99.0908."

"Numaraların anlamı ne?"

"İlk başta İncil mısrası olduklarını düşündüm. Bütün kutsal kitapları kontrol ettim – Yeni Ahit, Eski Ahit... Hiçbirine uymu-

yordu. Haiti'den Miami'ye bir davayı incelemek için denize açılana kadar onların koordinat olduğunu anlamadım."

"Nerenin?"

"Midland, Oklahoma. Daha da spesifik olmak gerekirse Neely Çiftliği'ndeki üreme ahırı. Sonra haberlerde hikâyeyi duyunca..."

"'Midland'deki Cani.'" İç çekiyorum.

"Bir sonraki saldırının yerini bulduğumuzu anladım."

"Yani bana Midland'in cehenneme giden bir geçit olduğunu mu söylüyorsun?" Ellerimi saçımdan geçiriyorum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"İnanıyorum. İnanmak istiyorum ama tüm bunları kaldırmak zor. Bana biraz zaman vermen gerekecek."

"Maalesef bu mümkün değil, fazla zamanımız yok. İnan ya da inanma, hemen harekete geçmezsek ölecekler. Birer birer, Şeytan zayıf olanları teker teker avlayacak, ta ki geride sadece bir kişi kalana kadar." Albümü benden uzaklaştırıyor.

"Bunu sonlandırmanın bir yolu olmalı."

"Sadece bir şeytan çıkarma onları arındırır. Ama bunu yapabilmek için de bilgiye ihtiyacımız var. Onay alabilmek için kanıta ihtiyacımız var."

"Onay almak mı? Nasıl, rahipten mi?"

"Kiliseden. Bu hafife aldığımız bir şey değil." Gözü duvardaki fotoğraflara kayıyor. "İblisler, Ali ve diğerlerini az önce bahsettiğim gibi sınavdan geçiriyor... En iyi yolu seçmeye çalışıyor. Şu anda hepsi savunmasızlar."

"Ne kadar zamanları var?"

"Bir ay, bir hafta, birkaç gün... Değişir ama döngü bir kez başladı mı Şeytan'ın etkisi zehir gibi yayılacaktır."

Ali kımıldanıyor. İkimiz de ona bakıyoruz.

Bayan Granger, "Ona ne olduğunun farkında değil," diye fısıldıyor.

"Ona söylemeliyiz. Herkese söylemeliyiz."

"Hayır." Bana acıyarak bakıyor. "Bu senden ve benden bü-

yük bir şey. Her tarafımızda müritleri olabilir ve kimse sana inanmaz. Seni uzaklaştırırlar, seni Oakmoor'a yollarlar. Oradayken kimseye yardım edemezsin. Ali'nin sana ihtiyacı var."

"Açıklaması zor ama onun yanındayken... ona dokunduğumda karanlığı hissediyorum."

"Hepimizin karanlığı var, Clay. O hâlâ Ali. Sevdiğin kız."

Boynumda yavaş yavaş yayılan bir utanma hissediyorum. Bayan Granger bunu nereden biliyor? Bu kadar belli ediyor muyum?

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?" diye soruyorum. "Geçirdiğimiz onca zaman... Koca bir yılın her bir günü... Bir şeylerden bahsedemez miydin?"

"Senin değişmeni bekledim... Diğerlerine katılmanı. Bugün sana söylemeye çalıştım ama planlandığı gibi gitmedi."

"Onun için üzgünüm... Davranış şeklim için."

"Hepimizin bir amacı var, Clay. Seninkini gerçekleştirmenin zamanı."

"Neden biz?" diye soruyorum fotoğraflara bakarak.

"Bunu bilmiyorum. Ama öğrenmeye niyetliyim ve sen bana yardım edebilirsin."

"Nasıl? *Ben* ne yapabilirim ki?"

"Bay Neely'nin seni Hasat Festivali'ne çağırdığını söyledin, mecliste, takımda yerini almak için. Bunu yapman gerekiyor."

"Deli misin?" Sandalyemden fırlıyorum. "Kesinlikle hayır. Özellikle bu olanlardan sonra. O yerin yanına bile yaklaşmam."

"Onlar senin onlardan biri olduğunu düşünüyor. Bunca zamandır seni bekliyorlardı. Bilgiye ihtiyacımız var ve yakınlaşabilecek tek kişi sensin. Bu kasabanın sana ihtiyacı var. Ali'nin sana ihtiyacı var. Sadece henüz bilmiyor."

Ali'ye bakıyorum, huzurla uyuyor ve tüm bunlar inanılır gibi değil ama tenimin altında bir gerçeklik çekirdeğinin çınladığını hissedebiliyorum. Koruma Derneği'ndeki eserler, aile İncilleri, babamın altıncı nesil hakkında bana söylediği onca şey. Tohum... Burada bir şey vardı. Belki babam gerçeği keşfetmişti.

Şüphesiz sonunda delirmişti ama belki de umutsuzca bunu durdurmak istiyordu.

Zorlukla yutkunuyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yarın saat 11:00'de Murpheyville'deki All Saints'te buluşalım. Noodle'ı bir tur için getir. Orada olman için bir sebep olmuş olur. Onlar Noodle'a etrafı gösterirken biz de rahiplere meramımızı anlatırız."

"Noodle... Neredeyse unutuyordum...Not." Çılgınca ceplerimi arıyorum. "Geçen gece şu çok berbat kâbusu gördüm... ve sonra bunu buldum." Kâğıt parçasını çıkarıp ona uzatıyorum.

Açıyor. "Anlamıyorum."

"Ne yazdığına bak."

Bana kafası karışmış bir ifadeyle göz gezdiriyor. "Bu bir benzin faturası."

Ondan geri alıyorum. "Hayır bu değil. Noodle'dan bir not vardı ve 'O geliyor,' yazıyordu."

Durdurmak için ellerime uzanıyor. "Clay, her ne gördüysen... her ne gördüğünü *düşünüyorsan* o senin bilinçaltın. Kâbuslar... görüntüler... korkunun sana üstün gelmesi. Noodle için endişeleniyorsun, Ali için, bütün ailen için. Bu da çok normal."

Ali bir şeyler mırıldanıyor.

"Gitmelisin." Bayan Granger onu kontrol etmek için odayı geçiyor.

"Ama onu eve ben götürmemeli miyim? Eğer uyanırsa ve kendini garip bir gecelik içinde seninle bulursa ve..."

"Ali'nin bir yıldır danışmanıyım. Korkmayacaktır. Maçta olanlardan sonra bana gelmiş olması mantıklı."

"Ne? Bana neden söylemedin?"

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum."

"Neden danışmanlık alıyor?"

"Çoğunlukla senin hakkında konuşuyor. Koruma Derneği sen hazır olana kadar seninle konuşma yasağı getirmiş ama seni özlüyor. Senin için endişeleniyor. Hatırlaman gerek, onun gözünde değişen kişi sensin. Onu terk eden sensin."

Biri mideme yumruk atmış gibi.

Bunca zaman boyunca onunla olabilirdim, ona göz kulak olabilirdim.

Bir adım yaklaşıyorum ama Bayan Granger beni durduruyor. "Endişelenme," diyor beni kapıya götürürken. "Tanrı bizden yana."

16

Ev karanlık ve sessiz – diğer geceler gibi ama her şey şimdi farklı.

Daha uğursuz.

Bedenim pompaladığı onca adrenalinle bitkin düşmüş ama zihnim gergin. Mutfağa girip dolabı karıştırıyorum. Aniden midem kazınıyor. Bir elma kapıyorum, gömleğime siliyorum ve koca bir ısırık alıyorum. Bir yandan da seçeneklerimi gözden geçiriyorum ama tek gördüğüm yemekten kalmış kanlı biftek. Ve iştahım bir anda kayboluyor.

Tabağı köpeğin kâsesine sıyırıyorum. Ben elimi yıkarken Hammy mucizevi şekilde köpek kapısında beliriyor ve o kısacık anda bifteği kapıp dışarı çıkarıyor.

"Hain," diyorum kafamı sallarken.

Bu köpeği hiçbir zaman anlayamayacağım. Uyuyacak güzel, sıcak bir yeri var. Hatta Noodle yatağında uyumasına bile izin veriyor. Ama o bütün gece buğdayın çevresinde dolanıp bir şey anyor... bekliyor.

Jess için bir zarfın arkasına not yazıyorum. Zarf her şeye rağmen beni kabul eden Teksas'taki bir üniversiteden.

Yarın hep birlikte Hasat Festivali'ne gidiyoruz, 18:00'da – normal görün. Bana borcun var.

Tırabzanın orada yukarı çıkmak için dönerken bir sinek beni geçerek oturma odasına uçuyor. Notu arka cebime koyuyorum ve mutfaktaki kancada sallanan sinekliği kapıyorum. Sinek, haçın eskiden asılı olduğu boş beyaz duvara konuyor.

Etrafta uçuşan düzinelercesi var, büyük ve yavaşlar, sanki burada haftalardır kapalı kalmış gibiler. Sinekliği tekrar sallıyorum.

"Yapma." Annemin sesi beni ürkütüyor.

Gergin soluğumu bırakıyorum ve karanlıkta döndüğümde onu koltukta otururken buluyorum, duvara bakıyor.

"Yakında ölecekler... kendi kendilerine," diye fısıldıyor.

Sarkacın diğer yöne sallandığını söyleyebilirim. Şimdi her şeyi hatırlıyor. Ondan sızan acıyı hissedebiliyorum.

Sinekliği şömine alanına yaslıyorum ve koltukta yanına oturuyorum.

Sinekleri izliyoruz.

Garip bir şekilde büyüleyici, birkaç saniyeliğine konuyorlar ve sonra biraz etrafta uçuşuyorlar ve farklı bir noktaya konuyorlar. Tekrar tekrar. Sanki bir koreografi icra ediyorlar.

Ona öğrendiğim her şeyi, babamı, Koruma Derneği'ni, Bayan Granger'ı, işaretleri anlatmak istiyorum. Ama yapamam. Ben bile hâlâ neler olduğundan, neye inandığımdan emin değilim. Belki tüm bunlar bitince, hepimizin güvende olduğundan emin olunca anlatırım. Ama şimdilik onu huzurunu bozmamalıyım. Ama her şeyden çok ona biraz umut vermek istiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum kabul mektubunu cebimden çıkarıp ona vererek. "Yarın Noodle'ı Murpheyville'deki All Saints Akademisi'ni görmeye götüreceğim. Kabul geldi."

Kâğıda bakıyor. "Karşılayabilecek miyiz?"

"Biriktiriyordum. Babam bunu isterdi. Yeni bir başlangıcı hak ediyor."

Annem elimi tutuyor, öyle bir sıkıyor ki tüm bedeninin duygularını bastırmak için titrediğini hissediyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve uzağa bakıyor. Onu böyle görmemi istemezdi.

"Ve yarın akşam Hasat Festivali'ne gidiyoruz. Bütün aile. Bay Neely'yle konuştum. Mecliste yerimi alacağım."

Daha fazla bastıramadığından nefesin bırakıyor ve kucaklamak için beni çekiyor. Ona uzun zamandır sarılmamıştım. Babam öldüğünden beri kimseye sarılmadığından eminim. Keskin omuzları benimkileri kesiyor. Bu kadar zayıfladığına inanamıyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Neden korkuyorsun?"

"Onları duyuyor musun?" Gömleğimi kavrıyor.

"Neyi duyuyor muyum?" Kendimi çekiyorum.

Sadece duvara bakıyor. Sineklere.

"Biraz uyumalısın." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve üst kattaki odasına götürüyorum. "Önümüzde uzun bir gün var."

Örtüyü üzerine bile çekemeden uyuyakalıyor.

Daha iyiye gittiğini düşünüyordum ama yıldönümünden beri dayanağını kaybetmiş gibi. Belki de burada olanları hissedebiliyor. Şeytani bir şeyin geldiğini.

"Yakında tüm bunlar geçecek," diyorum yavaşça kapıyı kaparken.

Zarfı cebimden çıkarıp Jess'in kapısının altından atıyorum ve sonra Noodle'a bakıyorum. Odası daha aydınlık çünkü kalın perdeleri sonuna kadar açık bırakıyor. Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor gibi. Uyurken, uzun koyu kirpikleri ve pembe yanaklarıyla meleğe benziyor. Uykusunda gülümsüyor. Bunu yapan başka birini tanımıyorum. Örtüleri kaldırırken elinde kavradığı perişan olmuş oyuncak bebeği fark ediyorum. Aile yadigârı bir şey değil. Babamın cenazesinde bir kadın verdi. Bu ani ilginin sebebini sorunca alıştırma yaptığını söyledi. Noodle'ın All Saints'e gitmesi için bir başka neden daha. Bundan çok daha fazlasını yapmaya muktedir.

Noodle'ın insanların onun saçlarıyla oynamasını sevmediğini biliyorum ama bu iki örgüyle nasıl uyuyor bilmiyorum. Las-

tikleri çıkarmaya çalıştığımda eskimiş bebeğin gözlerinin açık olduğunu fark ediyorum, tam olarak bana bakıyor. Siyah küreler karanlıkta parlıyorlar.

Bir iki adım geri çekiliyorum, kalbim göğüs kafesimde çarpıyor. Bir saniye önce gözleri kapalıydı. Bundan eminim. Ve sonra Bayan Granger'ın elçilik mevzusuyla ilgili açıklamalarını hatırlıyorum. Belki hepsi kafamda, korkum kendini garip yollarla açığa vuruyor. Gözlerimi bir saniyeliğine kapalı tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bir şey yere düşüyor.

Bir çekme sesi var.

Her yerimde karanlık bir varlık hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Noodle'ın yüzüstü döndüğünü görüyorum ve oyuncak bebek ayaklarımda. Ayağımla dürttüğümde gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Gergince nefesimi bırakıyorum. Döndüğünde düşmüş olmalı. Kendimi biraz kötü hissetsem de onu yatağın altına tekmeliyorum. Oyuncak bebeği çok sevdiğini biliyorum ama gözden ırak olanın gönülden de ırak olmasını umuyorum.

Noodle'ın kapısını kapayıp odama yürüyorum ama içeri giremiyorum. Az uyumaktan çılgına dönmüş olabilirim ama kafam yastığı bulur bulmaz rüya göreceğim. Ve bir kâbusa daha dayanamam. Bu gece olmaz.

Gıcırtı çıkarmamaya çalışarak merdivenden inip botlarımla ceketimi giyiyorum.

Buğdayların arasından hasat aracına yürüyorum, huzur bulabileceğim tek yere.

17

Sabah dokuz olduğunda yirmi sekiz dönüm daha bitmiş durumda. Üstümü başımı temizliyorum ve Noodle'a bir maceraya çıkacağımızı söylüyorum. Sadece ikimiz.

"Güzel bir şey giy," diyorum ona dışarı çıkıp kamyonetimin orada beklemeye başlarken. Mutfakta oturmaya, annemi gözlerinde tekin olmayan bir bakışla hareket etmeye çalışırken görmeye dayanamıyorum. Sileceklere yapışan şu söğüt tohumları gibi, tam kenarda sallanıp duruyor ve onu hiçliğe savuracak sert bir esinti bekliyor. Tohumun Neely Çiftliği'ne doğru kopup gidişini izliyorum. Belki akşam Koruma Derneği'ndeki eski arkadaşlarını, eski hayatını görmek ona iyi gelir.

Noodle üzerinde mor ve pembe peri kostümüyle zıplayarak evden çıkıyor – kanatları ve her şeyiyle. Şapkamı aşağıya indirerek sırıtışımı saklamak istiyorum. Muhtemelen içeri girip değiştirmesini söylemeliyim ama Noodle'ın kendisi için güzel bulduğu kıyafet bu. Neden bunu berbat edelim ki?

"Mükemmel görünüyorsun," diyorum kamyonete girmesi için çekilirken.

"Teşekkürler." Yolcu koltuğuna kayıyor, değneğini dikkatlice yanına yerleştiriyor.

17. Yol'da sürerken, bölge sınırına vardığımızda Noodle nihayet nereye gittiğimizi soruyor. Beraber olduğumuz müddetçe umurunda olmadığını anlıyorum. İkimiz için durum hep böyle.

"Seni Murpheyville'e götürüyorum."

"Yedek parça satış mağazasına mı?" Torpido gözünden haritayı çıkarıyor. Bu ihtimal onu zerre kadar hayal kırıklığına uğratmış değil.

"Hayır. Seni All Saints'e götürüyorum."

"Büyük kulesi olan yer mi? Vay canına! Ne için gidiyoruz?"

"Şey..." diyorum cebimden mektubu çıkarıp ona verirken. "Sen, Bayan Natalie Anne Tate, öğrenci olarak kabul edildin."

Kucağında kâğıdı düzeltiyor, kenarlarıyla oynuyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu akıllı çocuklar için bir okul. Senin gibi."

Zorlukla yutkunuyor. "Beni orada bırakmayacaksın değil mi?"

"Tabii ki hayır." Uzanıyorum ve kolunu sıkıyorum. "Seni her gün götüreceğim ve sonra da alacağım."

Haritayı inceliyor. Gözlerindeki parıltıdan kafasında hesap yaptığını söyleyebilirim. "Ama bu her yön için yetmiş dört kilometre eder."

"Bana düşünmem için zaman sağlayacak. Bana çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Sadece iyi görünmek yetmiyor biliyorsun. Burada çok fazla şey dönüyor." Şapkamın siperliğine vuruyorum.

Kıkırdıyor. "Ali Miller'ı düşünmek gibi mi?"

Daha dün gece Ali'nin burada kamyonetimde uzanmış olduğuna inanamıyorum, hemen Noodle'ın oturduğu yerde. Birkaç gün önce çıkarıp attığımı unutarak saf bir içgüdüyle radyoya uzanıyorum.

"Buraya ne oldu?" Kablolara dokunuyor.

"Kırıldı." Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum.

"Biliyorsun, Ali bu akşam Koruma Derneği'nde olacak, Hasat Festivali'nde."

"Evet, biliyorum."

"Onunla dans etmelisin."

"Öyle mi dersin?"

Vurgulayarak kafasını sallıyor.

"Peki sen kiminle dans edeceksin?"

"Belki annemle." Omuzlarını silkiyor. "Eğer izin verirse Jess'le de."

"Jess'e aldırma. Kötü bir dönemden geçiyor. En iyisi onu yalnız bırakmamız."

"O sadece babam öldüğü için üzgün."

Kalbime küçük bir bıçak saplanıyor. Belki de Noodle haklı. Muhtemelen ona müsamaha göstermem gerekiyor. Büyümüş gibi görünebilir ama hâlâ bir çocuk. Bunu unutmamam lazım.

Noodle pencereyi indiriyor, elini havada sanki kâğıttan bir uçakmış gibi oynatıyor ve bana gülümsüyor. Onu mutlu etmek için bu kadar küçük şeyler yetiyor. Umarım sonsuza kadar bu şekilde kalabilir.

"Senin için şarkı söylememi ister misin?"

"Elbette." Kıkırdıyorum.

Noodle bildiğim bir parçayı söylemeye başlıyor. Küçükken uydurduğu garip bir sayma şarkısı. O şarkıyı hâlâ hatırladığına inanamıyorum.

Saçına vuran güneşe, rüzgârda çırpınan peri kanatlarına ve dişsiz gülümsemesine bakınca bir yıldır hissetmediğim bir şey hissediyorum: Umut.

Murpheyville için otoyoldan ayrılırken kilise görüş alanına giriyor. Yaşlı meşe ve çam koruluğuyla çevrili koyu gri, taş işi bir kilise. Daha önce hiç dikkat etmemiştim ama etkileyici, sanki bir tarih kitabından fırlamış gibi – İngiliz kırsalında görebileceğiniz türden bir şey, Merkez Oklahoma'daki bir taşra kasabasında değil.

"Bak, Bayan Granger burada." Noodle dizlerinin üzerinde yükseliyor ve ona el sallıyor. Arabayı park alanına park ediyorum.

"Bayan Granger'la tanıştığını bilmiyordum."

"Tabii ki, aptal. Cumartesi günleri Oakmoor'da Bayan Gifford'a hep yardım ediyor. En iyi pirinçli krakerleri o yapıyor. Babamın cenazesine de gelmişti, hatırladın mı?"

Onun orada olduğunu hatırlamıyorum ama zaten o günle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Bunca zamandır beni izlediğini düşünmek tuhaf. Tüm Koruma Derneği çocuklarını.

"Onu seviyorum," diyor Noodle. "O iyi biri."

Bayan Granger da el sallıyor. Şapelin önünde iki rahibeyle birlikte duruyor. Dolabında gördüğüm mavi bir bluz ile dar tüvit bir etek var üzerinde; saçları her zamanki gibi arkadan toplu.

"Ben de seviyorum," diyorum geçen gece eşyalarını karıştırdığım için biraz utanarak.

Kamyonetten iniyoruz ve Noodle tüm çekiciliğiyle onlarla buluşmak için beni park alanından geçiriyor. Gerçek hayatta hiç rahibe görmedim. Oldukça göz korkutucu görünüyorlar ama Noodle'ın hiç de gözü korkmuş gibi değil.

"Bunlar Rahibe Agnes ve Rahibe Grace," diyor Bayan Granger.

"Merhaba Natalie." Rahibe Agnes ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyor.

"O Nood..." diye söylemeye başlıyorum ama Noodle ayağıma basıyor.

"Evet, ben Natalie Tate." Ellerini sıkmak için uzanıyor.

Yeni bir başlangıç. Belki o da başlamak için can atıyordur. *Natalie*. Buna alışmak zaman alacak.

"Sen iyi bir peri misin yoksa yaramaz bir peri mi?" diye soruyor Rahibe Grace.

"Ben sayıyorum."

"Ah, evet çok kullanışlı bir peri yeteneği gerçekten," diyor Rahibe Agnes lafa karışarak.

"Ben *gerçek* bir peri değilim. Bu sadece bir kostüm. Ben de sizin kostümünüzü sevdim," diyor Noodle siyah cüppelerine hayranlıkla bakarak. "Değnekleriniz var mı?"

"Korkarım yok," diye cevap veriyor Rahibe Agnes.

"İsterseniz size bir tane yaparım. Size sayma şarkımı da öğretebilirim."

"Bu harika olur. Hadi sana etrafı gösterelim, özel bir tur."

Peşlerinden gitmeye yelteniyorum ama Bayan Granger beni geri çekiyor. Bir an aslında burada neden bulunduğumuzu unutmuşum.

Bayan Granger beni şapelin merdivenlerine götürüyor. Oymalı ağır kapıyı açıyor ve midem düğüm düğüm oluyor. Gösterişli cüppeler giyen ve tuhaf şapkaları olan asık suratlı iki rahibe şöyle bir bakıyorum, çok uzun bir koridorun sonunda ayakta duruyorlar.

Noodle'a el sallayarak güven vermek için dönüyorum ama buna ihtiyacı yok. Rahibelerle hoplaya zıplaya yürüyor, ellerini tutuyor ve başı yukarıda.

Bayan Granger beni şapelin içine çekiyor ve kapıyı arkamdan sürgülüyor, bütün doğal ışığı dışarıda bırakıyor.

18

Bu yer çok abartılı – oymalı maun kilise sıraları, freskli tavanı, mermer yerleri, altın bir orgu var. Yüzlerce mum katedralin bir yanında duruyor, vitray camlarda ürkünç kırmızı bir parıltı topluyor.

Tanrı'nın yaşayacağı bir yere benziyor.

Midland Baptist'le alakası yok. Bizdeki tek şey düz köhne meşe sıralar, bir duvar piyanosu ve tozlu pencereler – Pazar Okulu'nda çocukların yalapşap yaptığı süslerle darmadağınık.

Ana koridordan rahiplere doğru yürürken kalp atışımı Bayan Granger'ın mermer zemin üzerinde topuklularıyla çıkardığı sesle denkleştirmeye çalışıyorum ama yaklaştıkça adımları hızlanıyor.

O da gergin.

"Kardinal Machiovini ve Başpiskopos Antonia'yı takdim edeyim."

İsimleri ve titrleri kafamda birbirine karışıyor.

"Merhaba, ben Clay Tate." Onları selamlamak için elimi uzatıyorum ama tek bir kasları bile kıpırdamıyor. Mihraptan bana bir çeşit hastalıkmışım gibi bakıyorlar.

Parmakları koca yüzüklerle bezeli ve boyunlarında ağır altın haçlar var – gördüğüm herhangi bir rapçiden daha fazla paha-

lı mücevher takmışlar. Midland Baptist'teki Papaz Devers yirmi yıl önce Sears'tan aldığı kıyafeti giymeye devam ediyor. Tek mücevheri lekeli alyansı; hem de karısı birkaç yıl önce bir petrol sondaj işçisiyle kaçmış olsa bile.

Bayan Granger her zamankinden de dik duruyor. "Daha önce de bahsettiğim üzere Clay'in elçi olduğuna inanıyorum. Altın renkli buzağı görüsünü görmüş. Ona görünmüş. Henüz katledilmiş bir hâlde. Sonra da yok olmuş. Ayrıca bir ölünün yeniden doğuşu seremonisini de görmüş."

Rahipler başka bir dilde fısıldaşmaya başlıyor. Latince olabilir.

"Neler oluyor?" Ona doğru sokuluyorum.

"Nasıl yol alacaklarına karar veriyorlar."

"Kediyi unutma," diye ekliyorum.

Bayan Granger benden kurtuluyor. "Altı kişiden biri olduğuna inanıyorum ama dayanmayı başarmış. O özel."

Rahipler sanki ben orada değilmişim gibi kendi aralarında konuşmaya devam ediyor. Sesleri her anlamlı bakışla daha da telaşlanıyor.

"Neler oluyor? Sorun ne?" diye soruyorum.

Kaşları çatılıyor. "Bunun çok riskli olduğunu düşünüyorlar."

"Daha fazla katılamazdım."

Bayan Granger kafasını sallıyor. "Senin için değil... Bizim için." Uzun şapkalı rahip son bir şey daha söylüyor ve arkalarını bize dönüyorlar.

"Kariyerimi bunun için riske atmaya hazırım." Bayan Granger ileri çıkıyor.

Rahipler dönüyor, gözleri sorgular gibi.

"Bu o." Bayan Granger yerinden kıpırdamıyor. "O hepsini kurtarabilir. Onları içeriden araştırmak için eşsiz bir fırsatımız var. Clay, tek bir hayat bile tehlikeye atılmadan şeytan çıkarma için onay gerektiren kanıtı almamızda bize yardımcı olabilir."

Bu onların dikkatini çekmiş gibi.

Kızıl sakallı rahip bana bakıyor ve sanki doğrudan ruhumu görüyor. *"Tu autem casus?"*

"Ne?" diye soruyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Yardım istemek için Bayan Granger'a bakıyorum.

"Cinsel ilişkide bulunup bulunmadığını soruyor." Koyu bir kızarıklık yakasından yukarı doğru tırmanıyor. "Sen hiç..."

"Ne... *Seks* yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?" Ellerimi saçlarımın içinden geçiriyorum. "Bunu herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Bana taş gibi suratlarla bakıyorlar. "Vay be! Tamam... Bu gerçekten çok kişisel ama hayır."

Rahipler yeniden müzakereye başlıyor, gözlerim çıkışa yöneliyor. Bayan Granger'ın odasındaki haçların arasındayken de aynı hisse kapılmıştım. Sadece buradan çıkmak istiyorum.

Nihayet Bayan Granger'a bir şeyler söylüyorlar. Başıyla onaylıyor ve bana zoraki gülümsüyor.

"Neler oluyor?"

"Seni vaftiz etmeyi kabul ettiler."

"Ben zaten vaftiz edildim. Ben küçükken yaptılar... nehirde."

"Katolik Kilisesi, Presbiteryen vaftizini tanımıyor."

"Ben Presbiteryen değilim. Ben Baptistim."

"Katolik Kilisesi'nin gözünde ikisi de aynı şey," diyor.

Rahipler kuş havuzuna benzer bir şeyin etrafına toplanıyor, bir çeşit dua mırıldanıyorlar.

"Bundan emin değilim."

"Clay, lütfen." Bayan Granger bana bakıyor. "Çok uzun sürmeyecek." Elime bir bornoz tutuşturuyor ve beni mihrabın solundaki ince panonun oraya götürüyor.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum panonun arkasına geçip gömleğimi ve pantolonumu çıkarırken. Bornozu giyiyorum. Gösterişli otel reklamlarındaki gibi yumuşak değil. İnce, kaşındırıyor ve garip kokuyor.

Panonun arkasından çıkıyorum. Bayan Granger önümü kesiyor. "Çorap ve iç çamaşırları da."

"Cidden mi?"

Bana rica ederek bakıyor. "Ali'nin sana ihtiyacı var. Benim de..."

Derin bir nefesle bornozun altından iç çamaşırımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

Katedralin merkezine kadar bana eşlik ediyor. Işık vitrayların arasından sızıyor.

Rahipler küçük gümüş kaplar taşıyarak mihraptan iniyor, etrafımda bir halka oluşturuyorlar.

"Bornozunu çıkarma vakti," diyor Bayan Granger.

"Ne? Olmaz." Kollarımı göğsümde acemice kavuşturuyorum.

"Clay, seni önce kontrol etmeleri gerekiyor... İşareti taşımadığından emin olmaları lazım."

"Şey, olmadığına sizi temin edebilirim. Her gün duş alıyorum... Bazen günde iki kere..."

"Sana inanıyorum ama bu tek yol." Bayan Granger elini koluma koyuyor. "Yardımcı olacaksa gözlerini kapa. Güzel şeyler düşün. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes veriyorum, gözlerimi kapıyorum ve bornozu çözüp yere düşmesine izin veriyorum.

"Kollarını uzat, lütfen." Bayan Granger nazikçe yol gösteriyor.

Söylediğini yapıyorum ve kıpırdamadan durmaya çalışıyorum ama içten içe titriyorum. Bileğimdeki ılık dokunuşunu hissedebiliyorum. Nefesini tenimde hissedebiliyorum, parmaklarımdan sol omzuma kadar dolaşıyor. "Temiz," diye fısıldıyor.

Rahipler bir dua okuyor. Soğuk ve ıslak bir şey tenime sıçrıyor. Ürkerek bir nefes alıyorum.

"Sadece kutsal su," diye fısıldıyor Bayan Granger. "Seni korumak için."

Sağ koluma da aynısı yapıyorlar.

Bayan Granger sonra arkama geçiyor, parmaklarını kürek kemiğimde, omurgamda gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ama sadece soğuktan ya da suyun şokundan değil; onun doku-

nuşu yüzünden ve şu an hissetmek istediğim son şey bu. Bayan Granger güzel bir kadın ama hâlâ rehber öğretmenim. Kutsal su arkama sıçrıyor.

Bayan Granger önüme geçiyor. Rahiplerin cüppeleri onlar hareket ettikçe parlayan mermer zeminde hışırdıyor. Dizlerime bir el değiyor ve resmen aklım başımdan gidiyor.

"Sadece benim. Dizlerini ayırır mısın, lütfen?" Bayan Granger'ın sesi sakinleştirici. Baldır kaslarım dokunuşuyla geriliyor.

Bana ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum, sıcak parmakları tenime dokunuyor ama hayal gücüm beni alt ediyor.

Manzaranın içimde gelişmekte olan duyguyu bastıracağını umarak gözlerimi açıyorum ama onu benim önümde yere eğilmiş buluyorum ve bluzunun altından görünen siyah dantele kayıyor bakışım.

Gözlerimi tekrar sımsıkı kapıyorum. *Tanrım. Şimdi olmaz, Clay.* Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum – vücudundaki siyah dantel dışındaki her şeyi. Kesici bıçağa yakalanan buzağıyı. Ortadan ikiye bölünmüş ineği. Kanla kaplı metal haçı. Ağzında kediyle Ali'yi. Ama çok geç.

Oda ölümcül bir sessizliğe bürünüyor. Sanki hepimiz nefeslerimizi tutuyoruz.

Rahip göğsüme kutsal su sıçratıyor. Titrek bir nefes alıyorum. *"In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,"** diyorlar beraber.

Bayan Granger beni bornozla örtüyor. "Bitti."

Panonun arkasına dönerken gözlerimi yere indiriyorum. Ona bakamıyorum. Hiçbirine bakamıyorum. Kıyafetlerimi giyerken bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Panonun arkasından çıkmadan önce birkaç kez nefes alıyorum ve çıkışa fırlıyorum. Başım dönüyor. Kapıyı açmaya çalışıyorum ama hareket etmiyor.

---

* (Lat.) Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına

Bayan Granger arkamdan geliyor. "Bana bırak," diyerek kilidi açıyor.

Hâlâ onun gözlerine bakamıyorum.

Taze hava ciğerlerime doluyor ve sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

"Sana bir şey vereceğim." Ceketime altın bir haç iğnelemek için uzanıyor.

"Onu istemiyorum." İtmeye çalışıyorum ama bana yapışıyor.

"Zannettiğin gibi değil. Bu bir kamera. Kayıt cihazı."

"Ne?" Bakakalıyorum.

"Merkezdeki minik mücevheri görüyor musun? O lens. Tek yapman gereken haçın tepesine basmak. O andan itibaren sen ne görüyorsan kayıt edecek."

"Neden? Bu ne için?"

"Bu geceki Hasat Festivali için. Bir kravat tak. Diğerlerinin üzerindeki işaretleri belgelemeni istiyoruz."

"Bekle... Ali ve Tyler dışındakilerin işaretlerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bunu yapmamı nasıl bekliyorsunuz? Bu bir havuz partisi değil."

"Sana güveniyorum." Yaklaşıyor ve haçı ceketime iğneliyor. "Bu arada, Ali dün gece kalkmadan önce ismini fısıldadı. Senin onu kurtardığına dair rüya gördü. Ona yakınlaşmak için elinden ne geliyorsa yap. Onu koruyabilecek tek kişi sensin."

Noodle elini benimkine geçirince birden irkiliyorum.

"Seni korkuttum mu?" Kıkırdıyor.

"Hayır... Hayır tabii ki korkutmadın," diye kekeliyorum ve zorla gülümsüyorum.

"Bu gece görüşürüz," diyor Bayan Granger basamaklarda yürüyerek ağır şapel kapıların içinde kaybolurken.

Noodle ve ben kamyonete yürüyoruz, el ele. Güneş daha önce olduğu kadar parlak değil, sanki tepemizde bir şey asılı gibi. Dünyanın tepesinde.

Mahşer günü gibi.

19

Boynumun etrafındaki denizci mavisi kravatı çekiştirmeden duramıyorum; ilmik gibi geliyor.

Bu şekilde giyinmeyeli ne çok zaman olmuş – babamın cenazesinden beri. Annem dikiz aynasında kendini kontrol edip duruyor, mercan rengi dudaklarını birbirine bastırıyor. Noodle annemin kucağında elbisesinin kenarındaki dikişleri sayıyor. Jess ise yolcu penceresine yapışmış durumda; sanki denese de benden daha uzağa gidemeyecek gibi.

Milyonuncu kez kravatıma iğnelenmiş altın haça alışmak için başımı eğiyorum. Hâlâ bir video kamera olduğuna inanamıyorum. Kendimi taşralı bir James Bond gibi hissediyorum.

"Dikkat et," diye çıkışıyor Jess yolun kenarındaki çakılların tozu kalkıp kamyonetin kenarına çarparken.

Kendi şeridime dönerken, "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Çok fazla olay çıkarmamaya çalışsam da Jess'in görünüşü karşısında afallamış hâldeyim. Elbisesi onun için biraz kısa ama güzel görünüyor. Normal. Yüzünde o saçmalıklardan yok. Siyah ojesini bile çıkarmış. Saçları da son zamanlarda alıştığımız gibi karmakarışık değil, taranmış. Her zaman çok güzel saçları vardı

zaten. Noodle gibi sarı kafa ya da benim gibi koyu sarışın değil. Jess'in saçlarının rengi kavrulmuş kestane renginde. Böyle doğmuş.

Olan bitenleri düşününce kendimi aptal gibi hissediyorum ama bu akşam Ali'yle neler olacağını merak ediyorum. Şimdi "onlardan biri" olduğum için benimle konuşmaya mı başlayacak? Bu kadar basit olabilir mi? Peki işaretlerini nasıl videoya alacağım? Çok istekli davranırsam şüpheleneceklerdir. Bundan da kötüsü, ya beni sorgusuz sualsiz kabul edip damgalamaya çalışırlarsa? Bayan Granger beni böyle bir şey için hazırlamadı.

Kasabaya vardığımız zaman midemdeki o ürkütücü boşluk gerçek bir lanete dönüşmüş gibi. Anacaddenin iki tarafı da ağzına kadar araba dolu. Herkes burada. Koruma Derneği'nin halka açtığı birkaç etkinlikten biri bu. Eski günlerde bir festival olarak başladı. İnsanların ürünleri gelince mallarını satışa çıkardığı bir festivaldi ama şimdi daha çok bir karnaval gibi.

Müzik var, eski tip oyunlar var ama en büyük eğlence Cehennem Evi. Midland Baptist her sene bunu sahneye koyuyor. Perili bir ev gibi; sizi bir dizi devasa kanvas çadırın içinden geçiriyorlar ve insanları kiliseden uzaklaştırdığını düşündükleri tüm konuları teker teker işliyorlar. Meth. Kürtaj. Satanizm. Video oyunları. İnsanlara gösteriş yapmak, dikkat çekmek için bir fırsat. Küçükken ben de içine girmiştim; öbür dünyadan bir iskeleti oynamak zorundaydım. Oldukça eğlenceliydi, insanların üzerine atlamak, korkudan ödlerini patlatmak. Buralardaki mühim geleneklerden biri.

Kamyonetten inerken titrek bir soluk bırakıyorum. Ailemi geçtiğimiz yıl boyunca gözlerden uzak tutmuş, herkesten ayırmıştım. Peki ne için? Şimdi de onları kendi ellerimle Şeytan'ın barınağına sürüklüyorum. Katolik Kilisesi için Koruma Derneği'nin casusluğunu yaptığıma inanamıyorum; şeytan çıkarma için kanıt topluyorum. Bu, benim kulağıma bile çılgınca geliyor.

Tam herkesi tekrar kamyonete doldurup kaçarcasına uzak-

laşmayı düşünürken, Noodle elimi tutuyor. Elimin terli olmasından etkilenmiyor bile.

"Çok güzel görünmüyor mu?" Sanki bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi elimi sıkıyor. "Peri masalı gibi."

"Evet." Zorlukla yutkunuyorum.

Her yer gaz lambaları ve fenerlerle aydınlatılmış, ön çimenlikte saman balyalarından bir labirent var. Tıpkı geçen sene ve ondan önceki sene de olduğu gibi. Muhtemelen yüz sene önce de böyle görünüyordu. Burada bir şeylerin değiştiği pek görülmez.

Geçen sene yuvaya dönüş maçına devam ettiklerinde tepem atmıştı. Üstüne, ben o çocuğu neredeyse öldürdükten sonra bile Hasat Festivali'ne devam ettiler. Ama bu kasabanın görmezden gelmek gibi bir tavrı var. Babamın katliamının haberleri yayılınca bir dolu muhabir akbaba gibi Midland'e üşüştü ama kasabada röportaj verecek tek bir kişi bile bulamadılar. Annem buna minnet duydu ama benim çok tuhafıma gitmişti. Neyi saklamaya çalışıyorlardı ki?

Kiminin yüzü kaplan kimininki de prenses gibi boyanmış bir dizi küçük çocuk önümüzden aceleyle geçiyor, labirentte kaybolurken katıla katıla gülüyorlar. Bu da bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Bütün bu Şeytan işinin küçücük bir kısmı bile doğruysa, durdurmak için her şeyi yapmalıyım. Babam için. Ailem için. Gelecek için.

Arkadaki çimenlik alana geçmek için tüm diğer misafirler ana binanın etrafından dolanmak ya da yan kapıyı kullanmak zorunda ama biz Tate ailesiyiz. Kurucu aileler ön kapıyı kullanır, bu bizim ayrıcalığımız. Beklenen bu. Eşikten geçmek bile bir taahhüt gibi geliyor, sanki istesem de istemesem de artık bunun bir parçasıymışım gibi.

Jess'in kolyesinin kopçasıyla cebelleştiğini fark ediyorum.

"Yardım edeyim," diyorum ileri atılırken.

Bana izin veriyor.

Madalyonu boynunun etrafına kilitlerken, "Benim için Noodle'a göz kulak ol," diyorum.

Noodle tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken ona göz kırpmamla birlikte sakinleşiyor. Anlıyor.

Noodle, Jess'in elini tutuyor ve uzun koridor boyunca etkinliklere doğru ilerliyor. Annem de peşlerinde, çantasını sanki *Titanik*'teki son cankurtaran simidi gibi kavramış.

Başımı önümde tutuyorum ama atalarımın ve diğer kurucu ailelerin portreleri koridor boyunca bana bakıyor. Camın ardında olsalar bile sanki izliyorlar... bekliyorlar.

Her adımla birlikte kalbimin çarpıntısı artıyor.

Binanın arkasındaki sıra sıra Fransız kapılardan çıkarken, geçen gece kırdığım camın çoktan tamir edildiğini görüyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Bir saniyeliğine gerçekten öyle bir şey yaşandı mı diye merak ediyorum. Babamın da sonlara doğru böyle hissedip hissetmediğini, en ufak şeyleri bile sorgulayıp sorgulamadığını. Ama Bay Neely beni selamlamak için ileri atılıp keskin bir kavrayışla dirseğimi tuttuğunda hepsinin gerçek olduğunu anlıyorum.

"Evine hoş geldin, Clay," diyor. Herkesin görebilmesi için beni verandaya götürürken gözlerinde kibirli bir ışıltı var.

Etrafa endişeli gözlerle bakıyorum. Bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlar. Bunu yapmaktan nefret etsem bile uzanıp Bay Neely'nin elini sıkıyorum. Bütün topluluğun derin bir nefes aldığını hissediyorum.

Tam o sırada bluegrass müzik grubu gürültülü bir şarkıya giriyor. Çiftler iki adımlı dansa başlıyor; çocuklar Kool-Aid içmekten kafaları güzel koşturuyor ve kek yiyorlar. Tepemizde minik, beyaz ışık şeritleri asılı ve alçaktaki yıldızlar gibi titreşiyorlar.

Bayan Neely annemi diğer kurucu ailelerin kadınlarının yanına götürüyor. Onu cemaate hiçbir engel olmadan tekrar kabul etmiş görünüyorlar ama annemde bir şey var. Bir mesafe, sanki tam olarak bağlantı kuramamış gibi. Bunu onların da fark edip etmediklerini merak ediyorum. Tanrım, umarım etmemişlerdir.

Tek değişmeyen Noodle. Umarım değişmez de. İnsanlar Jess'e yaltaklık ediyor, ne kadar güzel göründüğünü söylüyorlar.

Bir çocuk ona dans etmeyi teklif ediyor – Ben Gillman'ın küçük kardeşi. İyi bir çocuk, Midland Middle'da iyi bir oyun kurucu. Belki Jess'in ihtiyacı olan budur. Her şeyin eskisi gibi olduğunu, nasıl olması gerektiğini hatırlamak.

Böylece kendimi her şeyin ortasında buluyorum. Bu hayata geri dönmek kolay olurdu. Cahilliğe, ineğin katledilmesine sebep olmaya... Sanırım bu Şeytan'ın planı – bir Wyeth resmi gibi görünebilir ama aslında cehenneme açılan kapı.

Derin bir nefes alıyorum, sinirlerime hâkim olmaya çalışıyorum. *Sadece plana bağlı kal, Clay. Videoyu çek ve buradan çık.*

Gözlerim Tammy, Ben ve Jimmy'yle birlikte verandada takılan Tyler'la buluşuyor. Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyor. Belli ki Bay Neely bu akşam geleceğimi söylemiş.

Her ne kadar onlara doğru yürümeyi, bu işi halletmeyi istesem de onların bana gelmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Partide takılıyorum ve olabildiğince normal davranmaya çalışıyorum. Herkesin benimle tek konuşmak istediği konu futbol ve ilk defa buna müteşekkirim. Çimenliğin ortasındaki güveçlerle dolu büfeye doğru gidiyorum. Bay Miller mangalını kurmuş. Her yer muhteşem kokuyor, ceviz ve baharat gibi, tereyağı ve karamel gibi. İçi her türlü içecekle dolu metal tekneler ve fıçıda bira var. Çocuklar birazını yürütmek için kırmızı beyaz ekoseli örtülerin altında saklanıyor. Tıpkı eskiden Dale'le yaptığımız gibi. Artık gizlice girmek zorunda değiliz. Eğer futbol oynuyorsanız bu kasabada cinayetten bile yırtarsınız. Bir bardağı birayla dolduruyorum ve masanın altından onlara uzatıyorum.

"Teşekkürler, Elli-dört. Sen en iyisisin!"

"Olamaz. Clay Tate burada mı?" Çilli bir çocuk kafasını kaldırıyor. "Topu bize atar mısın, tam bir burgaç, bakalım yakalayabilecek miyiz?"

"Üzgünüm çocuklar, bu gece değil," diyorum kalabalığı tarayarak Ali'yi ararken.

Onu ailesiyle görüyorum. Gözlerimiz birleşiyor ve o bakışlarını hızla kaçırıyor. Hani bilmesem kızardığına yemin edebili-

rim. İyi görünüyor. Boyanmış dantelli bir Levi's yelek, kareli bir gömlek giymiş. Kovboy çizmeleri var. Turkuaz tokalar takmış. Açık bıraktığı parlak saçları sırtına dökülüyor. Tyler beni ona bakarken görünce hemen çimenlik boyunca koşup kolunu onun omzuna koyuyor ama o, Tyler'dan uzaklaşıyor. Buna seviniyorum. Tyler'ın ona dokunmasını istemiyorum. Özellikle de dün oyunda olanlardan sonra. Kazayla bile olsa ona vurduğuna hâlâ inanamıyorum. Tyler hep serseri mayındı. Maçtan önce o kadar yükselirdi ki kusmak zorunda kalırdı. Onu öldürmek istiyorum ama dikkatleri üzerime çekmemem lazım. Güvenlerini kazanmalı ve iç halkaya ulaşmalıyım.

Bayan Granger'ın yan kapıdan partiye girdiğini görüyorum. Koruma Derneği çocukları onun verandaya girişini izliyor. Ondan şüphelenip şüphelenmediklerini merak ediyorum. Tanrı'yla olan bağlantısından ya da öyle ürpertici şeylerden.

Eğer Bayan Granger'ın dediği doğruysa, seçilmiş kişi onlardan herhangi biri olabilir. Şeytan, seçimini yapar yapmaz kök salacak ve diğerleri düşecek. En azından Meksika'da olan buydu. Ali'yi şeytan çıkarmaya kadar korumalıyım. O olay olur olmaz bütün bunlardan temizlenecek. Bayan Granger sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi olacağını söyledi – kötü bir rüya gibi.

Bayan Granger, üzerine oturan deniz mavisi bir elbise giymiş. Benim kravatımla uyumlu. Bay Neely, Vekil Tilford ve Dr. Perry ona kene gibi yapışıyor. İlk içgüdüm oraya gitmek ve onu oradan çıkarmak ama Bayan Granger'ın bununla baş edebileceğini hissediyorum. Tüm bunların arkasında onun olduğunu açığa vuramam. Belki bunu dikkatleri dağıtmak için yapıyor, böylece ben hamlemi yapabileceğim.

Orada olduğundan emin olmak için kravatımdaki haç iğneyle oynamaya başlıyorum, o sırada Dale gizlice yaklaşıyor. İrkiliyorum.

"Tanrım, Tate. Rahatlamalısın." Onun zaten gayet rahat olduğunu görebiliyorum. "Biraz ister misin?" Ceketini açıyor ve babasının gümüş matarasını görüyorum.

"Ben iyiyim."

"Ara verdim. Cehennem Evi görevi. Bayan Neely'yi gördün mü?" diyor önündeki havayı becerir gibi yaparak.

"Ahbap, o Tyler'ın annesi."

"Eee?" Gülüyor.

Ben başımı sallıyorum. "Yanlış bir şey bu."

"Öyle doğru ki can *acıtıyor*," diyor içkisinden bir yudum daha alırken. "Güzel görünen hanımlardan bahsetmişken... Biri gözlerini senden alamıyor."

Bakışını Ali'ye doğru takip ediyorum. Dans pistinin kenarında yalnız duruyor şimdi.

Dale beni ona doğru itiyor. "Gitsene, ahmak."

Derin bir nefes alıyorum ve çimenlik boyunca ilerlemeye başlıyorum. İnsanlar sırtıma vuruyor, elimi sıkıyor ve beni forma numaramla çağırıyor. Sadece gülümsüyor ve kafamı sallıyorum. Dedikleri hiçbir şeyi duymuyorum. Umurumda bile değil. Umursadığım tek şey Ali'ye ulaşmak. Sanki bütün hayatım boyunca bu anı beklemiş gibi hissediyorum.

20

"Merhaba Clay." Ali'nin sesi o kadar yumuşak ki beni şaşırtıyor. Bu gerçekten oluyor mu? Gerçekten benimle konuşuyor mu?

"Merhaba." Ellerimi ceplerime sokarken sırıtışımı engelliyorum ve topuklarımın üzerinde yükseliyorum.

Omzunun üzerindeki saçını çekiyor. "Dans etmeyi sevmediğini biliyorum."

"Seviyorum." Ağzımdan çok hevesliymişim gibi dökülüyor sözcükler. "Demek istediğim... Seninle dans etmek isterim. Yani, eğer sen de istersen?.."

Elimi tutarken bir sırıtışla gözleri parlıyor, beni dans pistinin ortasına götürüyor. Tüm gözler üzerimizde ama umurumda değil. Ali Miller elimi tutuyor. Yavaş bir şarkı başlıyor, eski bir Hank Williams ezgisi. Sanki sadece bizim için çalıyorlar.

Öne çıkarak ellerini boynuma geçiriyor. Çekinerek ellerimi beline yerleştiriyorum ve müziğe ayak uyduruyoruz.

"Demek Clay Tate sonunda bizi varlığıyla onurlandırdı."

Söylediklerine odaklanmakta zorluk çekiyorum çünkü ara sıra saçımın uçlarını okşuyor.

"Ve tekrar benimle konuşuyor?" diye ekliyor çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakarak.

"Ben mi?" Sakin davranmam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. "O gece benden kaçan sensin."

Sesini alçaltıyor. "Orada olmamam gerekiyordu."

"Ne zamandan beri Koruma Derneği'nin sana söylediği her şeyi yapıyorsun?"

Bana ters ters bakıyor ama cevap vermiyor.

"Ayrıca..." Derin bir nefes alıyorum. "Sonrasında da Tyler hep etrafta dolanıyordu."

"Ne zamandan beri Tyler Neely'den korkuyorsun?"

"Sen benim yerime onunla birlikte olmaktan memnunmuş gibi göründüğünden beri..."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Aramızda oraya ait olmayan bir gerginlik duvarı var ve onu nasıl yıkacağımı bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Dürüst olmam gerekirse korkuyordum," diyor.

"Neden korkuyordun?" Nefesim boğazıma takılıyor.

"Bundan," diye fısıldıyor elini yakamda gezdirirken, kravatımın kenarındaki iğnemi düzeltiyor. "Sana bu kadar yakın olmaktan."

Haça dokunduğunda kalbim hızlanıyor. Belki çok fazla canavar filmi izlemekten ama içinde Şeytan varsa haça dokunamayacağından oldukça eminim. O kadar ileri gitmiş olamaz.

"Ama artık korkmuyor musun?" diye soruyorum.

"Artık ne olduğumu bilmiyorum."

Çok kısa bir an yüzünden bir üzüntü bulutu geçiyor. Acaba ona neler olduğunu biliyor mu diye merak ediyorum. Bana bir şey söylemek isteyip istemediğini.

"Susadın mı?" Ali dudaklarını ıslatıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum.

"Hadi buradan çıkalım." Beni çimenlikten ana binaya doğru götürüyor.

Annemi, Jess'i ve Noodle'ı kontrol etmek için dönüp partiye bakıyorum ama tek gördüğüm Ian Neely'nin kadehini kaldırarak bana gülümsediği.

21

Ali beni Koruma Derneği'nin içine götürüyor, uzun koridordan Ian'ın ofisine. Karanlık ve sessiz. Yalnızız. Ona gerçekte neler olduğunu anlatma, onu uyarma itkisi çok güçlü. "Ali, sana..."

"Şşşt..." Parmaklarını dudağıma koyuyor ve içimde çok farklı bir his uyanıyor.

Ali, Ian'ın masasının arkasındaki ahşap paneli itiyor ve duvar açılıyor.

"Sürpriz!" Barın arkasından bir grup insan bağırıyor – Tammy, Ben, Jimmy ve maalesef Tyler.

"Meclise hoş geldin." Tyler bir şişe içkiyi tutuyor ama sıcak bir hoş geldin değil. Ali'ye ve sonra da bana bakıyor.

"Adamım, seni görmek çok güzel." Ben yavaşça bana doğru yürüyor, devasa elini omzumda kenetliyor. "Bütün bir yıl seni bekledik."

"Hey, Clay," diye fısıldıyor Tammy yanımdan geçerken, gözlerini ayaklarının önündeki zeminden hiç ayırmadan. "Bütün sihrin doğduğu yere hoş geldin," diyor tamamen ifadesizce.

Elimde olmadan gülüyorum. Tammy'nin komik olduğunu hiç bilmiyordum. Belki kimse bilmiyor çünkü onu asla duyamıyorlar.

Jimmy endişeli bir soluk veriyor, gülmeyle öksürük arası bir ses. Sonra da bara doğru gidiyor. Neredeyse meşenin arkasında kaybolmaya çalışır bir hâli var. Her zaman tuhaf biri olmuştu.

"Şaşırdın mı?" Ben hafifçe dirseğiyle dürtüyor.

"Evet, şuraya baksanıza." Odayı tarıyorum, gözlerim Tyler'ın üzerinde kalıyor. Kendi babasının beni geçen gece buraya getirip oğlunu alaşağı etmemi söylediğini ona söylemeyi her şeyden çok istiyorum. Hak ettiği cezayı bulacak, kendini beğenmiş ahmak ama dilimi tutuyorum. Şimdi zamanı değil.

Bir saniyeliğine neden burada olduğumu tamamen unutuyorum ama Tyler bir sıra tekila doldururken kollarını herkesin işaretini görebileceği şekilde sıyırmış. Demek istediğim kim kollarını öyle sıyırır ki? Şu aptal erkek dergilerinden birinde görmüş olmalı.

Kravatımı düzeltir gibi yapıyorum, haçın üzerindeki küçük düğmeye basıyorum. Tüm bunları kaydediyor olmaktan dolayı kendimi iğrenç hissediyorum ama Bayan Granger haklı. Başka hiç kimse onlara bu kadar yakın olamaz. Hem ne kadar çabuk kanıt toplarsam buradan o kadar çabuk gidebilirim ve tüm bunlarla işimiz biter.

"Peki ne çeşit bir işaret o?" diye soruyorum tekli bardağı alırken. "Şerefsiz ya da ona benzer bir kavramın Çin sembolü mü?"

Ben o kadar çok gülüyor ki her yere tekila fışkırtıyor.

"Evet, harikasın, Tate," diyor Tyler, Ben'in bardağını tekrar doldururken. "Merak etme. Yakında öğrenirsin."

Zihnimde plan yaparak çıkışa bakıyorum. Eğer beni damgalamaya çalışırlarsa Tanrı'ya yemin ederim burayı yerle bir ederim.

"Bize. Altıncı nesle." Tyler bardağını kaldırıyor.

İçiyorum – sıvı cesaret.

Herkes bardaklarını barın üzerine yerleştiriyor. Tyler yeniden dolduruyor.

"Bu ne anlama geliyor ki... Altıncı nesil ne?" diye soruyorum. Duvardaki fotoğraflarla, müzik kutusuyla ilgileniyor gibi

yapıyorum ama aslında herkesi inceliyorum, ciltlerinin görünen kısımlarını araştırıyorum, işareti arıyorum. Diğerlerinde bir şey görmüyorum. Ya Bayan Granger hatalıysa? Ya işaret yalnızca Tyler ve Ali'de varsa? Ya bütün bunlar garip bir tesadüfse? Bir hata?

"Altıncı nesil dünyayı miras alacak," diyor Tyler kollarını genişçe açarken.

"Ya da en azından bu önemsiz kasabayı." Tammy çekinerek bir tekila daha alıyor.

"Ailelerimizin bu kadar erken emekliye ayrılması iyi oldu," diyor Ben. "Tamamen yaşlı ve buruşmuşken kim yönetici olmak ister. Biraz eğlenceli olmalı sonuçta."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Eğlenceli olan ne?" Beşine de bakıyorum, odanın içinde bar sinekleri gibi yerleşmişler. "Tam olarak ne *yapıyorsunuz*?"

"Gördüğün gibi," diyor Tammy bara yaslanarak.

"Arada bir toplantılarımız oluyor ama genelde körkütük sarhoş oluyoruz," diyor Ben başka bir tekilayı indirirken. "Kimse ne konuştuğumuzu hatırlamıyor."

Bütün bunlar onlar için büyük bir şaka gibi. Gerçekte ne olduğundan haberdarlar mı acaba diye merak ediyorum.

"Ama kızlar var," diyor Tyler. "Meclisten biriyle olmak isteyen bir sürü kız. Küçük Jimmy bile bizden artakalanları alıyor."

"Onları dinleme," diyor Ali bardağını Ben'e uzatırken. "Kasaba için. Meclis hep vardı. Hep olacak. Bu bir gelenek. Sadakat, aile, topluluk."

"Futbolu da unutma." Ben bardağını kaldırıyor.

"Kesinlikle katılıyorum." Tyler'ın omuzları dikleşiyor.

"Ve Tanrı," diye ekliyorum. Oda ölüm sessizliğine bürünüyor. "Elbette." Tyler aramızdaki mesafeyi kapıyor. "Bunların hiçbiri *Tanrı* olmadan olamazdı." Ellerini yalandan dua eder gibi kaldırıyor.

Jimmy kıs kıs gülüyor ama kalanlar kıpırdamıyor, bana bakıyorlar, sanki kendi aralarındaki bir şakaya adım atmışım gibi.

Tüylerim ürperiyor. Ya da belki sadece hayal gücüm devrede. Şu âna kadar bir grup insanın sarhoş oluşuna tanıklık ediyorum yalnızca. Bunda şeytani bir şey yok. Olsaydı tüm kasaba için şeytan çıkarmak gerekirdi.

Her ne kadar sıvışmak istesem de yapacak işim var.

Oyun masasının etrafında gezinirken elimi eskimiş yeşil keçenin üzerinde gezdiriyorum. Bana bir fikir veriyor.

"Oynamalıyız."

"Poker mi?" Tyler dalga geçiyor. "Buğday için oynamıyoruz, Tate. Ne kadar paran var?"

"Bahisleri artıralım," diyorum sıradan bir omuz silkmeyle.

"Hoşuma gitti." Ben kot ceketini çıkarıp ellerini ovuşturuyor. "Aklından ne geçiyor?"

"Strip poker."

"Kesinlikle evet!" Ben arkama vuruyor ve masadaki sandalyelerden birine oturup desteyi karıştırıyor.

"Bu garip bile sayılmaz," diyor Tammy ve sandalyeye oturuyor.

Ali beni inceliyor. "Oyundayım."

"Hadi ama, Jimmy." Tyler onu bardan uzaklaştırıyor ve masaya oturmaya zorluyor.

Jimmy yanımdaki sandalyeye yığılırken bardağının içine doğru, "Neyiz biz... On üç yaşında mı?" diye mırıldanıyor.

Tyler en son oturan kişi. Beni kontrol ediyor. Bana henüz güvenmiyor. "Beş kart varyantı. Maksimum iki pas," diyor.

Ben ilk eli dağıtıyor.

Hepimiz elimizdeki kartlara bakarken odada gerilim var, gök gürlemeden önce havadaki o his gibi.

Tyler zorla gülümsüyor. Anlaşılması çok kolay, bütün duyguları yüzünde, bedeninde... Hep öyleydi. Elinin iyi olduğunu düşündüğü belli. Her şeyi kontrol etmeyi topla oynayarak öğrendim. Yemin ederim oyunun yarısı zihinde bitiyor. Özellikle de oyun kurucu için. Her şey kandırmakla ilgili. Floşum olmasına rağmen sandalyemde kıpırdanıyorum, öne doğru eğiliyo-

rum, boynumun arkasını ovuşturuyorum. Beni köşeye sıkıştırdıklarına inanmaları gerekiyor.

Tammy'nin hiçbir şeyi yok, ikilisi bile. Yine de yakınmıyor. Masadan gözlerini ayırmadan elbisesini çıkarıyor.

Tyler ve Ben kıs kıs gülmeye başlıyor.

Tammy umurunda değilmiş gibi gözlüğünü yukarı itiyor ama boynuna yayılan kızarıklığı görebiliyorum. Bakmak istemiyorum ama mecburum – bu yüzden buradayım. Sol kalçasının orada, iç çamaşırının pembe lastiğinin hemen üzerinde işareti tespit ediyorum. Sadece görüntüsü bile boynumun arkasındaki tüyleri ayağa kaldırıyor. Bayan Granger haklıydı. Altıncı neslin hepsi işaretlenmiş.

"Resmini çek, daha uzun sürer," diyor Tammy bana.

Herkes gülmeye başlıyor. Jimmy bile.

Tek yapmak istediğim onu Ben'in kot ceketine sarmak ve üzgün olduğumu söylemek ama bunları sahte bir sırıtışın altına gömüyorum. *İkisi gitti, ikisi kaldı.*

Tyler gözbebekleriyle blöf yapar ve muhtemelen kaslarıyla gösteriş yapmak için üstünden bir şeyler çıkarmaya can atarken Ben'in elleri göğsünde kenetli, kıyafetlerini üstünde tutmayı tercih ediyor. Çocukken Ben iriyarıydı. İnsanlar onunla dalga geçerdi, kız kardeşinden daha büyük memeleri olduğunu söylerlerdi. Artık onunla dalga geçmeye cesaret edemezler.

Tyler gözünün ucuyla beni izliyor. Rekabetçi tarafımın geri geldiğini hissediyorum. Babamla birlikte bu özelliğimi de gömdüğümü düşünmüştüm ama bedenimdeki her hücreyi ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Onu ne pahasına olursa olsun yenmek istiyorum, bir ders vermek. El kaybetmeyi de umursamıyorum. Takımla artık antrenman yapmıyor olabilirim ama çiftlik işinin de aşağı kalır yanı yok. Çıkaramayacağım tek şey kravatım.

Bir sonraki eli kazanıyorum. Ben'in hiçbir şeyi yok. Bej pantolonunu çıkarmaya karar veriyor, sarkık düz yeşil baksırı açığa çıkıyor. Biz tam görebilelim diye dönerken herkes ıslık çalıp tezahürat yapıyor. İşaret baldırının arkasında.

Kartlarımı yere düşürerek masanın altına çömeliyorum ki kameraya iyi bir görüş sağlayabileyim. İşareti taze ve çiğ görünüyor. Üzerindeki ısıyı hâlâ görebilecekmişim gibi geliyor.

Tyler masanın altına eğilip bana bakıyor. "Orada iyi misin, Tate?"

"Evet, iyiyim." Kafamı masanın altına çarpıyorum ve sandalyeme geri yerleşiyorum.

Ali bir çift altılıyla bir sonraki oyunu kaybediyor. Kalkıyor ama ben ilgileniyor gibi yapmak zorunda değilim. Tüm dikkatim onda ama hiçbir şey çıkarmasını istemiyorum, herkesin önünde değil. Özellikle de Tyler'ın önünde. Turkuaz kemerinin tokasını çözüyor ve kalbim göğsümde çekiçle dövülüyor. İlmeklerden hışırdayarak çıkan kalın derinin sesi içimde bir şeyleri tetikliyor.

Masaya koyuyor. "Bu kadar mı?" diye dalga geçiyor Ben.

Ali bir kaşını kaldırıyor. "Kızlar için aksesuarlar sayılır."

"Korkak," diyor Tammy belli belirsiz. Elimde olmadan gülümsüyorum.

Geriye bir tek Jimmy kalıyor. Çoktan iki kere pas geçti. Sırası geldi ve hepimiz bunu biliyoruz. Kartlarını alır almaz ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorum. Tüylü üstdudağında minik ter noktaları var. Yeniliyor. Elini gösteriyor ve elinde hiçbir şey yok. Bocaladığını görüyorum, gömleğini mi pantolonunu mu çıkaracağına karar vermeye çalışıyor. Gömlekte karar kılıyor. Her zaman tuhaf bir çocuk olmuştu ama onun için üzülüyorum. Teni solgun ve bebek gibi pürüzsüz. Kaburga kemiklerinin en kötü yerinden bir düzine göğüs kılının çıktığını görebiliyorum. Gömleğini katlıyor ve sandalyesinin arkasına koyuyor ve arkada aşağıda işaret olduğunu düşündüğüm şeyi bir anlığına görüyorum. Yerine o kadar hızlı oturuyor ki emin olamıyorum. Sadece rahat bırakılmak istediğini söyleyebilirim ama kayıt altına almam gerek. O sonuncu. Sadece bir kişi daha. Sonra buradan çekip gidebilirim.

Yapmak istemiyorum ama onu taciz etmeye, takılmaya başlıyorum. Ayağa kalkmasını sağlamaya çalışıyorum. Gözlerimi

siper eder gibi yapıyorum. "Jimmy, adamım, belki de yeniden giymelisin."

Tyler ve Ben hızla bana katılıyorlar.

"Hanımları ömür boyu korkutmak istemezsin."

"Başka bir şey daha çıkarırsan hepimiz kısır kalacağız."

Jimmy masanın etrafındaki benim dışımda herkese bakıyor. Herkes kahkahaya boğulmamak için uğraşıyor ama uğraştıkça daha kötü oluyor, sonunda sırtlanlar gibi kıkırdıyorlar.

"Siktirin gidin." Jimmy kartlarını fırlatıyor. "Siz sporcularla oynamamam gerektiğini bilmeliydim." Kalkmadan gömleğine uzanıyor.

Kalkmayacak. Kahretsin. Bu benim son şansım olabilir.

"Altı," diye bağırıyorum soluma bakarak. "Kırk iki," diye bağırıyorum sağıma bakarak. "Dikkat!"

Üçümüz Jimmy'yi yere indiriyoruz.

Ben ve Tyler yana devrilirken deli gibi gülüyorlar. Jimmy'yi yüzüstü deviriyorum. Tekmeliyor, tükürüyor ve haykırıyor. Altımdan çıkmaya çalışıyor ama faydası yok. Ellerini dizlerimin altına sıkıştırıyorum ve pantolonunu çıkarıyorum. İşte orada, sırtının aşağısında. Sırtına yaptıklarına inanamıyorum. Kravatımı düzeltir gibi yapıyorum ve kameranın iyi bir açıda olduğundan emin oluyorum.

Ben üstünden kalkarken Jimmy gömleğini kapıyor ve yaralı bir hayvan gibi köşeye sürünüyor. Yanakları kıpkırmızı ve nemli. Kimse ona dikkat etmiyor. Tyler bana eliyle bir beşlik çaktığında midem altüst oluyor. Son maçımı hatırlatıyor bana. Tyler, o çocuğu öldüresiye dövdüğümde de aynısını yapmıştı. Eğer Tyler size bir beşlik çakıyorsa bu muhtemelen korkunç bir şey yaptığınız anlamına gelir. Korkunç hissediyorum ama yapılması gerekiyordu. Jimmy diğerleri için fedakârlık yaptı ve bunun farkında bile değil.

"Kimse beni bu şekilde küçük düşüremeyecek artık." Jimmy ayaklarının üzerinde tökezliyor. "Kimse!" diye bağırıyor ve deli gibi odadan fırlıyor.

"Jimmy," diye arkasından bağırıyor Ali.

"Bırak," diyor Tyler.

Özür dilemek için arkasından gitmeyi düşünüyorum ama Tammy bardan bir şişe viski kapıyor. "Peki, başka bir oyuna ne dersiniz?" diye fısıldıyor şişeyi oyun masasının üzerine bırakırken.

"Sana kaç kere sesini yükselt dedim," diyor Tyler. "Kimse söylediklerinden tek kelime bile anlamıyor."

"Sanırım şişe çevirmece oynamak istiyor." Ben sırıtıyor. "Tammy, umurunda olduğunu bilmiyordum."

Tammy gözlerini deviriyor.

"Ben varım," diyor Tyler tekrar sandalyesine çökerken. "Ama kayıtlara geçsin, Tate'le öpüşüp koklaşmam."

"Rüyanda görürsün." Gömleğimi içeri sokuyorum ve sakinleşiyorum.

"Geri döndüğün için çok mutluyum." Yerimizi alırken Ben sırtıma vuruyor.

Ali gözlerini benden hiç ayırmadan şişeyi çeviriyor.

Bakışını yakalıyorum. Şişenin bende durmasını çok istiyorum. Başka birini öpmesini kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Lütfen bende dursun. Eğer oradaysan bana bir işaret yolla. Bana bunu borçlusun.

Şişe bende durunca sırıtışımın yüzümde yayılmasını engelleyemiyorum.

Tyler tüm bunlardan rahatsız olmamış gibi davranıyor ama çenesinin titreyişinden öfkelendiğini görebiliyorum.

Ali şişeyi tutuyor ve bana doğru yürüyor. Hareket etme şekli, gözlerindeki kıvılcım içimde bir şeyleri kımıldatıyor.

Kucağıma otururken dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor.

Rol yapmaya çalışıyorum ama vücudumdaki bütün sinirler alev alev... ona doğru uzanıyor.

"Oooo!" Ben bizi teşvik ediyor.

Ali şişeden bir yudum içiyor ve sonra ellerini saçımdan geçiriyor, beni kendisine çekip mükemmel dudaklarını benimkilere bastırıyor, dili ılık sıvıyı ağzıma itiyor, beni içmeye zorluyor.

Kalkmadan önce saçımdan son kez çekiyor. Başım dönüyor; sanki havada süzülüyorum, sanki yere bile değmiyorum. Onu gerçek bir öpücük için geri çekmek istiyorum ama kabul etmeliyim ki bu, şimdiye kadar aldığım en seksi öpücük.

Ali yerine dönerken herkes konuşup gülüşüyor ama ben ondan başkasını görmüyorum.

Ali şişeyi masaya geri koyup bana itiyor. "Senin sıran, Clay."

Derin bir nefes alıyorum ve şişeyi hızlıca çeviriyorum. Gözlerimi ağzından alamıyorum. Ve o bunu biliyor. Dudağının köşesini yalıyor ve ben kendimi ânın içinde emiliyormuş gibi hissediyorum. Sanki onda kayboluyorum, onun teninde.

Şişe Ali'yi gösterdiğinde herkes sızlanıyor.

"Şanslı piç," diyor Ben. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Cennette yedi dakika," diye fısıldıyor Tammy elbisesini üstüne geçirirken.

"Bu saçmalık." Tyler şişeyi masadan alıp incelemeye koyuluyor.

Ben şişeyi ondan hızla çekerken kahkahalara boğuluyor, kapağı açıp büyük bir yudum alıyor. "Oyun başlasın. Tıpkı eski zamanlardaki gibi."

Heyecanlı ve endişeliyim. Onunla son kez şişe çevirmece oynadığımda –dokuzuncu sınıfta– aynı şey olmuştu. Cennette yedi dakika. Jane Rodgers'ın dolabında oturmuştuk ve kendimizi kaplumbağaları ya da öyle saçma bir şeyi konuşurken bulmuştuk. Ona hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımızı söylemiştim. Bana ne istediğini söylemesini istemiştim ama o asla söylemedi.

"Bir şey olacağı yok." Ben, Tyler'ın sırtına vuruyor. "Bakir Clay, bakire Ali'yle."

Canlanıyorum. *Bakire Ali.* Bunca zamandır Tyler'la onun... Ama görünen o ki düşündüğüm gibi değilmiş. Sakin kalmaya çalışıyorum ama bir milyon kez daha hafif hissediyorum. Fark etmemeli biliyorum ama fark ediyor. O hâlâ... Ali. Ve ben de benim. Daha kolay nefes alıyorum. Hâlâ bir şans var.

"Yedi dakikanız var." Tyler bize dik dik bakıyor. "Gelip sizi aramama sebep olmayın."

Ali elimi yakalıyor ve kapıdan çıkıyoruz.

22

Ali'yle birlikte ön basamaklardan koşarak inip kendimizi çimenliğe atıyoruz. Onu saman labirentinin içine çekmek ve yıllar önce yapmam gerektiği şekilde öpmek istiyorum ama beni Cehennem Evi'ne doğru götürüyor.

"Bizi burada bulamazlar."

"Ama çok fazla sıra var ve Tyler sadece yedi dakikamız olduğunu söyledi..."

"Tyler'ı unut. Eğer bizi bulmak istiyorsa... bırak denesin."

Sıranın önüne doğru gidiyoruz ve Ali, girişte çalışan Mandy Johnson'a bir şeyler söylüyor.

"Resmî Cehennem Evi işi," diye duyuruyor kız, bizi içeri almak için ipi kaldırırken.

Kalabalık arkamızdan inliyor.

İlk çadır yirmi ya da daha fazla insanla tıklım tıklım dolu ve bir tomar medikal ekipmanın etrafında toplanmışlar. Laura Ridgefield bir sedyede ağlıyor ve bacaklarının arasına kanlı bir battaniye sokulmuş. "Bebeğim... Bebeğim... Ben ne yaptım?" diye sahne ışıklarına doğru uluyor.

Ali sanki korkmuş gibi elimi tutuyor.

"Hey, sen iyi misin?" Kolumu ona sarıyorum.

"Bunu sevmedim," diyor.

"İlerlemek ister misin?"

Başıyla onaylıyor ve bir sonraki çadıra sıvışıyoruz, çılgın zombilerle dolu.

Bunu biliyorum – her sene aynı şeyi yapıyorlar. Meth.

Parçalanmış gömleğiyle cılız bir adam, çenesinden sarkan etle onu gıdıklamak için öne atılınca Ali bağırıyor.

"Geri çekil." Onu uzaklaştırıyorum. Ali bana biraz daha yaklaşıyor, yüzünü göğsüme yerleştiriyor.

"Hey, benim." Dale gülüyor. "Gerçekten biraz rahatlamalısın."

"*Beni ara,*" diyor dudaklarını kıpırdatarak. Biz bir sonraki çadıra dalıyoruz ve kendimizi geçici bir çılgın partinin ortasında buluyoruz. "Ah, saçmalık, zamanı geldi mi?" diye bağırıyor yedinci sınıf matematik öğretmenimiz Bay Brett tekno müziğin üzerinden. "Bir sonraki grubu göndermeden önce telsizle haber vermeleri gerekiyordu."

"Hayır, biz sadece geçiyorduk. Biziz Ali... ve Clay," diyor Ali elimi sıkarken.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyor Bay Brett, Pine ikizlerinden birini yağlamaya devam ederek. Olan bitenle ilgili biraz fazla heyecanlı görünüyor.

"Bir sonraki grup hâlâ kürtajda. Onlar yetişene kadar muhtemelen dört dakikan daha var," diye ekliyor Ali.

Pine ikizleri, Charlie ya da Chip, onları asla birbirinden ayıramam, birörnek speedolar giyiniyorlar ama ileri atılanın bütün bedeninde sahte yaralar ve bir dizi çürümüş diş var.

"Tate? Gerçekten sen misin?" Ellerini disko topunun göz kamaştırıcılığına karşı gözlerine siper ediyor. "Ben Charlie."

"Evet, merhaba." Sinirli bir kahkaha atıyorum. "Sen ne oluyorsun böyle?"

Omuz silkiyor. "AIDS, adamım."

"Bu gerçekten doğru değil," diyorum. "Biliyorsun, yapmak zorunda..."

"Üçe kadar sayınca oyun başlıyor," diye bir ses haykırıyor telsizden.

"Gösteri zamanı çocuklar." Bay Brett ellerini ovuşturuyor ve deri şapkasını takıyor.

"Bunu izleyemeyeceğim," diyor Ali.

Bir sonraki çadıra geçiyoruz ve orada turlardan birini yakalıyoruz. Fenerler dışında oda karanlık, uydurma Latince bir şeyler söylerken koro üyelerinin yüzleri parlıyor. Çok abartılı gotik bir çocuk normal görünüşlü bir çocuğu korodan sahne ışığına çekiyor.

"Benim evime gel, Jerry," diyor sahte yeşil Mohawklı sertçe. "Vahşi video oyunları oynayabilir ve heavy metal müzik dinleyebiliriz. Çok eğlenceli olacak."

"Ama tehlikeli değil mi?" Normal görünüşlü çocuk abartılı bir şekilde omuz silkiyor.

"Hiç de değil." Gotik çocuk diğerinin kafasına geniş plastik gümüş pentagram yerleştiriyor. "Şimdi havalı görünüyorsun. Bizden birisin."

Görünen o ki Şeytan'a tapma çadırına girmiştik ama Şeytan'ın neye benzediğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Neler yapabileceğine dair de.

Hatta çoktan *burada* olabileceğine dair de.

Ali'ye bakıyorum ve beni dar bir geçide çekerek gruptan uzaklaştırıyor.

Duvarlar yumuşak siyah esnek kumaşlardan yapılmış. Tünelin ortasına doğru duruyor ve yüzüme bakmak için dönüyor. Ayak parmaklarının üzerinde kalkarak kulağıma, "Beni unutmamışsın," diye fısıldıyor.

Gözlerinde bir şey var, babamın cenazesinin olduğu gece evime geldiğinden beri görmediğim bir yumuşaklık. "Seni asla unutamazdım," diyorum elimi beline yerleştirerek, başparmağım üstündeki kıyafetle kotunun arasındaki ince, yumuşak teni tarıyor. Ona dokunduğumda hissettiklerim bedenimdeki tüm kasların hassaslaşmasına neden oluyor. Sanki canlı bir el bom-

bası gibiyim ve onun parmağı el bombasının piminde. Ufacık bir hareketle, küçücük bir jestle kendimi bir daha toparlayabilir miyim bilmiyorum. Yanıma yaklaşıyor. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum... ya da benden... ya da ikimizden birden. Karanlıkta parlayan gözler, dudaklar ayrılmış, onu öpmek için eğiliyorum, o sırada hoparlörlerden "Cehenneme hoş geldiniz!" sesi patlıyor, onu elektronik flaşlar takip ediyor ve tünelde heavy metal müzik patlıyor. Kumaştan duvarlar etrafımızda kıvrılıp bükülüyor. İnsanların elleri bize çarpıyor, kumaşa bastırdıkları yüzleri cehennemden kurtulmak isteyen ruhlar gibi. Ali elimi kapıp beni tünelin geri kalanı boyunca sürüklüyor ve arkamızdan gelen grubun iteklemelerinden uzaklaştırıyor.

Arp çalınan bembeyaz bir odaya çıkıyoruz. Papaz Devers devasa tahta bir haçın dar kenarında ayakta duruyor, Rice Krispies Treat'den koca bir ısırık alıyor. Ali boğazını temizliyor ve papaz geri kalanını beyaz cüppesinin cebine koyuyor.

"Kurtuluşa hoş geldiniz." Kollarını genişçe açıyor, hızlıca ellerini haçın iki yanındaki ipten ilmeklere asıyor.

Ali kahkahasını zaptetmeye çalışıyor. "Selam, muhterem Peder. Biz grubun parçası değiliz... Ama biraz, hımm, marşmelov mu kalmış? Burnunuzda."

"Aman Tanrım." Cübbesiyle burnunu temizlerken kıkırdıyor. "O yanındaki Clay Tate mi?"

"Merhaba muhterem Peder." Süklüm püklüm kafamı sallıyorum.

"Burada olduğunu duydum. Umarım bu takıma döndüğün anlamına geliyordur. Eleştiride bulunmak istemiyorum ama Tyler geçen geceki yuvaya dönüş maçında fena batırdı. Seni kesinlikle işimize yarardın."

"Şey, o konuyu bilmiyorum..."

"Güzel peruk." Ali beni tutarlı bir cevap vermekten kurtarıyor.

"Ah, bu eski şey mi?" Uzun kahverengi saçlarını sallıyor. "Geçen Cadılar Bayramı'ndaki hippi kostümümden aldım. İsa

bir hippiydi." Sersem bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Ama onu yine de seviyoruz."

"Şey, bir sonraki grup her an gelebilir," diyor Ali ve beni çıkışa çekiyor.

"Clay?" diye sesleniyor Papaz. "Kendini özletme. İstediğin zaman kilisede beni ziyaret edebilirsin. Bayan Granger bana ne kadar iyi gittiğini anlatıyordu. Çene çalarız ya da futbol konuşuruz. Sen nasıl istesen, evlat."

"Evet, tabii, tamam."

Dışarı çıkarken Ali, "Bizi kimsenin bulamayacağı bir yer biliyorum," diyor.

"Nerede?"

Beni ön basamaklara, Koruma Derneği'nin içine çekiyor. "Gizli Oda."

"Evet ama Tyler ve diğerleri orada."

"O değil." Beni koridor boyunca ilerletiyor ve Bay Neely'nin ofisini geçiyoruz, bodrum katının girişinde duruyoruz. "Gerçek gizli oda."

23

Bir kızın inleyişini duyduğumda loş ışıkla aydınlatılmış merdivende Ali'nin peşinden aşağıya iniyorum.

Hoş bir inilti değil. Ses tonundaki bir şey midemi altüst ediyor. Merdivenin geri kalanını koşuyorum ve Jess'i hücredeki karyolada serili buluyorum. Jimmy Doogan tepesinde dikiliyor.

"Ne haltlar oluyor burada?" Acele ediyorum ama Jimmy hücrenin kapısını kapatıyor.

"Ben Tyler'ı getireyim," diyor Ali ve merdivenden yukarı koşuyor.

Paslı demir çubukları kavrıyorum ve tüm gücümle sallıyorum. "Jess, sen iyi misin? Jess, konuş benimle."

Başını arkaya eğip bana bakıyor. Gözbebekleri çok büyük. "Merhaba baba," diye fısıldıyor.

Bütün tüylerim diken diken oluyor. "Benim, Jess... Clay."

"Biliyorum... ama babam tam yanında duruyor."

Hızla dönüyorum ama orada kimse yok. Halüsinasyon görüyor. "Ona ne yaptın?" Dikkatimi Jimmy'ye yöneltiyorum. "Ona ne verdin?"

"İyi zaman geçirmek istiyordu, öyle değil mi Jessica?" Karyolaya tekme atarak yayların titremesine sebep oluyor. "Sinirlen-

me, Clay. Kasabadaki herkes o bisikleti sürdü. Lee Wiggins'den sonra ona dokunacak biri varsa şanslısın."

"Onun hakkında böyle konuşma," diye haykırıyorum. "Seni oradan çıkaracağım, Jess. Sadece gözlerini kapa."

"Tanrı aşkına, Jimmy, kapıyı aç," diyor Tyler sallana sallana merdivenden inerken. Ali, Ben ve Tammy de hemen arkasında.

"Hepinizin burada olması iyi," diyor Jimmy. "Kimse beni bir daha o şekilde küçük düşürmeyecek. Ben meclisin bir üyesiyim. Hepimizin eşit olması *gerekiyor*." Sesi titriyor. "Ayrıca Clay'in dersini alması gerek." Jimmy'nin gözleri simsiyah, sanki nefretin sonsuz kuyusuna bakmak gibi ona bakmak. Şeytan'ın birini ele geçirmesinin böyle olup olmadığını merek ediyorum.

"Şu kapıyı aç." Çubuklara hiddetle sarılıyorum. "Şu kahrolası kapıyı aç!"

"Babamı getirin," diyor Tyler, Tammy'ye. Tammy merdivenlere koşuyor.

"Jimmy, beni dinle," diyor Tyler ileri atılarak. "O bizden biri. O da Clay'in kız kardeşi. Bizden olanlara bulaşmıyoruz."

"O zaman orada ne oldu? Ha Tyler? Onu neden durdurmadın? Neden beni savunmadın? Hâlâ işareti bile yok. Tohum seçilene kadar hepimiz eşitiz. Belki benimdir. Belki seçilmiş kişi benim. Buzağının kanı beni özgür bıraktı. "

"Neden bahsediyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Tyler ona bakarken. "Belli ki zihni uyuşmuş."

Hücreden uzaklaşıyorum ve geniş tahta zeminde adım atmaya başlıyorum "Jimmy, Tanrı'ya yemin ediyorum eğer bu kapıyı açmazsan..."

"Ne yapacaksın?" diyor Jimmy yaklaşarak. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Bir adım daha... sadece bir.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülüyor. "Bak şimdi kim işin başında, biraz..."

Üzerine atılıyorum. Elimi çubukların arasında uzatıp göm-

leğinden yakalıyorum ve hızlıca kendime çekiyorum. Öyle bir güçle kafa atıyorum ki başı geriye düşüyor, yamru yumru olmuş dizleri boşalıyor ama gitmesine izin vermiyorum. Ellerimi boğazına dolarken burnundan kan fışkırıyor, onu yerde tutuyorum. Uzuvları kuş gibi çırpınıyor, çaresizce tutunacak bir şey arıyor.

"Lütfen," diye hırlıyor dudakları morarırken, kan damarları soluk benizli teninde patlıyor. Jess'i orada yatarken görüyorum ve bu, boğazını daha çok sıkmak istememe sebep oluyor. Soluk borusunu ezmek üzereyken sarsılarak geriye doğru çekiliyorum, Tyler ve Ben beni kontrol etmeye çalışıyor.

Jimmy cenin pozisyonunda yerde, öksürüyor ve kan tükürüyor. O sırada Bay Neely aşağıya geliyor, sakince anahtarlara bakıyor ve sonunda doğru olanı buluyor.

Hücre kapısı açılınca birden ileri atılıyorum. Tam Jimmy'ye ulaşacakken üstümde her yönden eller hissediyorum. "Dur, Clay," dediğini duyuyorum Ali'nin.

Kavga etmek istiyorum, onları silkelemek ama kimseyi incitmek istemiyorum... Özellikle Ali'yi.

Ian Neely önümde duruyor. "Bunun çaresine bakacağız, evlat. Kaydında başka bir olay daha olmasını istemezsin."

Jess kımıldıyor. "Neler oluyor? Burada, aşağıda ne yapıyorsun?"

Ona gidiyorum, saçını yüzünden çekiyorum. "Çok üzgünüm, Jess."

Onu kaldırıp hücreden çıkarırken Ian ve diğerleri Jimmy'nin etrafında toparlanıyor.

Bay Neely kemerini çıkarıyor.

Deri kayışın Jimmy'nin etinde çıkardığı ses beni Koruma Derneği'nin dışına güvenli bir şekilde çıkana kadar takip ediyor.

Bunun en korkunç kısmıysa o sesin kulağa hoş gelmesi.

24

Jess'i dışarı taşırken temiz hava ikimizin de suratına vuruyor.

"Ben başımın çaresine bakardım," diye mırıldanıyor benden kurtulmaya çalışırken, ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Kamyonete binmesine yardım etmeye çalışıyorum ama benden kurtuluyor, çimenlikte tökezliyor.

"Hâlâ anlamıyorsun." Gülüyor ama gülüşü gözlerine ulaşmıyor. "Çok geç. Ne olursa olsun, ne yaparsan yap... o geliyor."

"Sen neden bahs–"

"Clay?" Bayan Granger çimenlikten telaşla yaklaşıyor.

Jess bir anlığına ona bakıyor, yüzü şirin bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Buradasın," diyor sendeleyerek onun kollarına girerken.

"Üzgünüm," diyorum başımı sallayarak. "Bu kız kardeşim Jess."

"Önemli değil," diyor Bayan Granger kardşeimin saçını okşarken. "Bir hadise olduğunu duydum. Sen iyi misin? *O* iyi mi?"

"Siktiğimin Jimmy Doogan'ı," diyorum. Tekrar bir öfke dalgası yükseliyor. "Ona ne verdiğini bilmiyorum."

"Sadece küçük biraz Special K," diyor Jess kötü bir telaffuzla.

"Ketamin." Bayan Granger, Jess'in gözlerini ve nabzını kontrol ediyor. "İyi olacak. Hızlı etki gösterir. Sadece uyuması gerekiyor."

"Beni onunla gönderme," diye yalvarıyor Jess, Bayan Granger'a. "Seninle gitmek istiyorum. Artık hazırım."

"Sana ne diyeceğim," diyor Bayan Granger sokağa park edilmiş Volvo'sunu göstererek. "Neden beni arabada beklemiyorsun, seni eve götüreyim."

Jess, Bayan Granger'ın arabasına doğru yola koyulurken kolundan yakalıyorum. "Benimle geliyor."

Jess tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi cırlıyor.

"Clay, biraz sakinleşmek için zaman ver kendine," diyor Bayan Granger kanlı elimi uzaklaştırırken. "Kızgın olduğunu biliyorum ama bu, onu daha fazla korkutmaktan başka bir şeye yaramıyor." Bırakıyorum ve Jess gidiyor, Bayan Granger'ın yolcu koltuğuna geçip kapıyı kilitliyor.

"Eve sağ salim varmasını sağlayacağım. Annenle Noodle'ı da götürürüm. Annen partide küçük bir rol kaptı."

"Yine ne oldu?"

"Önemli bir şey değil gerçekten. Sinekler hakkında konuşmaya başladı."

"Aman Tanrım." Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Şimdi daha iyi ama onu eve götürsem iyi olur. Clay, beni duyuyor musun?" Omzumu sıkıyor. "Her şey iyi olacak."

"Anlamıyorsun... Jimmy," diyorum gözlerim Koruma Derneği'ne doğru çevrilirken. "Ona orada bir şey oldu. Şeytani bir şey. Gözleri siyaha dönüştü. Seçilmiş olmakla ilgili bir şey söyledi. Ve tohum hakkında."

Titreyen ellerimi tutuyor. "Sormaktan bile nefret ediyorum ama buraya gelme sebebimiz olan şeyleri aldın mı?"

"Evet, burada..." Haçın üzerine basıyorum ve kayıt etmeyi bırakıyor. "Bütün işaretleri aldım ama başka şeyler de görebilirsin... şey, görmemen gereken..."

"Biz yalnızca işaretlerle ilgileniyoruz. Endişelenme. Geri kalanını sileceğim."

Bu kadar kirli hissettiğime inanamıyorum. Tüm bunlara kapıldığıma inanamıyorum. Eğer poker oyunundan sonra çekip gitseydim bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Sayende onları zaman içerisinde kurtarabiliriz. Bütün kasabayı... hatta dünyayı kurtarabiliriz."

"Acele etsen iyi olacak," diyorum anahtarlarımı cebimden çıkarırken. "Çünkü Şeytan Jimmy Doogan'ı öldürmezse, ben öldürmek zorunda kalabilirim."

25

Bir biraya ihtiyacım var. Ya da on iki.

Quick Trip gecenin bu saatinde çok riskli. Dale muhtemelen yerin altını üstüne getiriyordur ve son istediğim şey bu gece yaşananları yeniden ele almak. Merritt hâlâ açık ama artık orada doğru düzgün birileri takılmıyor.

Arabamı çekerken önde hurda bir on vitesli görüyorum. Sanırım Jess'in sınıfındaki şu kıza ait. Sürekli burada takılıyor, garson Nick'le muhabbet ediyor. O herif herhalde otuzuna yaklaşmış olmalı... On üç yaşındaki bir kızla takılmak için bir sebebi yok.

Kapıdaki bozuk zil ben içeri girerken zıngırdıyor. Kız tezgâhta oturuyor, bacaklarını sallıyor, eskimiş spor ayakkabıları şeker çubuklarını sıyırıp geçiyor.

Nick kolsuz bir gömlek giymiş, muhtemelen böylece şu aptal denizci dövmeleriyle gösteriş yapabiliyor. Okyanusu hiç görmüş müdür acaba? Şüpheliyim.

Dolaptan altılı paket Shiner alıyorum ve ön tarafa getiriyorum.

"Sen benim kız kardeşimin sınıfında değil misin?" diye soruyorum kıza.

"Evet. Jess değil mi?"

Bakışlarımı ondan Nick'e, sonra tekrar kıza çeviriyorum. "Bu saat bisikletle dışarıda olmak için geç değil mi?"

"Endişelenme, adamım. Ben onu evine bırakacağım." Nick ona göz kırpıyor.

"Ben de *tam* bundan endişeleniyorum."

"Tamam, *baba*." Nick bana kinayeli bir selam veriyor ve kız gülüyor.

Tezgâha bir on dolar bırakıp dışarı çıkıyorum. Bu kasaba. Yemin ederim. Şeytan'ın Midland'i seçmesi boşa değil. Şimdiden cehenneme giden yolu yarılamış durumdayız.

Park alanını geçerken kamyonetimin yanında elinde ikiye dörtlük bir kalasla Lee Wiggins'i görüyorum.

Bir kahkaha koparıyorum, çenemden bira akıyor. Kolumla ağzımı siliyorum. "İnan bana... bu gece bana bulaşmak istemezsin, Wiggins."

Kalası arka lambama vurup patlatıyor.

"Seni küçük bok." Birayı atıyorum ve Lee, Merritt'in arkasındaki ormana koşuyor.

Çok karanlık, Ay'ı ve yıldızları kaplayan kalın bir bulut tabakası var. Çamların arasında geçiyorum, çalıların arasında hareket edişini duymak için çabalıyorum ama yükselen nefesimden dolayı hiçbir şey duyamıyorum.

"Bu kadar oyun yeter," diye bağırıyorum.

"Çok kötü. Çünkü ben daha yeni başlamıştım." Alçak bir ses arkamdan konuşuyor.

Ben daha dönemeden boynumun arkasına bir darbe iniyor. Birkaç adım sendeliyorum, bayıltıcı tabancayla vurulan bir ayı gibiyim.

Sıcaklık boynumdan aşağıya yayılıyor. O kadar başım dönüyor ki kendimi zar zor toparlıyorum ama bedenim devrilmeyi reddediyor. Döndüğümde Lee'yi elinde kalasla görüyorum, hasta gülümsemesi kavrulmuş teninde yayılıyor.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. İtibarın var. Tipin güzel. Ama fena hâlde yanılıyorsun. O ben de olabilirdim."

Dizlerimin üzerine düşerek arkaya doğru devriliyorum, yapış yapış olmuş başım molozun üzerine uzanıyor. Gözlerim tamamen açık ama her şey puslu.

"Zavallı Clay," dediğini duyuyorum Noodle'ın.

"O ölmedi, değil mi?" Jess'in sesi tepemde yükseliyor.

Bilincimi yitirdiğimin farkında olsam bile onların ardından seslenmek, bana yardım etmeleri için yalvarmak istiyorum ama ciğerlerim işe yaramıyor. Karanlık üzerime tabut gibi çöküyor.

Buğdayın içinde yürüyorum.

Batan güneşin rengi kırmızıya çalan bir turuncu; mahsulü alevler içindeymiş gibi gösteriyor. Buğdayın içinden geçen rüzgârın sesi bile cızırdıyor. Gökyüzü koyu gri bir çarşaf gibi. Bulutlar aralıksız, sanki bir şeyleri örtmeye çalışıyorlar. Buğdayların arasındaki sıra daralıyor ve üzerime doğru eğilerek beni bir oyuğa götürüyor. Yumuşakça mırıldanan bir ses duyuyorum - Noodle'ın şarkılarından biri, eskilerden. Kalbim göğsümde tekrar atmaya başlıyor; avuçlarım terli. Her adım beni ürkütüyor. Küflü demir ve tatlı çürük kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Çürümüş et ve şeker kokusu gibi. Yaklaştıkça Noodle'ı ölü buzağının yanında çömelmiş görüyorum. Yıpranmış oyuncak bebek, buzağının yarılıp açılmış karnına yerleştirilmiş. Noodle elinde bir şey tutuyor. O şey her neyse üzerinden kan damlıyor. İlk başta bir et parçası zannediyorum, belki buzağının bir organı. Bana bakıyor. "Hepsi seçilmiş olan için," diyor çocukça bir kıvraklıkla bana hediyeyi gösterirken.

Midemin içindekileri kusarak ormanda uyanıyorum. Çam iğneleri yüzüme yapışmış. Oturuyorum ve kafamdan kan akıyor. Öyle bir akıyor ki kafamı bir araya getirmem gerektiğini hissediyorum, yoksa açılacak. Kafamın arka tarafında oldukça sağlam bir yumru olduğunu hissediyorum. Kandan yapış yapış olmuş ama çok kötü değil. Bir buz torbasının halledemeyeceği bir şey değil.

O küçük pisliği ormanda aramayı düşünüyorum ama dün gece ne olduğundan bile emin değilim. Hem hayat bazen rüya gibi geliyor. Boktan bir karmaşayla her şey birbirine girmiş durumda.

Merritt tarafına ilerleyerek ormandan çıkıyorum ve kafamı suyun altına sokuyorum. Su dondurucu ama beni o uyuşukluk hâlinden kurtarıyor.

Kamyonetime gidip cep telefonumu çıkarıyorum. Bayan Granger'ı deniyorum ama sesli mesaja düşüyor. Evi arıyorum. Noodle açıyor.

"Bu sabah çok erken çıkmış olmalısın," diyor. Her nefesi duyuyorum, sanki ağzı alıcıya yapışmış gibi.

"Evet, yapılacak işlerim var. Hey, Jess orada mı?"

"Hâlâ uyuyor." Noodle iç geçiriyor. "Ama Bayan Granger bana bir hediye verdi, okulda giymem için gerçekten düzgün bir elbise. Rahibelerin kostümleri kadar gösterişli değil ama güzel. Bir etek, gömlek ve ceket var. Hatta uyan bir elbise..."

"Bu harika, Noodle." Dikiz aynasında kendime bakınca ürküyorum. Tanrım, berbat görünüyorum. "Eve gelince bana gösterirsin, tamam mı? Birazdan görüşürüz."

"Tamam, hoşça kal," diye bağırıyor Noodle alıcıya. Şakaklarımı ovuyorum.

Eve gitmem gerektiğini biliyorum. Dün gece olanları hatırlamaya çalışmalıyım ama gerçekten biriyle –bir yetişkinle– konuşmaya ihtiyacım var. Aklımı yitirmeden önce. Şerif bir seçenek değil ve Bayan Granger da müsait değil. Aklıma gelen tek kişi Papaz. Gidip istediğim zaman onunla konuşabileceğimi söylemişti. Eminim şu gizlilik şeyinden vardır. O Tanrı'nın bir adamı... yani Şeytan'a da inanıyor olmalı.

26

Midland Baptist'in toprak park alanına arabamı çekiyorum. Oradaki tek araba Papaz'ın eski bordo arabası, o da yaşadığı küçük dairenin arkasına park edilmiş. Neden garaja park etmediğini merak ediyorum. Arabasında İSA'YI SEVİYORUM çıkartması var. Tabii zorunlu MIDLAND LİSESİ ÖNCÜLERİ'Nİ SEVİYORUM çıkartmasıyla birlikte. Tanrı ve futbol – bu kasabada iki kavram bir ve aynı.

Paneldeki saate bakıyorum: 07:42. Vaazına hazırlanıyor olmalı. Onları internetten indirdiğini duymuştum.

Kilisenin ön basamaklarında oturup onu bekliyorum. Burası All Saints'ten çok farklı. Fazlalık yok ve mistik donanımlı değil. Ne görüyorsan o, çürümüş ahşap basamaklardan ufalanmış beyaz boyaya kadar. Kurucu aileler burayı kendi elleriyle inşa etmişler. Gösterişli vaftiz kabı yok – vaftizler için Harmon Gölü'nden çıkan dereye gidiyoruz. İnsanlar bize taşralı diyor ama bazı açılardan bizim tarzımız daha dürüst geliyor bana. Bu kasabadaki insanlar cumartesi gecesi dağıtabilir, kavga gürültüye karışabilir, eşlerini aldatabilir, meth aramak için Ted Bannon'ın çöplüğünün yanındaki karavanlara gidebilir ama tüm bunları telafi etmek için pazar sabahları mutlaka burada bulunurlar.

Burada ne yaptığımı, beni buraya neyin getirdiğini bilmiyorum. Belki Papaz'ın dün gece İsa gibi giyinmesi yüzündendir. Aptalca geldiğini biliyorum; özellikle de buna artık inanmadığım için ama bir yanım içten içe inanmak istiyor. Belki o yardım edebilir. Ali ve diğerleri ile ilgili değil ama ruhumla ilgili *bana* yardım edebilir. "Yüklerinizi bırakın." Şu ilahilerde hep böyle demezler mi? Onları bırakayım ve orada kalsınlar istiyorum. Bir yanım, şansımız varken Midland'den gitmiş olmamız gerektiğini düşünüyor ama Şeytan'dan kaçılamayacağını bilecek kadar korku filmi izledim.

"Clay Tate!" Papaz köşeden sallanarak geliyor. "Ne güzel bir sürpriz."

Elinde bir fincan sütlü kahve var. Kahveden çok şeker gibi kokuyor. İncil'i kolunun altında. "Seni beklettiğim için üzgünüm. Lanet anahtarlarımı bulamadım. Yedeklerini aramak zorunda kaldım." Yakasını hızla çekiyor ama boynundaki şeyi görmemi engelleyemiyor.

Garaja tekrar bakıyorum. Ona eşlik eden biri olmalı. Kim olduğunu merak ediyorum.

"İkimizin görünüşüne de bakılırsa dün gece biraz kaptırdığımızı söylemekte sakınca yok. Ben bir günahkârım, Clay ama sanırım büyük adam beni affedecek. Tanrı'ya şükranlarını sun," diyor endişeli bir kahkahayla.

Kapıyı açmaya gittiğinde anahtarların kilitte asılı durduğunu görüyor. "Bu garip," diye mırıldanıyor. Kolu çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor.

Koku bir bariyer gibi karşılıyor bizi.

Çürümüş et ve bitki gibi. Etrafta sinekler vızıldıyor.

Kilisenin ortasında, kürsünün hemen önünde Jimmy Doogan var. Çırılçıplak, mihrabın önünde diz çökmüş.

"Sanırım dün gece eğlenen sadece biz değiliz." Papaz gülüyor. "Oğlum, sıvışsan iyi edersin," diye sesleniyor ona. "Cemaat her an gelebilir. Tabii eğer seni görmelerini istemiyors– Vay anasını!" Kahvesini ve İncil'i düşürürken nefesi kesiliyor.

Papaz'ın yanından geçiyorum; beni mihraba çeken bir şey var sanki. Saf siyah. Solgun beyaz teni mermer gibi görünüyor. Ağzı, sanki bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi açık. Yanında kanlı bir bıçak var. Ön tarafta sembol, altında ve üstünde birer nokta bulunan ters U, kana bulanmış. Ne tuttuğunu göremiyorum ama elleri önünde birleştirilmiş, kucağında. Tıpkı rüyamdaki Noodle gibi.

Nabzını hissedebilmek için çömeliyorum. Boynuyla temas ettiğim anda ölü olduğunu anlıyorum. Ölü etin hissini biliyorum. Birleştirilmiş ellerine göz gezdiriyorum. Düz ve kan bulaşmış bir şey tutuyor. Ne gördüğümü anlamam zaman alıyor. Ve anladığımda boğazıma yakıcı bir safra tırmanıyor.

Sendeliyorum, sıralardan birindeki Amerikan bayrağını düşürüyorum ve oradan duvar piyanosuna çarpıyorum, parmaklarım tuşlarına vuruyor. Yalpalayarak dışarıdaki park alanının doluşuna bakıyorum. İnsanlar gülümsüyor, birbirini selamlıyor. Hanımlar güveç taşıyor, adamlar kravatlarını düzeltiyor. Şerif ve eşinin arabadan çıktığını görüyorum. Ely'nin gözleri bana kilitleniyor; içimin ufalandığını hissediyorum.

"Clay, ne var?" diyor Şerif bana doğru adım atarken.

Bir ses çıkaramadığım için dizlerimin üzerine yığılıyorum, ellerim titriyor. "Yardım edin!" Papaz kilisenin içinde bağırıyor. Ellerimi kulaklarıma bastırıyorum. Sesini duymaya dayanamıyorum.

"Yardım edin," diye daha da yüksek sesle bağırıyor bu kez. Sanki harekete geçen bir siren gibi. Her nefes alışıyla güçleniyor.

Şerif içeriye koşturmadan önce bana garip gözlerle bakıyor. İnsanlar her yönden koşturuyor. Biri ambulans çağırıyor. Ağlama ve kusma sesleri geliyor. Kaosun içinden yürüyorum, park alanının karşısında Ali, Tyler, Ben ve Tammy'nin, Tyler'ın arabasının arkasına yaslanmış olduğunu görüyorum. Sadece bana bakıyorlar, hiç şaşırmamış gibiler. Bununla bir ilgileri olabilir mi?

"Clay." Bayan Granger kolumu yakalayıp beni kiliseden uzaklaştırıyor. Geldiğini bile görmedim. Dün geceki kıyafetleri

var üzerinde. Berbat görünüyor; sanki gözünü bile kırpmamış gibi.

"O ölmüş," diye mırıldanıyorum. "Başlıyor, değil mi? Dün gece bunu rüyamda gördüm. İlk düşen Jimmy. Diğerlerini uyarmamız lazım, Şerif Ely'ye anlatmamız lazım."

"Clay, bana bak," diyor Bayan Granger güç kullanarak. "Jimmy'nin ölümünün içine doğduğunu söyleyemezsin yoksa seni Oakmoor'a kapatırlar. İnan bana, orası şu an olmak isteyeceğin bir yer değil. Bu konuda bana güvenmelisin."

Şerif kiliseden çıkıp herkesi uzaklaştırıyor.

"Eve gitmen gerek," diye yalvarıyor Bayan Granger beni kamyonete götürürken. "Normal bir pazar gününe başla."

"Ama..."

"Eğer biri seninle konuşmaya gelirse hiçbir şey bilmiyorsun. Beni anlıyor musun?"

Kiliseye doğru bakıyorum ve Şerif'i bana bakarken buluyorum, biliyor gibi.

Bayan Granger beni kamyonete iteliyor.

Park alanından çıkarken, Koruma Derneği çocuklarının, sanki hareketli bir hedefmişim gibi beni izlediğini hissediyorum. Bu kadar sakin ve aklı başında olmalarına şaşırıyorum. Bu Jimmy'nin Jess'e yaptığı şeyin cezası mı? Bu onunla mı ilgili? Bunu *benim* için mi yaptılar? Tyler dün gece onu tehdit etti ama ben de ettim ve dün gece nerede olduğum konusunda geçerli bir mazeretim yok. Ormandaydım, yalnızdım ve lanet bir elçi olduğum için kâhince bir rüya görüyordum. Panelden şapkamı alıyorum ve başıma geçirip iyice aşağı çekiyorum. Ellerime, tırnaklarımdaki kurumuş kana bakıyorum ve bunu kendime ben yapmış olabilir miyim diye düşünüyorum.

27

Doğruca biçerdövere yöneliyorum. Eve girip de annemle, Noodle'la ve Jess'le yüzleşmeye cesaretim yok – olan biten onca şeyden sonra yapamam.

Bayan Granger'ı yeniden aramayı deniyorum ama sesli mesaja düşüyor. "Kahretsin," diye bağırıyorum telefonumu sallarken. Delirecek gibiyim. Tabii ki Dale milyon kere aramış. Sanırım Jimmy'nin ölümünü henüz duymamış çünkü tek istediği Ali'yle ilgili detaylar. Cehennem Evi'nde öpüşüp oynaştığımızı duymuş. Yemin ederim bu kasabada... hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyor.

Biçerdöveri çalıştırırken Jess'in karyoladaki görüntüsünü zihnimden silmeye çabalıyorum. Yaklaşmakta olan şeyi bilir gibi bakıyordu ve umurunda değildi, kendinden çoktan vazgeçmişti. Benden de... Jimmy'nin mihrapta diz çökmesi.... Noodle'ın rüyamda bana "hediye" vermesi... Oyuncak bebek... Buzağı... Bulutlar... Buğdayı öğüten biçerdöverin sesi... Direksiyonu tutan ellerim Jimmy'nin boynundaki sinir gibi atıyor – her şey bir hatırlatıcı gibi.

Buğday benim için her zaman bir kaçış, bir sığınak oldu ama şimdi hapishanedeymişim gibi hissettiriyor, çevremi sarıyor.

Neely Çiftliği'nin çit çizgisine yaklaşınca geniş bir dönüş yapıyorum. Yolumu tekrar eve doğru çevirdiğimde araba yolunda bir toz bulutunun hareket ettiğini tespit ediyorum. Umarım Bayan Granger'dır çünkü gerçekten konuşmamız gerekiyor. Neredeyse teçhizat barakasına yaklaşmışken taba rengi bir kovboy şapkasının buğdayın içinde inip kalktığını görüyorum. Kalbim göğsümün içinde soluyor. O şapkayı tanıyorum. Şerif Ely'ye ait. Ve şapka kırsal bölgede olmakla ilgili yapmacık bir kanıt değil – o kırsalın ta kendisi.

Biçerdöveri durdurup bekliyorum. Bayan Granger'ı son bir kez aramayı deniyorum ama açmıyor.

Saçımı yüzümden uzaklaştırırken şapkamı yeniden düzeltiyorum ve bana kilisede ne söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. *Normal davran. Hiçbir şey söyleme.*

"İyi görünüyor," diyor Şerif mahsulü gözleriyle tararken. "Babanla aynı örüntüyü kullanmıyorsun."

"Doğru." Sıradan davranmaya çalışıyorum, sanki Şerif'i toprağımda görmek çok normalmiş gibi. Bir cinayet mahallinden sıvışmamın ardından öylece çene çalıyoruz. "Sadece gücü kullanıyorum sanırım."

"Öyle mi?" Botlarını biçerdöverin lastiğine koyuyor ve benim tek düşünebildiğim buzağı. Lastiğin altında hiç kan lekesi var mı diye merak ediyorum. "Ben... sadece biraz konuşmak için uğramak istedim." Çakalları andıran gözlerini bana çeviriyor; beni bir çeşit tuzağa çekmek ister gibi.

"Jimmy'nin başına gelenler çok korkunç," diyorum aniden, biçerdöverin güvenli alanından çıkıp aşağı inerken.

"Evet. Hiç öyle bir şey görmemiştim." Bir buğday başağının sapını kırıp ağzına sokuyor ve biçerdöverin etrafında Neely Çiftliği'ni görene kadar dolanıyor. "Gördüğüm en kötü şey değil. Senin de." Bana bakıyor, ölçmek ister gibi. "Ama bu garipti. Birkaç sene önce bir davamız olmuştu. Bayan Timmons, yine başka bir kadının yanında geceleyen kocasına acemice bir

vasektomi yapmaya kalkmıştı. Ama daha önce bunu kendisine yapmaya çalışan birini görmemiştim."

"Ne?" Boğazım kupkuru.

Beni incelediğini görebiliyorum ve bu beni daha da çok utandırıyor. "Adli tabip geldi ve Jimmy'nin bunu kendi kendine yaptığını söyledi. Anahtarın her yerinde parmak izleri vardı. Hasat Festivali'nde Papaz'dan aşırmış olmalı. Berbat bir durum." Çelik mavisi gözleri içime saplanıyor. "Sence Jimmy Doogan'ı böyle bir şeyi yapmaya iten ne? Bir şey biliyor musun?"

Güçlükle yutkunuyorum, kız kardeşimin üzerine eğilmiş hâlini düşünüyorum, geçen gece boğazını sıkan ellerimi. "Hayır." Ayaklarımın altındaki biçilmiş buğdaya bakıyorum. "Hayal bile edemiyorum."

"Hımm..." Uzun bir duraksama oluyor ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Geçen akşam Koruma Derneği'nde küçük bir didişme olduğunu duydum."

Saçmalamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Kız kardeşine sulandığını duydum..."

"Bunu size kim söyledi?" İçimde bir öfke dalgası kabarıyor. Jess'i bu işe karıştırmak istemiyorum. İnsanların zaten ne zamandır konuştuklarından daha fazlasını konuşmalarını istemiyorum.

"Onun bir önemi yok." Ely omuz silkiyor ama hâlâ her hareketimi izliyor. "Başın belada değil, Clay. Jess'inki de değil. Sadece resmin tamamını görmeye çalışıyorum."

"Dün akşam Jimmy'ye bir sürü insan kızdı," diyorum lastikleri kontrol edermiş gibi yaparak.

"Tyler Neely de onların arasında, haksız mıyım?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum, rüzgârda dalgalanan buğdaylara bakıyorum. Gözlerim üreme ahırına çevriliyor. Kan, sinekler... Boğazımı temizliyorum. "Oturup konuşmak isterdim ama eğer sakıncası yoksa bitirmem gereken bir hasat var."

Şerif derin bir soluk veriyor. "Tamam, Clay." Omzuma bece-

riksizce vuruyor. "Eğer aklına bir şey gelirse, herhangi bir şey, beni aramanı istiyorum."

Kısaca başımı sallıyorum ve biçerdövere tırmanıyorum.

Gitmesini bile beklemeden motoru çalıştırıyorum, toprağın altımda titrediğini hissediyorum. Onun da hissettiğini biliyorum ama kılı bile kıpırdamıyor.

Vitese takarak etrafında geniş bir yay çiziyorum, savrulan buğday saplarının ona çarpmasını umuyorum. Şerif kendi iyiliği için burnunu bu işe sokmamalı. Jimmy'ye bunu yaptıran her neyse Şerif'i durdurmaya yetecek güçte. Bundan eminim.

Şeytan burada.

Şerif Ely bunu henüz bilmiyor ama onun da kurtarılmaya ihtiyacı var.

28

Pazartesi sabahı geçip gidiyor ve bugünün Midland Lisesi'ne ne getireceğini hayal bile edemiyorum – muhtemelen her yere haber kameraları kurulacak, insanlar ağlayacak, Jimmy'nin nasıl iyi bir adam olduğundan bahsedecekler.

Ama park alanına girdiğimde sıradan bir gün gibi olduğunu görüyorum ve afallıyorum. Kamera yok, kolluklar yok, gözyaşı yok. Tek fark Tyler'ın sikik arabasının oradan bana yönelen gözlerden bir çiftinin eksilmiş olması.

Motoru kapatıyorum ve ellerime göz gezdiriyorum. Onları Jimmy'nin boynundayken düşünmekten kendimi alamıyorum. Ben de yapabilirdim – beni üzerinden çekmeselerdi onu o an oracıkta öldürebilirdim. Yani eğer Koruma Derneği'nin onun ölümüyle bir alakası varsa, beni neden durdursunlar ki?

Dale penceremde beliriyor. Kollarını kendine dolamış biriyle yiyişiyor numarası yapıyor. "Ah, Clay, durma. Sen büyük güçlü bir adamsın, Clay."

Kapıyı açıyorum. Onu itmemle birlikte sendeliyor.

"Gerçekten çok komik," diyorum sırt çantamı kaparken.

"Neden beni geri aramadın?" diye soruyor.

"Eğer Jimmy Doogan'dan bahsediyorsan hiçbir şey bilmiyorum..."

"Jimmy Doogan'ı boş ver."

Ona ters ters bakıyorum.

"Ne var? Pisliğin tekiydi. Ama kendini öldürmek için harika bir yol seçtiği kesin."

"Kendini öldürdüğünü nereden biliyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Ahbap, burası Midland. Her neyse, duyduğuma göre aylardır Bayan Granger'dan danışmanlık alıyormuş. Belki yeni bir danışman edinmeyi düşünmelisin."

Numara yapmaya çalışıyorum ama Bayan Granger'ın bana söylemediğine inanamıyorum. Bütün Koruma Derneği çocuklarının üzerinde gözü olduğunu söylemişti ama Ali'ye danışmanlık yaptığından bahsederken Jimmy'den neden bahsetmedi? Ali için bana söylemediğini çünkü bana güvenip güvenemeyeceğini bilmediğini söylemişti. Hâlâ mı güvenmiyor? Benden başka neler sakladığını merak ediyorum.

Dale parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "Dünyadan Clay'e."

"Ne?" Elini vurarak uzaklaştırıyorum.

"Benim *gerçek* pisliğe ihtiyacım var. Sen ve Ali?.."

Ali'ye göz atıyorum. Diğerleriyle birlikte Tyler'ın arabasına yaslanmış. Bana gülümsüyor ama ürkünç bir tarzda değil. Yüzü yumuşak, neredeyse arzulu. Onun böyle bir şeye karışmış olmasına inanmak güç.

Pioneers tişört ve solmuş bir Levis var üzerinde.

"Hey, o benim tişörtüm," diye mırıldanıyorum. Birkaç yıl önce uyurken giymek için benden çalmıştı ama ortalık yerde giydiğini hiç görmemiştim. Üzerinde numaram falan var.

"Bu bir işaret, ahmak," diyor Dale benim yanımda dururken. "Temel olarak seni vücudunun her yerinde istediğini söylüyor."

Belki bir işarettir ama Dale'in düşündüğü gibi değil. Belki bana gizli bir işaret vermek istiyordur.

"Yani ona öylece bakıp duracak mısın? Bu acınası, adamım. Senin için bile. Kendini rezil etmeden önce toparlansan iyi olur," diyor Dale ve birinci sınıftan birkaç kızın peşine takılıyor, onlara tavuk gibi gıdaklıyor. Kim bilir ne gibi bir nedenleri var ama kızlar eğleniyor gibi.

Tyler'ın arabasına doğru yollanırken Ali'ye –ya da herhangi birine ne söyleyeceğimi düşünüyorum– ama benim bir şey söylememe gerek kalmıyor.

"Bin." Tyler kapısını sonuna kadar açarak yolumu kapatıyor.

"Ne? Şimdi mi?" Etrafa bakıyorum. "İlk zil çalmak üzere."

"Buna hastalık izni diyelim." Ben arkamdan gelip omzuma sertçe vuruyor.

"Sadece konuşmak istiyoruz," diyor Tammy arka koltuğa geçerken, bir kere bile gözlerini yerden kaldırmıyor.

Ali'ye bakıyorum. Bana güven veren bir gülümsemeyle bakıyor.

"Evet, tamam... Elbette." İstediğimden daha zor yutkunuyorum. "Sadece çantamı kamyonete bırakmama izin verin."

Yüzümü onlardan çevirdiğim anda ciğerlerimden titrek bir soluk kaçıyor. Ondan boşalan yeri düpedüz panik alıyor – gözlerim sulu, boğazım kupkuru. Anahtarlarımı kavrıyorum. Metal dişleri avucuma batıyor ve kaçıp gitmeyi düşünüyorum. Kamyonetime binip çekip gitmeyi... Ama nereye gidebilirim? Sevdiğim her şey, olduğum her şey burada, Midland'de.

Kamyonetime eğiliyorum, çantamı koltuğun altına saklama numarası yapıyorum ama bu arada deli gibi Bayan Granger'a mesaj atıyorum. *Onlarla gitmemi istiyorlar. Tyler'ın arabasıyla. Ne yapayım?*

Bir cevap beklerken direksiyon üzerinden onlara göz atıyorum. Kalbim göğsümde zonkluyor. İçimden bir ses şeytan çıkarmaya kadar mesafeni koru diye bağırıyor bana. Ben üstüme düşeni yaptım, şimdi kilisenin geri kalan meselelerle ilgilenmesine izin verme zamanı... Ama Ali var. Sanırım ondan uzaklaşmaya gücüm yetmiyor.

Bayan Granger'a tekrar mesaj atıyorum. *Neden cevap vermiyorsunuz? Sizin yard–*

"Gittiğimiz yerde ona ihtiyacın olmayacak," diyor Ali arkamdan sessizce gelerek. Telefonumu kapatıyor. "Cep telefonu çekmiyor."

Mesajı görüp görmediğinden emin değilim ama Tyler'ın arabasına doğru peşinden giderken ölüm yürüyüşünde gibiyim.

Arka koltuğa geçiyorum – bir yanımda Tammy, diğer yanımda Ali var. Tyler sürücü, Ben yolcu koltuğunda oturuyor.

Otoparktan anacaddeye çıkarken her şey buraya kadar mı acaba diye düşünüyorum. Acaba bu, insanların beni son görüşü mü olacak? Ya da acaba farklı biri olarak mı döneceğim?.. Damgalanmış biri?

29

Tyler, Koruma Derneği'ne yaklaştığında yavaşlıyor. Tek düşünebildiğim gizli oda. Jess ve Jimmy'yi hücrede bulmadan önce Ali'nin bana bahsettiği gerçek gizli oda. Beni oraya mı götürüyorlar? Arkama yaslanıyorum, terli avuçlarımı pantolonumda gezdiriyorum. Tyler dikiz aynasından bana pis pis sırıtıyor, sanki ne düşündüğümü tamamen biliyormuş gibi, sonra motora hız veriyor, anacadde boyunca ilerleyerek hızla şehrin dışına gidiyor.

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama hayatımda ilk kez Tyler'ın aptal tekno müziğine müteşekkirim. Hızlı soluk alıp verişimi bastırıyor.

Eski hangarların arkasında kalan tali yola girdiğimizde nihayet nereye doğru gittiğimizi anlıyorum – lunaparka. Tyler'la ben orada Küçükler Rodeosu yapardık ama yıllardır oraya gitmemiştim. Ringin oradaki park alanına hızla giriyor ve motoru durduruyor. Tyler kapıyı açar açmaz arabadan fırlıyorum, gübre kokan havayı içime çekiyorum.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Buranın konuşmak için iyi bir yer olacağını düşündük," diyor Tyler, arabasının arkasına doğru ilerlerken. Bagajı açıyor, büyük bir eşya çantası çıkarıyor. "Belki biraz tozu dumana katarız."

O çantada ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Tyler gözünü bana dikiyor. "Elbette endişelisin, Tate."

Nemli saçlarımı yüzümden çekiyorum ve etrafı gözden geçiriyorum. Bir tanık arıyorum ama ortalık ıssız. Burada cesedimi bulup bulamayacaklarını merak ediyorum. "Biliyorsun, herkes beni okuldan seninle ayrılırken gördü."

"Evet... Bundan emin oldum," diyor Tyler çantayı ayaklarının dibine pat diye atarken.

"Gerçekten mi, Tate?" Ben, Tyler'ın yanında duruyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Senden korkması gerekenler biziz."

"Benden mi?" Ürküyorum.

Tammy ve Ali birbirine kenetlenmiş. İşte o zaman dank ediyor – Jimmy'nin ölümüyle bir ilgim olduğuu düşünüyorlar.

"Şaka yapıyor olmalısınız." Nefes veriyorum. "Tüm bunlar bunun için mi? Gerçekten benim yaptığımı mı düşündünüz?"

"Hayır." Ben yüzünü buruşturuyor. "Ama biri ona bunu yaptırmış olmalı. Deli gibi korktuğu biri."

"Siz de o kişinin ben olduğumu mu düşündünüz?"

"Tek bildiğim seni onun üzerinden ancak beş kişi alabildiğimiz."

"Hepimiz onu öldürmek istedik," diyorum savunma olarak.

"Peki o zaman o gece neredeydin?" Tyler bana doğru adım atıyor. "Çünkü eve gitmediğini biliyoruz."

"Öyle mi?" Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Tammy, Ali'ye dirsek atıyor.

"Hasat Festivali'nden sonra sizin eve gittim," diyor Ali, yumuşak sesiyle. Gözleri anlayışlı. "Bütün gece seni bekledim."

"Konuşmak için," diye ekliyor Tyler dişlerini sıkarak.

"Bir de Nick var, hani şu Merritt'teki." Ben boğazını temizliyor. "Sıkıntılı bir şekilde geldiğini söylüyor. Bir kızla dalga geçtiğini ve sonra ormana gittiğini söylüyor. Kamyonetin sabaha kadar orada kalmış."

"Bakın." Derin bir nefes alıyorum. "Söylemek istemiyordum ama Wiggins denen şu oğlanla karşılaştım."

Hepsi birbirine bakıyor, rahatsız edici bir sessizlik havada asılı kalıyor.

"Düşündüğünüz buysa hayır, meth kafası falan olmadı. Mesele kişisel – Jess'le ilgili. Merritt'ten çıktığımda beni bekliyordu. Bir kalasla kafamın arkasına vurdu, beni bayılttı." Görebilsinler diye kafamı eğiyorum.

Tammy incelemek için öne çıkıyor. "Orada bir şey yok," diye fısıldıyor.

"Ne?" Yalpalayarak Tyler'ın arabasına gidiyorum, yan aynaya doğru eğiyorum. "Çoktan iyileşmiş olmalı," diyorum ellerimi kafatasımda gezdirirken.

"Ya da öyle bir şey hiç olmadı." Tyler bana bakıyor.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?" Tyler'ın üzerine yürüyorum ve Ali aramıza giriyor.

"Clay, üreme ahırında gördüklerinle ilgili ne düşündüğünü biliyoruz," diyor Ali. "Buzağıyı biliyoruz. Bir şeyler *gördüğünü* biliyoruz."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diyorum toprağı adımlarken.

"Şerif bizimle konuşmaya geldiğinde..."

"Bir dakika, ona evde olmadığımı söylediniz mi?"

"Ah, hayır." Ben başını arkaya eğiyor. "Ona hiçbir şey söylemedik."

"Sana söylemeye çalıştığımız da bu," diyor Ali. "Bize güvenebilirsin."

"Arkanı kolluyoruz." Ben eliyle omzuma vuruyor. "Sen bizden birisin."

"Anlamıyorsunuz." Ondan kurtuluyorum ve volta atmaya devam ediyorum. "Çok daha fazlası var."

"Ne gibi?" Tammy soruyor.

"Jimmy gibi. Jimmy kendinde değildi. Gördünüz... Gözlerini

gördünüz. Siyahtı. Saf siyah. Ve tohum hakkında tüm o ürkünç şeyleri söylüyordu."

"İkisinin de kafası güzeldi." Tyler bir kaşını kaldırıyor.

"Şöyle ki ona bunu yaptırmış olsan bile kimse seni suçlamaz." Ben boynunun arkasını ovuşturuyor. "Kız kardeşinle olanlar... Jimmy'nin yaptığı uygunsuzdu."

"Öyle değil," diyorum tamamen tükenmiş hâlde. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz."

"O zaman söyle bize," diyor Tyler. "Nasıl olduğunu anlat."

Ali bana doğru adım atıyor. "Lütfen... anlamamıza yardım et. Çünkü deniyoruz."

"Deniyor musunuz? Neyi deniyorsunuz?"

"Seni korumaya çalışıyoruz, Clay. Ama gerçeği bilmemiz gerek."

"Gerçek mi?" İsterik bir hıçkırık gibi çıkıyor bu söz ağzımdan. "*Gerçekten* mi bahsetmek istiyorsunuz? Tamam... Bana işaretlerden bahsedin... Damgadan. Hepinizde bir tane olduğunu biliyorum. Ne demek olduğunu da biliyorum."

"Ne, bu boktan şey mi?" Ben Wrangler'ının paçasını çekerken gülüyor. "Hepimiz meclise girince ortak bir dövmemiz olsun dedik, Koruma Derneği için..."

"Ama Ali iğneden korkuyor." Tammy gözlerini deviriyor.

"O yüzden biz de damganın iyi olabileceğini düşündük," diye devam ediyor Ben. "Eğer OU futbol takımı için iyiyse bizim için de yeterince iyidir." Ben ters bir metalci selamı veriyor.

"Tyler'ın bir askılığı vardı," diye açıklıyor Ali. "Onu Koruma Derneği sembolü gibi eğip büktü, biliyorsun... iki boynuzlu ve iki toynaklı boğa."

"Ama *kafamız gidikti*." Ben gülüyor. "Bay Miller'ın çavdarıyla şaka olmaz."

"Ne düşündüğünüz umurumda değil." Tyler kolunu sıyırarak bana gösteriyor. "Hâlâ havalı olduğunu düşünüyorum. Kabileye ait gibi duruyor."

"Çıldırmış bir gülen surat gibi görünüyor ya da kaş çatan bir

yüz gibi, nereden baktığınıza bağlı," diyor Tammy duyulur duyulmaz bir sesle.

"Dediğini duydum, Tammy," diye çıkışıyor Tyler ama sonra yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Tamam. Belki de en iyi fikrim değildi."

Ali saçlarını düzeltiyor. "Sadece örtebileceğim bir yere yapacak kadar mantıklı davrandığıma seviniyorum. Ama o gece Ben'i hatırlıyor musunuz?" Sırıtışını bastırmaya çalışıyor. "Ben alnının ortasına istedi. İnanabiliyor musun?"

Hepsi o anı hatırlayarak gülmeye başlıyor ve yüzlerinde görebiliyorum – gerçeği söylüyorlar ya da gerçek olduğuna *inandıkları* şeyi. Demek istediğim, gerçekte ne olduğunu kim bilebilir... Hepsi kafalarının gidik olduğunu söyledi zaten. Belki de onlara aslında ne olduğunu bilmiyorlar.

"Hey, Tate," diyor Ben gözlerini kurularken. "Merakımdan soruyorum. Sence anlamı ne?"

Bir şey uydurabilirim, gülüp geçebilirim ama bu benim fırsatım da olabilir. Tyler her zaman anlaşılması çok kolay biri olmuştur. Eğer Şeytan için işaretlenmişlerse ve bunu biliyorlarsa anlamam mümkün.

"İşaret," diyorum, sonra topuğumla toprakta altında ve üstünde birer nokta bulunan ters bir U çiziyorum. "Şeytan'ın Kapısı adlı eski bir sembole benziyor."

"Şeytan ha?" Tyler sırıtıyor ama gözlerinde bir şey var, bir yoğunluk, normal duruşuna uymayan bir şey. "İşin doğrusunu bilmesem Bayan Granger'la fazla vakit geçirdiğini söylerdim."

"Bayan Granger mı?" Gözlerimi kısıyorum. Arabaya yaslanış şeklinden, bedeninin dikkatlice tutmasından bana bir şey söylemeye çalıştığını söyleyebilirim ama ne? Yemi yutmaya karar veriyorum. "Bunun Bayan Granger'la ne alakası var?"

"Onun hakkında bir şey bilmiyor musun?" Ali ceketini giyiyor ve kollarını ovuşturuyor.

"Gerçekten mi, Clay?" Tammy gözlerini deviriyor. "Bir futbol oyuncusu olduğunu biliyorum ama bu kadar klişe olmak

zorunda mısın? Sence Ivy Lig danışmanına mı düşecektik... Midland'de? Lütfen."

"Anlamıyorum."

Ben kafasını sallıyor. "Bu Şeytan saçmalığını yıllardır püskürtüp duruyor."

"Yıllardır mı? Ama buraya daha geçen yıl taşındı."

"Ya da dışarıya yeni çıktı," Tammy mırıldanıyor.

"Dışarı mı? Nereden dışarı? Üniversiteden mi?"

"Oakmoor," diyorlar hep beraber.

"Ne? Bu imkânsız," diye fısıldıyorum ama ensemdeki bir şey bunun inandırıcı olduğunu söylüyor. Kimseye bundan bahsetmemem gerektiğini yoksa beni Oakmoor'a göndereceklerini söylediğinde gözlerindeki bakış, sanki ilk elden ne olduğunu biliyor gibiydi. "Orada sadece gönüllü olduğunu zannediyordum."

"İki yıl önce çıkmış, Harvard'dan hemen sonra," diyor Tyler yan aynada kendine bakıp tekrar yerine zıplarken. "Ama onunla yine de yatarım."

Tammy ve Ali aynı anda ona vuruyorlar. "Ne var?" Gülüyor. "Çok seksi."

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Mecliste geçen sene konuşulduğunu duyduk, onu alıp almamayı görüşüyorlardı... Ona rehabilitasyonda bir şans vermeyi."

"O yüzden hepimiz bu sene ondan danışmanlık almak zorunda kaldık," diyor Tammy.

"Hayır işi." Ben boynunu çıtlatıyor. "Ama Jimmy'nin gerçekten ihtiyacı olduğunu hiç bilmiyordum."

Bayan Granger'ın bana söylediği onca şeyi düşünüyorum. Ya hepsi yalansa? Deli bir insanın anlamsız konuşmalarıysa? Şeytan tarafından ele geçirilen bir şehre –benim bir *elçi* olduğuma– inanmaya hevesli olmam benim hakkımda ne söylüyor peki? Babamın muhtemelen şizofren oluşuyla ve belki de bende de aynı belirtilerin olduğuyla yüzleşemediğimi mi? Demek istediğim tüm bunlarla ilgili ne tür bir kanıtım var? İşaretler, elbette... Ama söylediler, hepsi sarhoşmuş. Hikâyeleri anlamlı. Sonra

Jimmy'nin kendini öldürmesi... İnsanlar kendilerini sürekli öldürüyor zaten. Bu, Şeytan'ın kasabada olduğu anlamına gelmiyor. Kimse Jimmy'yi gerçekten tanımıyor ki. Tuhaf bir çocuktu. Belki Jess'e yaptığı şey için kendini çok suçlu hissetti ve bununla yaşayamadı.

Ya da... belki Bayan Granger, sırf topluluğa sızmak için Oakmoor'a bilerek girdi. Belki tam da böyle düşünmelerini istiyordu. Belki başından beri planı buydu.

Şu noktada her şey mümkün.

Ali koluma uzanıyor ve düşünce zincirimi kırıyor. "Danışmanlık için Bayan Granger'ı görmekten çekinmiyorum. Bu sene bana çok yardımcı oldu."

Onu inceliyorum, bir çeşit şifreli konuşma mı acaba diye anlamaya çalışıyorum. Belki bana kendisinin de bildiğini söylemeye çalışıyor. Belki tüm bu şeyin içinde yalnız değilim.

"Bayan Granger'ın endişelendiğinde hep kafasını kaşıdığını fark ettiniz mi?" diye soruyor Tyler.

"Ah, evet." Ben büyük bir sakız parçasını altdudağına tıkıştırıyor. "Ben kepek olduğunu düşünmüştüm."

Ali saçlarını omuzlarına atıyor. "Bir keresinde beni kolyesine bakarken yakaladı ve kafasını öyle bir kaşıdı ki kan geldi. Çok kötü hissettim."

"Kendine zarar verme." Tammy gözlüğünü burnunda kaldırıyor. "Belki saçını o yüzden o şekilde tutuyordur. Örtmek için."

"Sana Şeytan'ın şehri ele geçireceğini ya da onun gibi saçma bir şeyler söyledi mi?" diye soruveriyor Ben.

Ne diyeceğimi bilemeden orada öylece dikiliyorum, minik bir yonca parçasının toprağı delişine bakıyorum.

"Bekle. Ona gerçekten inanmadın, değil mi?" Tyler gülüyor.

Hepsi bana bakıyor ve cevap bekliyor.

"Hayır... Demek istediğim, bilmiyorum..."

"Fark etmez," diyor Ali yanımda dururken. "Önemli olan tek şey burada olmamız. Birlikte. Ve çok güzel bir gün."

"Güzel gibi," diyor Tammy gri gökyüzüne bakarak.

Ben kolunu omzuma koyuyor. "Şimdi darmadumansın, Tate ama seni düzelteceğiz. Koruma Derneği seni tekrar doğrultacak."

Tyler ona ters ters bakıyor. Çok küçük bir an, bir uyarı fısıltısı ama şimdi gözlerim tamamen açıldı. Bayan Granger ve ben, ikimiz de deli olabiliriz ama Tyler bir şeyin peşinde. Beni buraya bir sebeple getirdi. Ve ne olduğunu öğrenmek istiyorsam biraz daha uzun oynamam gerekiyor.

"Peki, şimdi tüm bunları arkamızda bıraksak ve biraz eğlensek?" Tyler eklemlerini çıtlatıyor. "Kabul mü?"

Ali serçeparmağını benimkine kısa bir süre doluyor. Onaylamam için bana cesaret veriyor.

Tyler çömelip çantasını açıyor ve boğa güreşi kaskını çıkarıyor. "Şimdi..." Bana kendini beğenmiş bir sırıtışla bakıyor. "Kim sürmeye hazır?"

30

Ali çantadan canlı kahverengi bir Stetson çıkarıp başıma yerleştiriyor. "İşte," diyor iri gözleriyle bana bakarken. "Şimdi gerçek bir kovboya benzedin."

Ona Bayan Granger'ın bu sene ona yardımcı olduğunu söylediğinde ne demek istediğini sormak istiyorum ama Tyler her hareketimi izliyor. Ali'nin hareketlerini de. Tüm bunların Ali'yle ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

Ben ahırın kapısını açıyor ve boğa çılgınlar gibi koşarak geliyor. "Aman Tanrım," diye bağırıyor. Boğa simsiyah, sanki binlerce karga tüyünden yapılmış gibi, boynuzları jilet kadar keskin.

"İsmi ne?" diye soruyorum parmaklıklara saldıran boğayı izlerken.

"Diablo." Tyler onu iple bağlamaya çalışırken sırıtıyor.

"Başka ne olabilir ki." Derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Ali korkuluğun önünde yanıma yaklaşıyor. "Kimse seni suçlamaz eğer... Şey, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ah, sanırım yapacağım." Kulağının arkasındaki başıboş gezen bir parça saçı yerine iteliyorum ve bana gülümsüyor, sanki

her şeyi anlıyor gibi. Eskiden de böyleydik. Çoğu zaman sözcüklere bile ihtiyacımız olmazdı.

Tyler boğazını temizliyor ve elimi çekiyorum. Kafamın içindeki bir deliğe baktığını hissediyorum, öfkesi boğanınkine eş. Vazgeçeceğimi düşündüğünden eminim ama geri çekilmiyorum. Artık olmaz.

"Peki ya bunu biraz daha ilginç hâle getirsek," diyor Tyler bölmeden atlarken ve cüzdanını çıkarıp korkuluk direğine yüz dolar yerleştiriyor. "Ringde en uzun süre kalana kişi başı yüz papel."

"Gevşe, Tyler Trump." Bununla ilgili şaka yapmaya çalışıyorum ama cüzdanında sanki çok olağan bir şeymiş gibi yüz dolarlık banknot olduğuna inanamıyorum.

"Evet, bu benim için de biraz aşırı," diyor Ben ceplerini karıştırırken.

"Tamam." Tyler iç geçiriyor. "Cebinizde ne varsa olur o zaman."

Ben altmış koyuyor. Ben ne varsa onu koyuyorum.

"Yirmi iki papel mi?" Tyler gülüyor. "Bunu senden alacağıma neredeyse üzülüyorum, Tate. *Neredeyse*."

Eski bir nalın tozunu alıyor ve paranın üzerine yerleştiriyor. "Galibiyet serin bitti," diyor kaskını takarken ve yanımdan geçerken bana hafifçe değiyor.

Ben sırtıma vuruyor. "Tıpkı eski zamanlardaki gibi ha, Tate?"

"Onun gibi bir şey." Kendimi gülümsemek için zorluyorum. Tyler'ın özel yapım rodeo pantolonları olabilir, paranın satın alabileceği en iyi antrenmanları yapmış olabilir ama burada puan için oynamıyoruz. Stilim olmayabilir ama bunu yüreğimle telafi ediyorum. Ve tek yapmam gereken en uzun süre dayanmak. Bir şeylere asılmakta iyiyimdir.

Ali'nin korkuluğa dayanmasını izliyorum, boğayla konuşuyor, onu yatıştırmaya çalışıyor ve ben onun tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Tammy üç tane soğan otu yaprağıyla geliyor. Sıraya karar vermek için onlarla kura çekiyoruz. Önce Ben, ardından Tyler, sonra da ben.

Ben bölmeye doğru yürürken kendini hazırlamaya çalışıyor, ben şanslı olduğumu düşünüyorum. Ona boşuna Koca Ben demiyorlar. Umarım Diablo'yu biraz yorar ve ben düzgün bir süriş yapabilirim.

Ben boğanın üzerine tırmanıyor ve sinyali veriyor – ya da en azından sinyal olduğunu düşünüyorum. Ya öyle ya da fikrini değiştirip inmeye çalışıyor.

Tyler bölmeyi açıyor.

Boğa sola doğru sertçe dönüyor, karnının etrafında tur atıyor. Tek yaptığı bu. Ben fırlatılmadan önce 1.4 saniye dayanıyor. Biz daha boğanın dikkatini dağıtacak bir fırsat bulamadan Ben kusmak için ringin kenarına sürünüyor.

"Seksi," diye mırıldanıyor Tammy.

"Adamım!" Ben kotunun tozunu silkeliyor. "Sakızımı yuttum."

Sıradaki Tyler.

Beraber Küçükler için Rodeo yaptığımız zamanlarda profesyonellerden kopyaladığı bir sürü garip ritüeli vardı. Boğayı öperdi, şapkasını çıkarırdı ve Tanrı'ya teşekkür ederdi... Dikkat çekmek için her şeyi yapardı. Hepsi gösterişti, bir amacı yoktu ama hakemler bu saçmalıkları severdi. İşlerin çok değişmediğini görüyorum. Tyler boğaya biniyor ve sadece eldivenlerini takarken bile büyük bir şov sergiliyor. Örülmüş ipe yumruğunu sarıyor, bu da Diablo'yu daha çok kızdırıyor. İşareti bekliyorum. Tyler şapkasına vurur vurmaz kapıyı açıyorum. Boğa, ta içimde hissettiğim bir hiddetle bölmeden fırlıyor. Dönüyor, sıçrıyor ve tüm gücüyle yalpalıyor. Tyler'ın 4.2 saniye dayanması beni sersemletiyor. Ben boğanın dikkatini dağıtmak için ortaya atlıyor ama Diablo ona hiç aldırmıyor – Tyler'a odaklanmış durumda. Boğa başını ön eğip toynaklarını toprağa vuruyor, kuyruğu şiddetle seğiriyor.

"Tyler!" Korkuluğa çıkarak bağırıyorum. "Oradan çıkman lazım."

Ama Tyler orada toprakta oturuyor, boğaya bakıyor ve tamamen afallamış görünüyor. Botunun kınından bir bıçak çıkarıyor ve boğa gücünü toplayarak şaha kalkıyor.

Bir şimşek çakıyor. Burundan solunan bir soluk. İçimde bir şey patlıyor. Ringe atlıyorum ve Tyler'ın bedeninin önüne dalıyorum.

Toynakların toprakta gıcırdayan sesini duyuyorum. Gözlerimi kapıyorum, çarpışma için hazırlanıyorum ama tek hissettiğim boğanın boynumdaki iğrenç nefesi. Tyler altımdan sürünerek çıkıyor. Diğerlerinin ona ringin yanında yardım ettiğini duyuyorum.

"Olamaz," diyor Ben arkamdan.

Gözlerimi açıyorum ve yanımda yatan Tyler'ın bıçağına tutunuyorum. Çöken tozun altından boğayla yüz yüze geliyorum. Önümde diz çökmüş ve boynuzlarından biri göğsüme bastırıyor. Tek yapması gereken yüklenmek. O zaman tamamı kalbime girer. Bakışıyla karşılaşır karşılaşmaz içimde bir şey çıkıp gidiyor, hatırlatıcı bir şimşek işareti.

Bu üreme ahırındaki boğanın aynısı. Babamın öldürmeye çalıştığı o boğa. Aniden etrafta kimse kalmıyor. Ringi bile görmüyorum. Sadece ben ve boğa.

Bana bakarak koyu renk gözlerini kırpıştırıyor ve yansımasında babamın son dakikalarını görüyorum. Geri dönmek istiyorum ama yapamam. O gece gömülü olan gerçek her neyse duyulmak istiyor, yüzeye çıkmak istiyor.

Kendimi izlemeye zorluyorum.

"Günah işledim... kendi tohumuma karşı. Onu öldürdüm. Olanları durduracağını düşündüm. Seni koruyabileceğimi düşündüm ama yanılmıştım." Yüzü ıstırapla buruşuyor. "Hâlâ hissediyorum. Sen hissedebiliyor musun? Şeytanı doğmadan durdurmak zorundayım. Lütfen beni affet."

Kanla kayganlaşmış ellerini boğazımın çevresine kenetliyor ve bede-

ninde kalan son güçle sıkıyor. Nefes almak için çabalıyorum ama karşı koymuyorum. Delilik ya da uyuşturucudan olabilirdi ama tam o anda ne yaptığını biliyor. Ben olduğumu biliyor.

"Kanı savunuyorum," diye fısıldıyor, bütün bedeni gevşemeden hemen önce kulaklarımda ıslak bir can çekişme hırıltısı çınlıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor ama onları silmekten gocunmuyorum. "O gece beni öldürmeye çalıştı. Kendi ruhu için korkmuyordu. *Benden* korkuyordu. Ne olabileceğimden," diyorum bıçağı avucumda sıkarken ve boğanın boğazına doğru tutuyorum. Ama boğa hâlâ kıpırdamıyor. Benim önümde diz çöküyor. Bir şekilde tüm bunların ortasında iletişime geçtik. İkimiz. İliklerime kadar hissediyorum. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum ellerim titrerken.

"Kendini kaybediyor," diyor Ben, beni âna getirip sarsıyor.

"Lütfen," diye ağlıyor Ali. "Ona yardım etmek zorundayız."

"Hayır." Tyler onları geri çekiyor. "Bırakın onu."

İşte o zaman sarsılıyorum. Tyler'ın istediği bu zaten. Beni buraya getirirken ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Bunun üreme ahırındaki boğa olduğunu biliyordu. Benim diğerlerinin önünde aklımı yitirmemi istedi... Ali'nin önünde. Ama ona o tatmini yaşatmayı reddediyorum. Ne gördüklerini ya da ne duyduklarını bilmiyorum ama şov bitti.

Bıçağın ağzıyla ipi keserek boğayı serbest bırakıyorum. Kalkıyorum, sırtımı ona dönüyorum. Beni incitmeyeceğini biliyorum. Anlaşmamız var. İkimiz de bir ömürlük kıyım gördük.

Korkuluğa tırmanıyorum ve nakitleri avuçlayarak nalı aşağıya atıyorum. "Bunu ben alıyorum." Banknotları cebime sıkıştırıyorum.

"Ama... ama sen sürmedin bile," diye kekeliyor Tyler.

"Kim ringde en çok kalırsa. Bahis buydu." Bıçağı hemen yanındaki ahşap panoya saplıyorum, gırtlağının kasılışını izliyorum. "Sanırım benim galibiyet serim devam ediyor. Ha, götünü kurtardığım için de teşekkür etmene gerek yok."

31

Şehre dönerken alacakaranlık çoktan çökmüş.

Tyler beni Midland Lisesi'ndeki arabama götürmeden önce herkesi evine bırakıyor.

Bana söyleyeceği bir şeyler olduğunu biliyorum ama ona yardımcı olacak değilim.

Boş park alanına çekiyoruz. Çıkıyorum ve kapıyı kaparken, "Boğayla yaptığın o marifet, önünde eğilmesi. Hiçbir anlama gelmiyor. Ali için çıkmaz sokaktan başka bir şey değilsin. Sana mecliste ihtiyacımız yok," diyor.

"Sanırım baban farklı düşünüyor," diyorum kapıya parmaklarımla vururken.

"Babam yaşlı bir aptal. Ayrıca bu kasabada Tate kanına rastlamak zor değil."

"Neden bahsediyorsun?"

"Beni duydun."

Eğiliyorum. "Ne demek istediğini bilmiyorum ama eğer Noodle'ın ya da Jess'in yanına yaklaşırsan Tanrı'ya yemin ediyorum ki seni öldürürüm."

Suratında bir sırıtış beliriyor. "Hâlâ bilmiyorsun değil mi?"

Onu yakalamak için eğiliyorum ama gaza basıyor ve park alanında savrularak anacaddeye çıkıyor.

Kamyonetime binip telefonumu kontrol ediyorum. Bayan Granger'dan arama ya da mesaj yok. Belki ihtiyacı olanı aldı ve şeytan çıkarma için plan yapmakla meşgul ya da her şey kafasındaki lanet bir fanteziden ibaret. Tek bildiğim kendimi dinlenme merkezindeki hırpalanmış bir tilt makinesi gibi hissettiğim. Etrafta koşturuyorum, her şeye tepki veriyorum ve belki de bu tam olarak benden bekledikleri şey. Belki ellerinde bir oyuncağım ve bunun farkında bile değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve elimi ön panelin üzerinde gezdiriyorum. Bu babamın kamyonetiydi, ondan önce de onun babasının. Üreme ahırındaki ona ait son anının elimizdeki her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Noodle'ın dediği gibi, neyi hatırlamak istediğini kendin seçersin ve ben iyi olanı seçiyorum ama bu gözümün kör olduğu anlamına da gelmiyor. Cevaplanması gereken sorularım var. Babam bana hep sıkıntılı zamanlarda cevabın toprakta olduğunu söylerdi.

Eve, buğdaya gidiyorum.

Düşünmek zorunda olmadığım yere.

Hayal kurmak zorunda olmadığım yere.

Tek yapmam gereken toprağı sürmek.

32

Dolunay kırmızı, şişkin bir kene gibi. Ağır bir soluk işitiyorum, atılmış buğday saplarının bir ayağın altında ezilişini... ve bir şarkı. Çok eskilerden bir çocuk tekerlemesi. Beni buğdayın derinliklerine çekiyor ve sonunda müziğin kaynağını buluyorum, olduğum yerde donakalıyorum. Kalbim korkuyla yerinden fırlıyor gibi hissediyorum, dehşetle, hürmetle. Boğa ileri doğru tepiniyor, sırtında Noodle var. Kontrolü ele geçirmek için sıçrayıp tekmelemiyor; bir midilli kadar uysal. Noodle sayı şarkısını söylerken onun başını okşuyor. Ayakları çıplak ve babamın cenazesinde giydiği beyaz fisto elbiseyi giyiyor, saçları açık ama başının kenarında koyu ve ıslak bir şey var. Noodle boğanın boynuna sarılmak için eğiliyor ve o zaman boğanın boğazından kan sıçradığını görüyorum. Boğa eğilme pozisyonuna geçmek için öne atılıp da üzerindeki çocuk doğrulduğunda onun Noodle falan değil Tyler olduğunu fark ediyorum.

"Bak," diyor Tyler sırıtarak. "Ben de onun eğilmesini sağladım."

Hareket eden biçerdöverde sarsılarak uyanıyorum. Frene basıyorum ve ölçme aletini kontrol ediyorum.

Birkaç dakikalığına uyukladığımı düşünmek istiyorum ama tank neredeyse boşalmış. Saatlerdir çalışıyor olmalı.

Kabinden çıkıyorum ve ne kadar zarara sebep olduğuma bakmak istiyorum ama hâlâ başladığım bölümdeyim.

Anlayamıyorum. Uyurgezerliği duymuştum ama uyurken saban sürmeyi değil. Görünüşe göre delirmiş gibi aynı parçanın üzerinde dönüp durmuştum.

Eve dönerken buğdayların arasında toynak sesleri duyacak mıyım diye bakınıp duruyorum. Sadece bir rüya olduğunu biliyorum ama çok gerçekçiydi. Kalbim ağrıyor. Bu, melankoliden daha fazlası. Dehşetten daha fazlası... Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi, sanki ilk don kanıma yerleşmiş gibi. Kollarımda ürperen tüyleri ovalayarak içeriye yollanıyorum.

Ses çıkarmamaya çalışarak salona geçip annemin üzerine bir örtü seriyorum. Onun uyuma numarası yaptığını fark ediyorum ama bu gece onunla uğraşacak hâlim yok. Sineklerle de...

Noodle'ı kontrol ediyorum. Kıvrılmış yatıyor. İğrenç bebeği hâlâ ortalıkta yok. Jess'in odasının yanından geçerken kapının altından bir gölgenin ileri geri hareket edişini görüyorum, sanki volta atıyormuş gibi.

"Jess?" Kapıyı çalıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen Hasat Festivali'nde olanlar yüzünden hâlâ kızgın. Ona Jimmy'ye neler olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

"Geç oldu," diyorum ve başımı sallıyorum. Bu söylediğim aptalca. "Demek istediğim... Şunu bil ki ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Eğer konuşmaya ya da başka bir şeye ihtiyacın varsa."

Cevap vermiyor ama nefes aldığını duyabiliyorum, sanki yüzünü anahtar deliğine yapıştırmış gibi.

Tam gidecekken geri dönüyorum. "Ha, bu arada sana bunu vermek istiyorum." Bir tomar parayı arka cebimden çıkarıyorum

ve kapının altından sürüyorum. "Orada yüz seksen iki dolar var. İstediğin kıyafetler için. Bu arada kayıtlara geçsin, onlara delik açman umurumda değil."

Bir cevap için bekliyorum – bir teşekkür, siktir git ya da herhangi bir şey ama tek yaptığı parayı içeri çekmek.

Bu suratıma beklenmedik bir gülümseme yerleştiriyor. Bu bir başlangıç.

"İyi geceler, Jess." Kapısından uzaklaşıyorum ve odama gidiyorum.

Uyumak istemiyorum çünkü rüya görmek istemiyorum. Böylece pencerenin kenarına oturup buğdaylara bakıyorum.

Olup biten her neyse, her şey buraya dönüyor. Çok geç olmadan son hasadı bitirmeliyim.

İlk don geliyor.

Hissedebiliyorum.

33

Okula giderken son anda dönüş yapıp Hammond Caddesi'ne sapıyorum. Old Blue benden önce nereye gideceğimi biliyor gibi – Oakmoor. Miller kereste deposunun bir iki blok ötesine park ediyorum ve yürüyerek devam ediyorum. Kimsenin işime karışmasını istemiyorum.

Dışarıda birkaç tane terk edilmiş tekerlekli sandalye var. Bir adam ağacın altına oturmuş, ileri geri sallanıyor; yanında bir hemşire dikiliyor. Binanın önü sarıya boyanmış, neşeli bir hava katacağı düşünülmüş olacak ama daha çok çiş lekesi gibi görünüyor. Çatlamış cam kapıyı açınca küçük bir zil çalıyor.

"Bir dakikaya oradayım, tatlım," diye sesleniyor Bayan Gifford. "Gitmem gerek, gelen Clay Tate," diye fısıldıyor telefonu kapatmadan. "Şu değerli kızı seninle birlikte getirdin mi?" diye soruyor muzlu küpelerini geri takıp tezgâhın üzerinden bana bakarken.

"Hayır. Az önce okula bıraktım."

"Peki, o çok tatlı bir çocuk," diyor üzümlü şeker paketini açıp ağzına bir tane atarken. "Hastalar onu çok seviyor. Tedavisi olmayan hastalarla mucizeler yaratıyor. Çoğu çocuk korkar ama Noodle hiç korkmuyor. Hastaların ellerini tutuyor ve şu küçük

şarkıyı söylüyor. O bizim tatlı meleğimiz, onları diğer tarafta rahat ettiriyor."

"Bunu duymak güzel."

Elime vuruyor. "Senin için ne yapabilirim, tatlım?"

"Bayan Granger'la ilgili gelmiştim..."

"*Jess*... ya da *annen* için randevu almaya mı çalışıyorsun?" İsimlerini sanki çirkin sözcüklermiş gibi söylüyor.

"Hayır... Ben sadece..."

"Ah, özür dilerim bu çok kabaydı. *Hasat Festivali*'nde ne olduğunu yeni duydum da... Aldırma."

"Önemli değil, Ben sadece..."

"Zaten fark etmez. Emma bir süredir randevu almıyor. Aylardır almadı. Son randevusu *L.A.W* ileydi." Harfleri fısıldayarak söylüyor.

"Kanun mu demek istiyorsunuz?" diye soruyorum. "Ne yani Şerif Ely'den mi behsediyorsunuz?"

"O asla olamaz." Kıkırdıyor. "O adam beton gibi. Hayır, *Lee Aric Wiggins*," diyor. "*Yanıkları* olan çocuk."

L.A.W. Aile İncili'nin kenarında yazan baş harfler... Banka defterinin her yerinde yazılı olan. Babam o pisliğe para veriyor olabilir miydi? Ne için? Meth için mi?

"Geçen yıl onunla her cumartesi buluşuyordu. Bir sorunları yoktu falan ama sonra bir şey oldu. Emma odadan sanki hayalet görmüş gibi çıktı. Çok korkmuştu falan. Tam da şu an senin göründüğün gibi, tatlım," diyor ve bana plastik şekerlemeden uzatıyor. "Al, ye bir tane. Sadece üzümleri yeme, onlar benim favorim. Ve sonra yaptığı ilk iş bana onun doğum sertifikasını sormak oldu... Gerçekten çok farklı hareket ediyordu. Kafasını öyle bir kaşıdı ki kan geldi. Ben Şerif'i aramaya hazırlanıyor ya da bir şey ihbar edecek diye düşündüm ama bu konuda başka tek kelime duymadım. Seni eşyalarını almak için mi gönderdi? Aylardır o kutuyu alması için onu arıyorum."

"Evet, eğer sakıncası yoksa." Kendimi onunla göz göze gel-

meye zorluyorum. Böyle yalan söylemekten nefret ediyorum ama çaresizim.

"Hay hay, tatlım. Ama gidip depo odasından almam gerekiyor. Benim için telefonlara bakabilir misin? Eğer Bay Pinner'ı arayan biri olursa, şey, o dün gece öldü. Sanırım onu bana bırakman en iyisi. Çabucak geliyorum."

Ayakkabılarının muşambada gıcırdadığını duyuyorum ve sonra da sesler arka ofislerdeki halının üzerinde kayboluyor. Tezgâhın arkasına geçiyorum ve fareyi ekranda gezdiriyorum. Bir tane *Dr. Quinn, İlaç Kadını* ekran koruyucusu var. Çok anlamlı.

Hasta kayıt dosyalarını tarıyorum ve Emily Granger'ınkini açıyorum. Bam. Tyler doğru söylüyormuş. Tam olarak iki sene önce kendi kendini yatırmış. Masrafları da kendi ödemiş. Bir yıldan daha kısa bir süre yatmış. Travma sonrası stres bozukluğu. Dinsel ideoloji. Büyüklük hezeyanı.

Bayan Gifford hâlâ dönmediğinden, bir de Lee Wiggins'in adını arıyorum. Fetal Alkol Rahatsızlığı. Travma sonrası stres bozukluğu. Yanık travması. Kaza gecesi babasının onu öldürmeye çalıştığını iddia ediyor ama Şeytan onu daha üst bir çağrı için kurtarmış. Reçete: Lityum. Zoloft. Hydrocodone.

Bayan Gifford'un muşambanın üzerinden yaklaşan adımlarını duyar duymaz arama geçmişini silip tezgâhın önüne geri dönüyorum.

"Burası sıcak mı?" diye soruyor kutuyu tezgâhın üzerine koyarken. "Görüyor musun ben biraz üşüyorum ama sen terlemişsin. Umarım hastalanmıyorumdur."

Kutuyu inceliyorum. "Ama önünde Bayan Wilkerson yazıyor."

"Ah, şimdi onlar Emma'ya ait. Bayan Wilkerson her şeyi ona bıraktı, evi de. Şanslı ördek. Bu Katolikler birbirine sahip çıkıyor."

"Öldü mü?"

"Geçen sene. Sanırım Emma o yüzden bizimle o kadar uzun

kaldı. Burada olmaya ihtiyacı yoktu. Dr. Flannigan'dan daha zekiydi, orası kesin. Sanırım sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı ve zamanı gelince arkadaşının yanında olmak istiyordu. Garipti gerçi... ölme biçimi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Emma onun elini tutuyordu, Katolikçe dualar ediyordu..."

"Latince demek istiyorsunuz?"

"Öyleydi galiba. Sonra Bayan Wilkerson aniden katılaştı. Yüzündeki ifade sanki bir kâbustan çıkmış gibiydi. Sanki Şükran Günü tavuğunu fırında unutmuş gibi. Sonra komik bir şey söyledi... Kan inancı ya da inançlı kanla ilgili bir şeyler."

"'Kanı savunuyorum' mu?"

"Evet! Oydu." Bayan Gifford parmağını burnunun ucuna koyuyor, sanki sessiz sinema oynuyormuşuz gibi.

Bedenimdeki tüm kan çekiliyor sanki.

"Onu o hâle getirenin büyük bir kalp krizi olduğunu söylediler. Bu yüzden Newcomers'ta açık bir tabut yapmadılar. Suratı öyle kaskatı kalmıştı."

"Nasıl?" diye sormayı başarıyorum.

"Böyle." Ağzını açabildiği kadar açıyor, gözleri pörtlüyor, boynundaki sinirler titriyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Babam da aynen öyle görünüyordu. Aynı kelimeleri kullanmışlardı. Bu ne anlama geliyor? Bağlantı ne?

Telefon çalıyor. Bayan Gifford parmağını kaldırarak küpesini çıkarıyor.

"Oakmoor, Janelle'le görüşüyorsunuz, size nasıl yardımcı olabilirim?" diyor hastalıklı bir sesle, dişiyle şekerlemeyi parçalamasını izliyorum. "Ah, bekleyin bir saniye." Alıcıyı göğsüne koyuyor. "Beni laf kalabalığı yaparken dinliyorsun," diyor. "Okula geç kalmış olmalısın. Orayı arayıp Bayan Granger'a yolda olduğunu söyleyeyim mi?"

"Hayır... hayır, gerek yok," diyorum ve çıkışa doğru dönüyorum.

"Clay," diye sesleniyor arkamdan. "Kutu?"

"Evet," diye fısıldayarak geri dönüyorum ve kutuyu alıyorum.

Sanırım bana başka bir şey daha söylüyor ama kulaklarımdaki sinek vızıltısını andıran uğultu yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Çok korkunç bir şey olmak üzereymiş gibi.

34

Kamyonetimde saatlerce oturarak kutunun içindekileri inceliyorum. İlgi çekecek bir şey yok. Bir dolu süs eşyası ve bir kısmı kullanılmış kişisel bakım ürünleri. Ama Bayan Wilkerson'ın fotoğrafına bakmaktan kendimi alamıyorum. Boynundaki Lusit haça. *Kanı savunuyorum* genellikle iblislerce işkence gördüğünde edilen bir dua. Bayan Wilkerson'ın son anlarında Bayan Granger'dan korkup korkmadığını merak ediyorum, babamın benden korkmuş olması gibi? Peki Bayan Granger ile Lee Wiggins'in bağlantısı ne? Neden baş harfleri aile İncillerimizin ve banka defterlerimizin her yanını kaplıyor? Eğer babam Lee'den meth aldıysa bunu neden hesap defterlerine kaydetsin ki? Oakmoor'a gitmek birkaç şeyin cevabını bulmama yarar zannediyordum ama daha çok soru var şimdi kafamda.

Beşinci ders için zilin çaldığını duyunca kutuyu alıyorum ve Bayan Granger'ın ofisine yollanıyorum. Kafamı aşağıda tutuyorum ve kalabalığın içinden kararlılıkla geçiyorum.

Söyleme ihtiyacı duyduğum, konuşmak istediğim her şey içimde kabarıyor. Kapısını bile çalmadan odasına dalıyorum.

"Derdiniz ne bilmiyorum ama itiraf etmelisiniz. Aramalarımı

görmezden geliyorsunuz ve bir şeyler oluyor... sizinle... onlarla... ya da benimle ilgili ama rüyalar kötüleşiyor ve..."

"Clay?" Bayan Granger hassas bir gülümsemeyle bakıyor. "Eminim Şerif Ely'yi ve Vekil Tilford'u tanıyorsundur."

Bakışlarını takip ediyorum ve Şerif'in sandalyemde oturduğunu görüyorum. Vekil Tilford da arka duvara yaslanmış.

"Nedir şu rüya, Clay?" diye soruyor Şerif.

"Önemli bir şey değil." Kutuyu göğsüme yapıştırıyorum.

Gözleri beni yalan söylerken yakaladığı için parlıyor. "Ben de Bayan Granger'a pazar günü seni kilisede gördüğüme nasıl şaşırdığımı söylüyordum." Öne eğiliyor, kovboy botlarının derisi çıtırdıyor. "Bir yıldan beri gelmiyordun. Neden birden bu kadar dindar oldun?"

"Sadece tavsiyene uymaya çalışıyorum." Zorla gülümsüyorum. "Her şeyi arkanda bırak." Bana bakışından bir şeylerin döndüğünü anladığını söyleyebilirim. Onu ne kadar geri püskürtebilirim bilmiyorum.

"Şimdi de Tyler Neely'yle ve diğer Koruma Derneği çocuklarıyla takıldığını duyuyorum. Bu güzel bir gelişme sanırım." Altdudağını sanki sakız varmış gibi şişiriyor. "Boğa sürmek ha?"

"Sadece biraz kafa dağıttık."

"Komik." Gözlerini kısara bana bakıyor. "Tyler da bana *tam* olarak böyle söyledi bu sabah."

"Öyle mi?"

"Lunaparkın orada olanlar üzücü."

"Bu bölgelerdeki en acımasız boğa. Bir sürü para eder," diye ekliyor Tilford.

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Duymadın mı?" Şerif şapkasını düzeltiyor. "Yeni arkadaşların sana söylemedi mi? Biri dün gece oraya gidip o boğanın boğazını yarmış."

"Öldü mü?" diye fısıldarken yerin altımda kaymaya başladığını hissediyorum. *Rüyam.* Tyler'ın o görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. *Bak, ben de ona diz çöktürebilirim.* Onu orada küçük

düşürdüm ve bunu bana ödetmek istedi. Çok kızgınım, zorla nefes alıyorum.

"Tyler ringde tuhaf bir şey olduğunu söyledi. Boğanın boğazına bıçak dayadığını. Bir çeşit anımsama yaşadığını söyledi."

"İpi kopardım. Bu kadar. Diğerlerine sorun."

"Evet. Hepsi hikâyeni destekliyor." Şerif burnunun kenarını sıkıyor. "Ama düşünüyorum da belki o boğayla bitmemiş bir işin vardır."

"Yanlış düşünüyorsun." Şakağımdan bir damla terin aktığını hissediyorum.

"Şerif" –Vekil Tilford ileriye atılıyor– "bunu gerçekten dinleyecek misiniz?.."

"Yani doğru anlamış mıyım?" Şerif elini kaldırıyor, Tilford'a geri çekil işareti veriyor. "Geçtiğimiz birkaç gün içerisinde meclise katıldın, kiliseye döndün. Sırada yeniden uyum sağlamak var."

Bu bana bir fikir veriyor. O sahaya bir daha adım atmayacağımı söylemiştim ama bütün bunları başıma saran Tyler madem, ben de kavgadan kaçmayacağım.

"Aslına bakarsanız antrenman için geç kaldım," diyorum Oakmoor kutusunu Bayan Granger'ın masasına indirirken. "Sanırım sürprizlerle doluyum."

Bayan Granger masasındaki kutuya bakıyor, ince kaşları bir araya geliyor.

"Müsaade var mı?" Ona bakıyorum ve sonra Şerif'e. "Beni futboldan uzak tutmak istemezsiniz sanırım. Şimdi izin verirseniz?.."

"Tabii ki istemeyiz." Şerif hafiften eğlenmiş gibi.

Vekil Tilford küplere binmek üzere. "Ama..."

Şerif onu başından savıyor.

Bayan Granger boynundaki haçı çevirirken bana hızlıca kafasını sallıyor ama gözlerini kutudan alamıyor. Bayan Wilkerson'ın fotoğrafından.

"Ha, Clay?" diye sesleniyor Şerif arkamdan. Yüzünde bir gülümseme var ama keskin bakışları içimi deliyor. "Seni seyretmeye geliriz."

35

Daha önce yüzlerce kez girdiğim soyunma odasının önündeki koridoru arşınlıyorum.

Evet, bir şeylere vurmak istiyorum. Özellikle de Tyler'a ve bu beni biraz korkutuyor ama ben bundan daha akıllıyım. O sahaya çıkabilir ve saçının teline bile dokunmadan onu bozguna uğratabilirim. Elindekileri ondan geri alabilirim. Bay Neely'nin söylediği gibi. Bundan böyle ipler benim elimde.

Herkes çoktan sahaya çıkmış. Bu yüzden kaskımı takmak için acele etmiyorum. Dolabımı öylece bıraktıklarına inanamıyorum sanki geri geleceğimi biliyormuş gibiler.

Kaskımı bağlarken kendimi garip hissediyorum. Öyle ters bir şeyler varmış garipliği değil bu. Her şey *fazlasıyla* doğru. Sanki geçen sene hiç yaşanmamış gibi. Ne kadar unutmak istesem de bunu yapmaya gücüm yetmiyor. Çok acıtsa da geçmişe tutunmam gerekiyor. Aklımı başımda hissettiren tek şey bu.

Sahaya çıkarken bir yanım babamı kenarda görmeyi umuyor. Rengi atmış yüzü, güneş gözlüğünün üzerine kadar çektiği şapkası. Birçok insan onu anlamakta güçlük çekerdi. Bense çekmezdim. Gurur duyduğunda anlardım – çenesi kalkardı, çenesini kaldırma şekli bütün duygularını saklardı. Ama çene-

si alçalmışsa, dişleri sıkılmışsa bana, topa, rüzgâra ya da Koç'a kızmış demekti – ama asla müdahale etmezdi. O bağıranlardan değildi. Öyle kenarda durup ne yapacağını söyleyen babalardan da değildi. Sessizce, sanki dua eder gibi dururdu. Sanırım onun gerçek mezhebi buydu... benim de. Muhtemelen bütün şehrin.

Soyunma odasından güneşe çıkmak sevinçten havalara uçmuşum gibi hissettiriyor. Her şey sanki yavaş çekimde hareket ediyor. Oyuncular antrenmanı durduruyor. Amigolar ponponlarını indiriyor. Attığım her adımda çimi hissediyorum. Sanki bunca zamandır beni bekliyormuş gibi.

Ali bana gülümsüyor. Onu hatırladığım şekilde. Beni hatırladığı şekilde.

Bir yıldır ilk defa kaskımı takıyorum ve içimde bir şeylerin koşturduğunu hissediyorum, sakin ve kendinden emin bir şeyin. Sanki bana kimse dokunamazmış gibi.

Ben topu bana atıyor ve düşünmek zorunda bile kalmıyorum. Uzanıp topu havadan kapıyorum. Topun göğsüme vuruşu bana kendimi... *canlı* hissettiriyor.

Koçun ıslığı beni kendime getiriyor. "Son bir şansımı deneyecektim ben de," diyor eliyle omzuma vururken. Çok biçimli, sanki bir oyuncak paketinden çıkmış gibi. *Teksas.*

"Neely?" Koç, Tyler'a sesleniyor. "Git de Garrison'la talim yap."

"Ne?" Tyler aniden kayışını çekiyor. "Ama ben..."

"Benimle tartışma." Koç kafasını sallıyor. "Baban zamanı gelince bunun bir problem olmayacağına söz vermişti."

Tyler kenardaki babasına bakıyor. Ian eliyle onaylıyor.

"Bu saçmalık," diyor Tyler sahada sinirli sinirli yürürken.

Bunun olgunca olmadığını biliyorum ama Ali'nin izlediğinden emin olmak için göz atıyorum. İzliyor.

"Tate, sen birinci oyun kurucusun," diye bağırıyor Koç.

"Ama bir senedir topa bile dokunmadım."

"Az önce dokundun, evlat." Topu tekrar ellerime tutuşturu-

yor. "Bisiklete binmek gibi. Kayıtlarını izledim. Bunu yapmak için doğmuşsun. Bunu yapmanı sağlayacağım."

Orada donmuş hâlde duruyorum. Kavga etmek için hazırdım, kendimi ispatlamak için. Bunu bu şekilde yapmak yanlış geliyor ama artık prensiplere takılamam. Bu kasabada kurallara uyarak kazanamazsınız. Eğer ne olduğunu anlamak istiyorsam, bunu durdurmak istiyorsam, ellerimin kirlenmesi gerek. Ve bu kasabada hiçbir şey saygınlığınızı eve bir galibiyetle dönmek kadar pekiştiremez. Hep böyle olmuştu ve hep böyle olacak.

Orta sahaya geçtiğimde Şerif ve Bayan Granger'ın izlemeye geldiğini görüyorum. Görünüşe göre okulun yarısı korkulukların etrafında.

Adamlar etrafımda toplanıyor; her biriyle göz teması kuruyorum, adrenalin heyecan getiriyor ve her şey keskin bir odakta toplanıyor.

"Sanırım bu özel bir Miracle Whip gerektiriyor," diyor Ben koca bir gülümsemeyle ağız koruyucusunu takmadan önce.

Ben'le ikimiz Küçükler takımından beri bu oyunu oynuyoruz. O artık Koca Ben olmuş olabilir ama koşabiliyor da.

Başımla onaylıyorum. "Hadi onlara nasıl yapıldığını gösterelim."

"Evet!" Takım karşılık olarak bağırıyor.

"Dört deyince." Oyunu başlatıyorum ve her şey saniyeler içerisinde oluyor. Kalbimin atışının kulaklarımda uğuldamasıyla birlikte kramponların çimi deldiğini, koruyucuların yer değiştirdiğini, kaskların çarpıştığını, adamlar yerde kapışırken çıkan homurtuları duyuyorum.

Bir ikili mücadeleyi atlatıyorum ve kolumu kaldırıp Ben'i arıyorum. Sahada seyir hâlinde ve sağ çizgi kıyısında. Tıpkı eskiden yaptığımız gibi.

Topun gitmesine izin veriyorum. Yemin ederim elimden ayrılırken şarkı söylüyor, kolum boyunca yankı yapıp vücudumdan geçiyor.

Ben çoktan orada. Bekliyor. İzliyor. Duruşu aniden gevşiyor,

muhteşem bir eşzamanlılığımız var. Korkuluğa doğru dönüyor. Şerif Ely ve Bayan Granger'a bakıyor gibi. Top üzerinden geçiyor. Koç'un düdüğü çalıyor. Kenardaki insanlar gülüyor, yuhalıyorlar ama Ben hâlâ hareket etmiyor.

Kaskımı çıkarıyorum ve ne halt olduğunu anlamaya çalışıyorum, Ben aniden bana dönüyor. Gözlerinin siyah olduğuna yemin edebilirim, saf siyah. Benden başka kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafa baktığımda Ben bana doğru vahşi bir hayvan gibi koşuyor.

Tyler sahaya fırlıyor, onu geri çekmeye çalışıyor, konuşmaya çalışıyor ama Ben, beni incitmekte kararlı gibi. Bazı oyuncular onu durdurmayı deniyor ama bir yük treni gibi onları yarıp geçiyor. Ellerimi önüme koyuyorum, çarpışma için hazırlanıyorum. "Ben... hey, Ben... Neler olduğunu bilmiyorum ama bunu konuşalım..."

Omzuma yumruk atıyor. "Ben olabilirdim," diye bağırıyor. "O kişi ben olabilirdim!"

Sersemliyorum. Üzerime tekrar tekrar boğa gibi geliyor. Onu üzerimden almaları için altı adam gerekiyor. Sonunda Tyler kaskını tutuyor, Ben'i gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Bir şey fısıldıyor ve Ben'in gözlerinin normale döndüğünü görüyorum, kasları rahatlıyor.

Koç kalabalığa bağırırken düdüğünü öttürmeye başlıyor. "Tamam, tamam, sakinleşelim. Bu futbol çocuklar, arbede değil."

Ben şimdi sakin. Yerde öylece oturuyor, Tyler onunla konuşurken ormana doğru bakıyor. Az önce ne halt olduğunu bilmiyorum, bana karşı neden öyle davrandığını.

Noodle sahada geziniyor, Ben'e bir şey söylüyor, kaval kemiğine tekme atıyor ve sonra bana koşuyor. "Ona biraz akıl verdim."

"Burası biraz hararetli olabilir," diyorum ona. "Endişelenecek bir şey yok. Hey, sen buraya nasıl geldin?"

"Bobby Gillman oynadığını söyledi ve beni buraya getirdi. Kızmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Tyler, Ben'in ayağa kalkmasına yardımcı oluyor ve içeri gidiyorlar.

Bayan Granger'a bakıyorum. Gerçekten konuşmamız gerek ama o Şerif'le uzaklaşıyor.

Kalabalık dağılırken Lee Wiggins'in sahanın kenarındaki çamlardan bizi dikizlediğini görüyorum, hasta gülümsemesi de yüzünde.

Noodle el sallıyor. "Neden ona el sallıyorsun?"

"Üzgün görünüyor," diyor Noodle. "Hem kim bilir? Belki o da bana el sallar."

Wiggins de el sallamaya başlarken Noodle'ı elini tutuyorum ve sahadan birlikte çıkıyoruz.

36

Antrenman ve buğdaylar arasında koşturmaktan bitkin hâlde eve dönüyorum.

Yatma zamanını geçmiş ama Noodle beni ön kapıda Çilekli Kurabiye pijamaları içinde bekliyor.

Üç parmak kaldırıyorum ama o sadece elimi tutuyor, çıkartma albümüyle ilgilenmiyor bile.

"Herkes nerede?" diye soruyorum.

"Annem..." Salonu gösteriyor. "Ve Jess..."

Üzerimizdeki kat çıtırdıyor, onu bir çekme sesi takip ediyor, görünüşe göre odasını yeniden düzenliyor ya da emo stili bir şeyler yapıyor. Hasat Festivali'nde olanlar gerçekten korkunçtu ama evde bana biraz yardım etse iyi olurdu.

"Bir dönüm çok fazla bir şey değil, biliyorum," diyorum iş botlarımı çıkarırken. "Ama arka parseldi."

"Orası biraz zorlu bir arazi. İyi iş çıkardın," diyor Noodle örgüsünü sıkılaştırırken.

Elimde olmadan gülümsüyorum. Yemin ederim bazen tek yapmam gereken ona bakmak. O zaman bütün acılar, yaz yağmuruna bırakılmış şeker gibi eriyor.

"Yatmaya hazır mısın?" Kollarımla onu kapıyorum.

"Ama sana anlatacak çok şeyim var." Kulağımı çekiştiriyor. "All Saints'in elkitabına baktım ve biliyor musun rahibeler bisiklet sürebiliyor ve donut yiyebiliyorlar ve şimdiden benim sayma şarkımı biliyorlar ve tekerleme söyledil– İyi geceler, anne,"diye fısıldıyor salonun oradan geçerken.

Annemin silüetine bakmak için duruyorum. Hâlâ koltuktan kıpırdamamış. Sinekler...

Noodle bundan etkilenmiyor bile ve bu durumu daha da kötü yapıyor. Bu onun normali oldu. Bazen Noodle'ın babamın ölümünden öncesini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Bütün evin üstünde asılı bir ağırlık var şimdi. Belki de hep böyleydi ama ben daha önce fark etmemiştim.

"Neden gidip dişlerini fırçalamıyorsun? Sonra da doğru yatağa."

Boynuma sarılıyor ve tavşan gibi basamaklarda zıplıyor.

Salona adımımı atar atmaz atmosferin değiştiğini hissediyorum. Koltukta annemim yanına oturuyorum.

"Elimden geleni yapıyorum ama sana ihtiyacı olan iki kızın var."

Çenesi titremeye başlıyor.

Eline uzanıyorum. Soğuk.

"Ne yapacağımı bilmiyorum... Sana nasıl yardım edeceğimi. Dr. Perry'yi aramamı ister misin?"

Dudaklarından gözyaşları süzülürken ağzı bükülüyor. "Artık onları sürekli duyuyorum. Sinekleri... Sanki kulaklarımın içindeler, sanki bana bir şey söylemek istiyorlar."

"Sence sana ne söylemeye çalışıyorlar?" diye soruyorum.

"O geliyor," diye fısıldıyor. "Hepimiz için geliyor."

Nihayet annemi ve Noodle'ı yatırdıktan sonra odama gidiyorum ve aile İncili'ni çıkarıyorum. Aile ağacının kenarlarına yazılmış baş harflerin izini sürüyorum. L.A.W. Kesinlikle bir bağlantı var ama ben hâlâ kavrayamıyorum. Peki ya hesap defterindeki baş harfler? Babam Jess ve Lee'yi biliyor muydu? Ondan intikam

almak mı istiyordu, kurtulmak mı? Harflere bakmaya devam ettikçe daha da saçma gelmeye başlıyorlar. Sadece bir harf ve sembol karmaşası. Çok yorgunum.

Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapamayı planlıyorum ama açtığımda her şey farklı.

Dirseklerime dayanarak pencerelerden bakıyorum. Çöp kutuları gitmiş ve gökyüzü kan kırmızısı. "Yine olmasın," diye fısıldıyorum. Olmakta olan her ne deli saçmasıysa ondan kurtulmayı umuyorum.

Odamın kapısı açılıyor, koridordaki ışık puslu bir silüet yaratıyor.

"Sakın uyuyakalayım deme," diye çağırıyor Ali'nin yumuşak sesi. Midland Öncüleri kazağı giyiyor... Üzerinde başka da bir şey yok. Güzelce ve ağır ağır yürüyor, uzun yanmış bacakları önünde uzanıyor, sanki arayışta olan tehlikeli bir hayvan gibi.

Sinirli bir kahkaha atıyorum. "Peki, bilinçaltı, gönder bakalım. Gerçek olmasını isteyeceğim türden bir kehanet."

Ali yatağıma tırmanıyor. Bizi sadece ince bir nevresim ayırıyor. Ellerimi bileklerinden kalçalarına doğru gezdiriyorum. Çok gerçek geliyor.

"Orada durma." Gülümsüyor.

Üzerime yaslanıyor, uzun saçları çıplak göğsümü gıdıklıyor. Kazağın altını görebiliyorum. Her şeyi görebiliyorum. Çenemi kaldırıyor. Sımsıkı kapalı gözlerle beni öpüyor. Ellerim kalçalarına yükseliyor.

"Tohum kutsanmıştır," diye fısıldıyor ama bu Ali'nin sesi değil. Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

Bu Bayan Granger.

Ama onu itmeye ya da kurtulmaya kalkmıyorum.

Elimi tutarken gülümsüyor. Uyanmak için irademi kullanmaya çalışıyorum ama sıcaklık, üzerimde hareket ediş şekli...

"Yap şunu, Ben," diye fısıldıyor.

Ben?

"Uyan, aptal," diyor Noodle kapının girişinden. "Sana bir şey göstermek istiyor."

İrkilerek uyanıyorum – başım yatağın kenarından sallanıyor, Hammy parmaklarımı yalıyor.

"Ah, hayır." Yataktan düşüyorum. Hammy odadan kaçarken inliyor.

Benim sorunum ne? Saate bakıyorum. Sabah iki ve eminim bundan sonra uyumayacağım.

Durum çok boktan ama belki bilinçaltım bana Bayan Granger'la konuşmamı söylüyordur. Bana bunu borçlu.

37

Sokağa, birkaç ev aşağıya park ediyorum. Sadece güvende olmak için. İhtiyacım olan son şey insanların gece yarısı beni onun evinde gördüklerini söylemesi.

Kapıyı çalıyorum; yumuşakça ama ısrarlı. Nihayet kapıyı araladığında yanakları kıpkırmızı ve saçları açık. Bu beni geriletiyor. Onu daha önce saçları açık görmemiştim hiç. Güzel.

Düşüncelerimi okur gibi bileğinden lastiği alıyor ve alıştığımız şekilde topluyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Konuşmamız gerekiyor," diyorum paldır küldür içeriye dalarak.

"Clay, sen burada..."

"Oakmoor'da yattığını biliyorum. Bayan Wilkerson'ı biliyorum," diyorum oturma odasını arşınlarken. "Tahmin et kim söyledi... *Tyler*."

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm ama Midland'e gelmek, kendimi Oakmoor'a yazdırmak planın parçasıydı. Topluluğa girmem için bir yoldu."

"Bak, böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum."

"Çünkü doğru."

"Peki Bayan Wilkerson? Onun tıpkı babam gibi öldüğünü bana söylemeyi unuttun mu? Tamamen aynı kelimeler, aynı ifade..."

"Baban gibi görünüyordu. Senin gibi... Ama senin başına da aynısının gelmesine izin vermeyeceğim."

"Benden daha başka ne saklıyorsun?

Duvara baktığını görüyorum. Fotoğrafların ve belgelerin üzerine bir bez asılmış.

Bezi çekip alıyorum ve Lee Wiggins'in fotoğrafını benimkinin yerini aldığını görüyorum. Fotoğrafım her şeyin merkezine taşınmış ve altında TOHUM yazıyor.

"Bu ne?" Fotoğrafımı çekip alırken soruyorum, kelimeye bakıyorum. "Ve Lee'nin bütün bunlarla ilgilisi ne?" Ellerimi saçımın arasından geçiriyorum. "Bütün bu işlerde birlikte misiniz? Peki tüm bu tohum meselesi... uydurduğun bir şey mi? İncil'den aldığın ve hastalıklı küçük beyninle çarpıttığın?"

"Üzgünüm," diyor fotoğrafı benden alırken. "Ama buna daha fazla dahil olamazsın."

"Neden? Seninle temasta olduğum için mi? Fantezi dünyanı alaşağı ettiğim için mi?"

"Kilisede bir kargaşa oldu," diyor bezi tekrar yerine asarak, sanki daha fazla bakmaya katlanamıyormuş gibi. "Üzgünüm ama rahipler sana artık güvenmiyor."

"Bu da iyiymiş. O yüzden mi gizemli şeytan çıkarma yapılamadı?" diyerek üzerine gidiyorum. Benden korkarmış gibi duvara doğru geriliyor. "Senin için çektiğim küçük video işe yaradı mı? Kilisede kıyafetlerimi çıkarttırmak eğlenceli miydi?"

"Clay, bu iyi bir zaman değil..."

"Belki de sadece pedofilsindir. Bir gün tüm bunlarla internette karşılaşacak mıyım?" Derin bir nefes alıyorum. "Eğer deliysen bana şimdi söyle. Umurumda bile değil. Sadece bilmem gerek."

Koridordan bir yerden gelen bir çıtırtı duyuyorum. Dikkatlice dinliyorum. Somya sesi gibi.

"Burada biri mi var?"

"Üzgünüm, Clay ama ben... Benim misafirim var." Kollarını göğsünde kavuşturuyor, ince ipek sabahlığı üzerinde.

Ne dediğini anlamak bir dakikamı alıyor. "*Misafir* mi?"

Ondan uzaklaşıyorum ve odada etrafa bakıyorum. Duvarın örtülmesi. Sehpada yanan mumlar. Açılmış iki bira şişesi. Sandalyenin arkasında asılı kot bir ceket.

"Dediğim gibi gerçekten iyi bir zaman değil." İpek sabahlığını düzeltip sıkıca göğsünde birleştiriyor. Kumaş üzerine yapışıyor ve altında bir şey olmadığını görebiliyorum. Rüyayı düşünüyorum ve kendimi çok pis ve kafası karışmış hissediyorum. Bana bakıyor ve bir saniyeliğine kafamdan neler geçtiğini biliyor mu diye merak ediyorum.

Bana uzanıyor ama geri çekiliyorum.

"Sadece benden uzak dur. Benim için bu iş bitti. Beni duyuyor musun? Bitti."

"Clay," diye arkamdan sesleniyor ama arkama bakmıyorum. Bakamıyorum.

38

Ön sıraya, tam ortaya park ediyorum. *Tyler Neely'yi siktir et.*

Kamyonetimden bir iş battaniyesi kaparak skor kulübesine yollanıyorum, elimde kalan son güvenli cennete. Uzanarak örümcek ağlarına bakıyorum; köşelere tutunmuşlar. Kafamı boşaltmaya çalışıyorum. Tüm bunlar olmadan öncesini hatırlamaya çalışıyorum. Babam delirmeden öncesini –güya Şeytan'ın şehre gelmesinden öncesini– ama çuvallıyorum.

Olanlardan anlam çıkarmaya çalışıyorum ama çok sıkışmış ve kafası karışık hissediyorum.

Bayan Granger bana onca safsata anlattıktan sonra benimle görüşmüyor. Demek istediğim bu tüm insanlık için önemliyse neden "misafir"i var? Neden hâlâ şeytan çıkarma yapılmadı? Ona itiraf etmesi için her fırsatı verdim ama beni daha fazla saçmalıkla besleyip duruyor. "Kilisede bir kargaşa var" da ne demek? "Rahipler artık sana güvenmiyor"? Bana tek bir kelime bile etmediler... en azından İngilizce olarak. Aklıma gelmişken, onların rahip olduğunu nereden bileceğim hem? Şu an tamamen aklımı yitirmiş gibi hissediyorum. Bir parçam Oakmoor'a yatıp bu işi bitirmemi söylüyor ama ya hepsi benimle dalga geçiyorsa? Peki ya tüm bunlar beni delirtmek için gösterişli bir dalave-

reyse? Belki tam olarak olmamı istedikleri yer orasıdır, böylece yollarına çıkmam. Tek bildiğim, tüm bunları artık kendi başıma kaldıramadığım.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve fikrimi değiştirme şansım olmadan Şerif Ely'yi arıyorum. Cevap yok. Mesaj bırakıyorum. "Ben Clay. Clay Tate. Gerçekten konuşmamız gerekiyor. Yüz yüze. Eğer mesajı alırsanız Midland Lisesi'ndeyim. Sahada."

Kapatır kapatmaz rahatlıyorum. Bayan Granger'ı da kendimi de ifşa edeceğimi biliyorum ama bu konuda yardıma ihtiyacım var.

Şerif'in gelmesini ya da aramasını beklerken biraz içim geçmiş olmalı çünkü sonrasında fark ettiğim ilk şey güneşin doğmaya başladığı. Sahanın bakımını yapanlara görünmeden buradan çıkmalıyım. Buralardaki dedikodu değirmenini daha fazla beslemeye gerek yok.

Kalkıp geriniyorum. Sahaya şöyle bir göz attığımda kale çizgisinin orada garip bir siluet görüyorum. Sanki kale direklerinin arasında süzülen bir şey var gibi.

Bu yüzden başım büyük belaya girecek biliyorum ama stadyum ışıklarını yakıyorum. Binlerce voltluk elektriğin uğultusu havaya yayılıyor ama beni dehşete düşüren bu değil.

Kale direklerinin arasında sallanan bir insan. Gözlerimi kapatıp tekrar açıyorum, başka bir rüya veya imge olmasını umuyorum ama rüzgâr benim tarafıma eserek kanın keskin metalik kokusunu taşıyor ve beni bir Mack kamyoneti gibi çarpıyor. Bu gerçek.

Sahaya koşuyorum ve kale çizgisinin orada tökezliyorum.

Çimen nemli, ıslaklık yavaşça yayılan bir zehir gibi koyu kırmızı beyaz çoraplarıma geçiyor. Ağır bir damlama sesi beni bakmaya zorluyor. Orada, birbirine karışmış ipler arasında asılı olan Ben Gillman. Forması üzerinde, kaskından kan damlıyor, pantolonu çiş lekeli ve siyah gözleri şiş. Kolları yanında asılı, ayakları metal çubuğun üzerinde sallanıyor. Papaz'ın Cehennem Evi'ndeki hâli, rahiplerin All Saints'in mihrabından bana

bakarkenki hâlleri, Bayan Granger'ın yatak odasında dizili haçların ve babamın buğdayın içine yürüyüşünün görüntüleri zihnime üşüşüyor.

Ben Gillman çarmıha gerilmiş gibi görünüyor. Boğazıma doğru safra yükseliyor, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor ama görmemiş gibi yapamamam.

Başım dönüyor, hasta ve güçsüz hissederek dizlerimin üzerine düşüyorum.

Birisi elini omzuma koyuyor. Döndüğümde saha bakıcısının yüzünü görüyorum. "Seni üzen ne, evlat?"

Bir şeyler yoldan çıktı. Bir şeyler çok yanlış. Ona odaklanıyorum. Gözleri saf siyah, hiçliğin sonsuz kuyuları gibi, buzağınınki gibi, Jimmy'ninki gibi... ve şimdi de Ben'inki gibi.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama dilim sanki şişmiş, sanki içeri giren havayı kısıtlıyor. Başım gri, statik bir karmaşa bilincimi ele geçirir gibi sallanıyor ve öylece... kendimden geçiyorum.

39

Uyandığımda ağzımla burnumun üzerinde bir maske var; bip sesleri duyuyorum ve altımda garip bir itişme var. Oturmaya çalışıyorum ama bir şey beni engelliyor – geniş kanvas şeritler.

"Merhaba Clay." Maske ağzımdan düşerken solgun bir yüz odağıma giriyor. Larry Parker, bir önceki Midland Lisesi koruması. Kendine acil yardım teknisyeni diyor ama aslında adliyedeki telefonlara bakıyor ve kasabada et vagonu sürüyor. "Uyandı," diye bağırıyor omzunun üzerinden.

"Bekle!" Başımı saha boyunca uzatıyorum. "Ben. Peki ya Ben Gillman... o gerçek değildi, değil mi?"

"Korkarım öyle," diyor Larry sedyeyi kaldırıp sabitlerken. "Utanç verici. Sahip olduğumuz tek düzgün iç açık oyuncusuydu."

"Bakın sonunda kim aramıza katılmaya karar vermiş." Vekil Tilford üzerime eğliyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, elimin yanındaki buz gibi metal çubuğu kavrarken.

"O soruyu ben sormalıyım," diyor.

"Affedersiniz... Özür dilerim..." Bayan Granger kalabalığı

yarıyor. Gözlerinin altında karanlık halkalar var. "Buradayım, Clay."

Larry kan basıncına beceriksizce bakıyor. "Merhaba Bayan Granger."

"Onu bu sahadan çıkarmalıyız, hastaneye."

"Benim gitmeme–"

Bayan Granger oksijen maskemi yerleştirerek sözümü kesiyor.

"Mümkün değil." Vekil Tilford sedyenin önüne geliyor. "Şerif onu sorgulamak için yakınında olsun istiyor. Ayrıca muhtemelen sadece bayıldı. O iyi."

"Ya beyin sarsıntısı varsa? Ya şoka girdiyse?" diye bastırıyor Bayan Granger.

"Haklı," diyor Larry.

Greg ikisine birden bakıyor. "En yakın hastane bir saatlik mesafede. Bilmesem tanığımı ayartmaya çalıştığını söylerdim."

Larry ne yapacağını bilmeden etrafına bakınıyor, kıvırcık saçlarının arasından ter akıyor.

"Peki ya şuna ne dersiniz," diyor Bayan Granger. "Onu Midland Kliniği'ne götürelim, orada muayene ettirelim. Sonra sizindir. On dakikalık mesafede. Şerif'le ikiniz de burada işiniz biter bitmez gelirsiniz. Sonradan üzülmektense tedbirli olalım."

Larry salak salak sırıtıyor ve çılgınca sallanan oyuncak bebekler gibi başını sallayıp duruyor. "Bu bana yeterince mantıklı geldi."

Greg, Larry'nin suratına doğru bakıyor. "Eğer kaçarsa..."

"Anlamıyorum," diye araya giriyor Bayan Garanger. "Clay tutuklu mu?"

"Henüz değil ama..."

"O zaman size geri çekilmenizi ve Larry'nin işini yapmasına izin vermenizi öneriyorum."

Greg kedi kuyruğu gibi dikiliyor; sanki Bayan Granger az önce suratına bir kova soğuk su fırlatmış gibi. Yine de yoldan çekiliyor.

"Doğru olanı yapıyorsunuz." Bayan Granger, Larry'nin koluna vuruyor.

Larry budala bir gülüşle bakıyor ve göğsünü şişirerek sedyeyi sahadaki ambulansa doğru sürmeye başlıyor.

Tamamen siyah giyinmiş iki adam tespit ediyorum, korkuluğun orada dikiliyorlar. Noodle'ın krepon kâğıdından yaptığı ürkütücü kâğıt bebekler gibiler. Öncekinden farklı giyinmişler, mücevherler ve şapkalar falan yok ama yüzlerini nerede görsem tanırım – All Saints'teki rahipler.

Bayan Granger biz geçerken onları başıyla hafifçe selamlıyor.

Larry sedyeyi ambulansa koyuyor; Bayan Granger da benimle birlikte içeri geçiyor.

"Sadece telefon edeceğim ve yolda olduğumuzu söyleyeceğim," diyor Larry telefonunu ceketinden çıkarırken ve uzaklaşıyor.

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama sesim maske yüzünden boğuk çıkıyor. Bayan Granger maskeyi yüzümden çekiyor. "Beni buradan çıkar," diyorum soluk soluğa.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Şu anda en iyi seçeneğimiz bu. Sadece sakin ol." Elimi tutmaya çalışıyor ama yumruk yapıyorum.

"Sakin mi olayım?" Şeritleri çekiyorum. "Sen gerçekten ciddi misin?" Ben'in herkes görsün diye oraya asıldığını düşününce gözyaşları, gözlerimin köşesine batıyor. Birini öldürmek istiyorum, çok öfkeliyim. "Sana hâlâ inandığımdan bile emin değilim... Tüm bunların gerçekliğine. Bunu durdurabileceğimizi söylemiştin. Ben görevimi yaptım. Peki *sen* ne halt ettin?"

"Sana Oakmoor'ı söylemediğim için üzgünüm. Bayan Wilkerson'ı anlatmadığım için de. Ama bu olanlar çok ciddi. İkinci de düştü. Her şey beklediğimden çok daha hızlı gelişiyor."

"Rahipler o yüzden mi burada? Şeytan çıkarma için mi?"

"Buradalar çünkü kendi gözleriyle görmelerini istedim. Ben'in ölümü kiliseye doğrudan bir mesajdı. Artık inkâr ede-

mezler. Şeytan çıkarmanın onaylanması için tam olarak bunun olmasına ihtiyacımız vardı."

"Yani içlerinden birinin öylece ölmesini bekliyordun?"

"Birçok kişinin iyiliği için küçük bir ödün."

"Küçük mü? Onlar benim arkadaşlarımdı... Beraber büyüdüğüm insanlar."

"Şeytan başarırsa olacaklar düşünüldüğünde küçük bir ödün."

"Her şey ayarlandı," diyor Larry hantal hantal ambulansa dönerken. "Burada işler çığırından çıkıyor. Hâlâ onu nasıl indireceklerini bulmaya çalışıyorlar," diyor oksijen maskesini yerleştirirken. "Dayan, ahbap."

Larry ambulansın kapısını kaparken Şerif Ely ve Vekil Tilford'u uzaktan görüyorum. Etraflarındaki kaosa rağmen doğrudan gözlerimin içine bakıyorlar. Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyorlar – hatta Jimmy'yle de. Ve bunun peşini bırakmayacaklar.

40

Kliniğe ayakta girmek istiyorum ama Vekil Tilford, Larry'nin aklını çelmiş ve sanki ben kaçağın teki gibi tüyebileceğim konusunda onu germiş.

"Seni odana yerleştirir yerleştirmez kayışları çıkaracağım ama Şerif Ely ve Dr. Perry'yle konuşup onay almadan gidemezsin."

"Dr. Perry mi?" diye soruyorum. Bayan Granger'la endişeli bir şekilde bakışıyoruz. İstediğim son şey Koruma Derneği'nden birinin yüzüme bakması. "Ama o aile hekimi. Klinikte bile çalışmıyor."

"Takımın doktoru ve sen de takıma geri döndün," diyor Larry sedyeyi ambulanstan çıkarırken. "Yıldız oyun kurucumuz için en iyisi bu. Bitmeden keyfini çıkar." Beni içeri sokarken çarpık bir gülümsemeyle bakıyor ve yatırılmam gereken yeri bulmak için çıkıp gidiyor.

"Noodle!" Kalkmaya çalışırken ağzımdan fırlıyor. "Onun yanında olmam gerekiyor..."

"Hepsi halledildi." Bayan Granger beni geri itiyor. "Ali bu sabah onları kontrol etmeye gitti. Onu okula götürecek."

"Tamam, iyi." Rahatlayarak soluğumu bırakıyorum.

Larry ava çıkmış aşırı istekli bir av köpeği gibi geri geliyor. "Seni ikinci odaya yerleştirdiler," diyor beni koridorda sürüklerken. "Dr. Perry birazdan burada olur."

Sonunda beni kayışlardan kurtarıp muayene masasına transfer ederken Larry boğazını temizliyor. "Bayan... yani Emma... düşünüyorum da cuma günü maçtan önce benimle Sizzler'a gelmek ister misin? Her şeyden yiyebilirsin. Biraz kilo almana yardımcı olmak isterdim."

"Gerçekten mi?" diye iç geçiriyorum.

Bayan Granger kontrollü bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bu harika olurdu, Larry ama cuma geceleri ayinim var." Boynundaki haçı çeviriyor. "Ben adanmış bir Katoliğim. İnancını değiştirmen gerekir."

Larry sanki gerçekten yapmayı düşünür gibi en az on saniye öylece duruyor. "Belki başka zaman," diye mırıldanıyor sedyenin üzerine eğilmeden önce ve odadan çıkıyor.

Bayan Granger kapıyı kapar kapamaz, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Vekil Tilford tepemde. Problem çıkaracak. Ayrıca Şerif... Onu dün gece arayıp sahada buluşmamızı söyledim," diyorum.

"Bunu neden yaptın?" Merakla bana dönüyor.

"Ben... Benim konuşacak birine ihtiyacım vardı."

"Bana inan ya da inanma ama kendini Oakmoor'a kapattırmandan hiçbir hayır çıkmaz. Arkadaşların ölürken içeride kapalı kalacaksın. *Ali* ölürken. İstediğin bu mu?"

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Ama eğer elçilik meselesi doğruysa... eğer ben altıncıysam bana ihtiyaçları olacak. Belki de tüm bunlar geçene kadar kilitli kalmam herkes için en iyisidir."

"Tabii *sen* değilsen," diyor anlamlı bir bakışla.

"Clay Tate," diyor Dr. Perry aylak aylak odaya girerken. Üzerinde golf kıyafetleri var. Bayan Granger'ı neredeyse fark etmiyor, klipsli dosyasındaki bir tomar kâğıdı karıştırıyor. Bu garip çünkü onu Hasat Festivali'nde Bayan Granger'la konuşurken görmüştüm.

"Bu sabah bir sarsıntı geçirdiğini duydum."

"Ben öldü," diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

"Duydum." Stetoskopunu çıkarıyor. "Ergen intiharı ciddi bir meseledir. Eğer kendini depresif hissediyorsan beni haberdar et olur mu, Clay?" diyor biraz fazla neşeli bir sesle ve kalbimi kontrol ediyor. "Çünkü sana bunun için bir şey verebilirim."

Bayan Granger'ın bakışını yakalıyorum. *Sen değilsen* derken ne demek istemişti?

"Ama neden kötü hissedesin?" diyor reflekslerimi kontrol ederken. "Zor bir işe kalkıştın ha, oyun kurucu?"

Oyun kurucu... Onun bunu söylediğini duymak bile tansiyonumu yükseltiyor.

"Merak etme, bu cuma günkü maçını etkilemeyecek."

"Bekleyin bir dakika... oyunu iptal etmiyorlar mı?"

"Trajik ama hayat devam ediyor. Futbol devam ediyor. Ben de bunu isterdi. Bu kasabaya inanacağı bir şey vermelisin... Kutlayacak bir şey. *Kendine* de kutlayacak bir şey vermelisin. Aşk hayatın nasıl gidiyor bilmiyorum ama bu tam da doktorun önereceği şey," diyor bir göz kırpmayla.

Şerif Ely içeri dalıyor ve Dr. Perry soluğunu ağır ağır veriyor. "Medikal bir muayenenin tam ortasındayız, Ely."

"Onun için sorun olmaz, değil mi Clay?" Bana şu her zamanki sırıtışıyla bakıyor ama gözleri alev alev.

Ayaklarıma bakıyorum, sahadaki kandan lekelenmiş çoraplarıma. Yine başım dönüyor.

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var, sonra seni rahat bırakacağım." Şerif Ely duvara yaslanıyor.

Hepsi bana bakıyor, bir cevap bekliyorlar. Sadece başımla onaylıyorum, bu da yeterli gibi.

"Hemen dışarıda olacağız," diyor Bayan Granger koridora çıkarken.

Dr. Perry takip ediyor. "Beş dakika, Ely," diyor kapıyı arkasından kaparken.

"Mesajını alır almaz geldim," diyor Şerif dingin bir sesle. "Bana ne haltlar döndüğünü söylemen gerek çünkü durum iyi görünmüyor, Clay."

Bir parçam içimi dökmek istiyor ama Bayan Granger haklı. Başka bir sürü konu hakkında yalan söylüyor belki ama kilit altına alınırsam gerçeği asla öğrenemeyeceğim konusunda haklı. Elbette Ely'nin bana inanma, hatta yardım etme ihtimali var ama bu riske giremem. Ailemi korumak, Ali'yi korumak şu anda en önemli şeyler.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Eğer Tilford'a kalsaydı şu an kapatılmıştın." Şerif gözlerini kısıyor." Benimle konuş, Clay. Biri benden bir şey sakladığında anlarım."

"Bak..." Terli avuçlarımı kotuma sürüyorum. "Burada büyük şeyler dönüyor. Senden ve benden daha büyük."

"Bu garip." Ağzının sağ tarafı seğiriyor. "Onu alevlerden çıkarırken Wiggins çocuğu da aynısını söylemişti. Biliyorsun, karavanları baban o gece üreme ahırına gitmeden saatler önce havaya uçtu. Öyle olduğu hâlde Lee bize babanın ne yapacağını söylemişti. Bize çok geç olduğunu, Şeytan'ın onun için geldiğini söylemişti. Hepimiz için. Gelişine hazırlanmamız gerektiğini ve altın rengi buzağının kanının tadını çıkarmamızı."

İfadesiz durmaya çalışıyorum ama yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Lee Wiggins tüm bunları nereden biliyordu?

"Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu, Clay?" diye deşmeye devam ediyor Şerif.

Başımı sallıyorum ama gözlerine bakamıyorum.

"Gecenin bir yarısı evime geldin ve inekler, kan ve Koruma Derneği hakkında bir şeyler söyledin. Biçerdöverinle bir buzağının üstünden geçtiğin söyledin ve ben de düşündüm.... Belki tüm bunlar bir şekilde birbiriyle alakalıdır dedim. Jess bu yüzden mi Merritt'in arkasındaki ormanda Wiggins denen oğlanla takılıyor? Bu işte birlikte misiniz?"

"Bilgilerinizi nereden aldığınızı bilmiyorum ama çok hatalısınız. Jess artık onunla takılmıyor."

"Bunda emin misin?" diyor Ely. "Çünkü daha pazar gecesi onları birlikte gördüm."

"Jess Hasat Festivali'nden beri evde."

"Üstüne alınma" –Şerif şapkasını düzeltiyor– "ama bir şeyler gören ben değilim, değil mi?"

Ağırlığımı diğer tarafıma verirken altımda bir kâğıt hışırdıyor.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun." Şerif daha yumuşak bir tonda konuşuyor. "Bu her neyse sana yardımcı olabilirim. Babanın hep yanındaydım."

"Ama bak ona neler oldu," diyorum pis camdan dışarı bakarken. Yaşlı bir adam insanların arabasına broşür koyuyor.

Şerif'in derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Sahadaki kayıtları izledim, Clay."

Ona sert bir bakış atıyorum.

"Neely'nin değerli stadyumuna göz kulak olmayacağını düşünmüyordun herhalde? 03:18'de geliyorsun ve skor kulübesine giriyorsun."

"Zorla girmedim... Anahtarım var."

"03:24'te arıyorsun ve bana konuşmamız gerektiğini söylüyorsun. 03:46'da Ben Gillman kale direğine tırmanıyor ve ipleri çekiyor. Onu aşağıya indirmek için yirmi iki adam gerekti. İpler stratejik bir şekilde asılmıştı... Neredeyse yapboz gibi. Bir yanlış düğüm olsa, iplerden birinin uzunluğu farklı olsa sistem çalışmazdı. Ben Gillman çok güçlüydü ama en keskin zekâlılardan değildi. Öte yandan sen böyle bir şeyi çözebilirdin. Geometride başarılıydın, değil mi?"

Ağzımdan kelimeler çıksın diye zorluyorum, minik bir hırıltı bile olur ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Ben tüm bunları yaparken tribünlere bakıyor ve ağlıyordu. Sanki biri ona talimat veriyor gibi. Boynunun çevresindeki ip çok sıkı, derisini kesiyor, atardamarını kesiyor. Bedeni sarsılıyor,

her yerde kan var ama sen uyuyorsun. Sonra iki saat sonra şoktaymış gibi sahada koşturuyorsun, sanki onu ilk kez görmüşsün gibi."

"Evet öyle... yaptım... çünkü doğru. Hiçbir fikrim yoktu. Uyumuş olmalıyım."

"Sence de geçtiğimiz hafta iki cesedi de senin bulman *korkunç* derecede şüpheli değil mi?"

Düzensizce nefes veriyorum. "Ne yani? Sence beni aradılar, kendilerini nerede ve ne zaman öldüreceklerini söylediler ve ben de izlemeye mi karar verdim?"

"Ya da belki bunları onlara yaptıran sensin."

"Duyar duymaz hemen geldim," diyor Ali odaya girerken. "Ah, çok üzgünüm. Dr. Perry girebileceğimi söyledi."

Hayatımda birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. "Noodle iyi mi?"

"O çok iyi. Evine gittim, annenle ilgilendim, Jess'le biraz konuştum ve Noodle'a kahvaltı hazırlayıp onu okula götürdüm. Sana da üzerini değiştirmen için kıyafet getirdim," diyor çantayı elime tutuşturarken. "Sahada neler olduğunu duydum," diyor Şerif'e. "Çok korkunç. Zavallı Ben. Zavallı sen." Bana sarılıyor.

Şerif boğazını temizliyor ama Ali yine de beni bırakmıyor.

"Konuşmaya hazır olunca," diyor kapıya doğru giderken, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

41

Duş alıp giyinirken oyalanıyorum. Klasik oyalanma hamlesi ama bir kerelik de olsa işe yaramış gibi. Beni bekleyen tek kişi Ali.

"İyi görünüyorsun," diyor yakamı incelerken ve sonra koluma giriyor. Bunlar onun seçtiği kıyafetler – pantolon, kareli gömlek, beyaz tişört ve tenis ayakkabıları. Ali'yi bu sabah evimde düşünmek garip. Jess'i odasında siper almış hâlde ve annemi sineklerle gördüğünde ne düşünmüş olduğunu hayal edemiyorum ama bu şu anda endişeleneceğim son şey. Jimmy gitti, Ben gitti ve tek düşünebildiğim sıradakinin kim olduğu.

Dışarıya yürüyoruz ve ne kadar karanlık olduğuna inanamıyorum. Daha öğleden sonra bile değil ama güneş beton rengi bulutlarla örtülmüş. Hava ise durgun, sanki herkes nefesini tutmuş gibi. Ya da belki de sadece ben böyleyimdir.

"Beni kamyonetime götürür müsün?" diye soruyorum.

"Elbette." Ali annesinin Cadillac'ını işaret ediyor. "Gel."

"Vay," diyorum ön koltuğa yerleşirken. "Uzun zamandır bu arabaya binmemiştim."

"Arkada oturup herkese nasıl tükürdüğümüzü hatırlıyor musun?" diyor park alanından çıkarken.

"Evet." Gülümsüyorum. "Annen bize nasıl da kızardı."

Bir saniyeliğine her şeyi unutuyorum. Sadece ben, Ali ve açık yol. Ama okula yaklaşırken her şey daralmaya başlıyor. Gerçekliğin üzerime çöküşünü hissediyorum.

"Görünüşe göre park alanı hâlâ şeritle çekili," diyor Ali yavaşlarken. "Ama Şerif burada. Kamyonetini almana izin verip vermeyeceklerine bakmak istiyor mus–"

"Hayır," diyorum biraz zorlanarak da olsa. "Demek istediğim... Hayır. Böyle iyi. Bekleyebilirim."

Yolun kenarına çekiyor, tam okulun karşısına.

"En azından bugün dersleri iptal etme anlayışını gösterebildiler, bayrağı yarıya indirdiler. Jimmy'ye bu kadarını da yapmamışlardı. Korkuluğa dizili çiçeklere ve ayıcıklara bak. Çok üzücü," diyor Ali.

Gözlerimi sahadan, kale direklerinden uzak tutmaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Olay sırasında kulübedeydim." Başımla sahayı işaret ediyorum. "Ondan on beş metre ötede. Onu durdurabilirdim."

"Kendini öldürmek isteyen birini durduramazsın," diyor Ali duygusuzca. "Dayım Ricky'yi hatırlıyor musun? Annem onu birkaç kez durdurdu ama sonunda aklına koyduğunu yaptı."

"Ama ya bundan daha fazlası varsa? Ya Şerif haklıysa? Ya onun bunu yapmasına sebep olan bensem? Tüm bunları yapıp da farkında olmamam mümkün mü?"

"Olamaz." Bana gülümsüyor. "Seni sinir etmeye çalışıyor. Seni tanıyorum, Clay. Bir sineği bile incitemezsin."

"Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz." Kafamı serin cama dayayıp sahaya bakıyorum.

"Geçen sene yuvaya dönüşte olanlardan bahsediyorsan o sayılmaz. Futbol vahşi bir spor. Herkes bunu biliyor. Birbirinize girişmek zorundasınız... Tüm olay bu."

"Öyle değil." Parmaklarımı eklemlerimde gezdiriyorum. "Çizgiyi aşmıştım. Aşırı güç."

"Bu da tamamen anlaşılır. Baban yeni ölmüştü," diyor bana

dönerken. "Bak, her antrenmanda ponponlarımı Julie Harron'ın yüzüne çarpmak istiyorum."

Gülümsüyorum. "Ama yapmıyorsun."

"Sen de yapmıyorsun, Clay. İnsanlar hata yapar. Sana baktığımda, babasına arabayı durdurtup bir kurbağanın geçmesine yardım eden çocuğu görüyorum. Dale'e katlanıyorsun ki bu da seni temelde bir aziz yapar. Eğer kendine güvenmiyorsan bana güven. Seni kendimi bildim bileli tanırım, sen nazik ve iyisin."

"Noodle da öyle söylüyor."

"Eh, o zaman doğru demek ki. Noodle tanıdığım en bilge insan. Ayrıca kayıtlara geçsin, bana ikimizin evlenmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi."

"Aman Tanrım, üzgünüm." Yanaklarımın alev alev olduğunu hissediyorum.

"Çoğunlukla benim krep yapma yeteneklerim yüzünden ama bununla yaşayabilirim."

Sahadaki bakım ekiplerinin kolları taze çimle dolu. Neden bilmem ama bu beni şaşırtıyor. Ben'in kanının geldiği bölümleri kesip yenilerini koyuyorlar... Bu kadar. Sanki hiç olmamış gibi.

"Ne oldu, Clay?" Ali elime uzanıyor. Onun sıcak dokunuşundan daha fazlasını istemiyorum ama elimi çekiyorum ve yumruk hâline getiriyorum.

"Midland'de bir şeyler oluyor. Anlayamadığım bir şeyler."

"Ben de hissediyorum." Bacaklarını kıvırarak koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Jimmy ve Hasat Festivali'ndeki davranışları gibi."

"Sonra Ben, antrenmanda birden üstüme yürüyüşü."

"Sonra Tyler." Ali parmağındaki mühürlü yüzüğü çeviriyor. "Gerçekten çok garip davranıyor."

"Nasıl garip?"

Saçlarını yana çekiyor; sanki aramızdaki bir örtü gibi yüzüne yayılıyor. "Geçen hafta oyunda ona sevgili olmak istemediğimi söyledim, onunla ilgili böyle düşünmediğimi. Pis bir şey söyledi, üzgün olduğumu söylemek için uzandığımda birden çekildi ve

ağzıma çarptı. Bir kazaydı," diyor bana göz atarken. "Ama sen orada değildin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Başıma gelen onca korkunç şeyi düşünüyorum da sen hep oradaydın, bana her şeyin yoluna gireceğini söylerdin."

Geçitte onu kollarımın arasına alışımı hatırlayarak zorlukla yutkunuyorum. "Sonra ne oldu?"

"Sanırım bayıldım. Bayan Granger beni evine götürdü, baktı ama garip bir his vardı sanki sen oradaymışsın gibi. Sanırım sadece senin orada olmanı istedim ama yemin ederim, sanki kokunu bile alabiliyordum."

"Kokum o kadar belirgin mi?" diye kahkaha atıyorum.

"Evet, öyle aslında. Bu kötü bir şey değil." Bir omzunu silkiyor ve saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yılın bu zamanı... kurumuş tahıl gibi kokuyorsun, tatlı ve biraz da tozlu. Ayrıca benzin ve yeni çevrilmiş toprak gibi. Ve ellerin için kullandığın losyon, biberiye gibi kokuyor."

"O losyon değil," diye açıklıyorum. "Nasırlar için."

"İyi." Başını sallıyor. "Söylemeye çalıştığım şu ki hoşuma gidiyor."

Aptal gibi gülümsememeye çalışıyorum ama elimde değil. Ali Miller kokumu beğeniyor.

"Ama Tyler," diyor eşofman altındaki ipi bağlarken. "Daha kötüye gidiyor gibi. Sonra boğayla olan şeyler... Sanki seninle kafayı bozmuş gibi."

Burada ağırdan almalıyım bilyorum ama ona güvenebileceğimi hissediyorum. "Bu çılgınca gelecek." Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ama sanırım o boğayı Tyler öldürdü. Bunun rüyasını bile gördüm. Sanırım bana tuzak kurmaya çalışıyor... Beni deli gibi göstermeye."

"Bayan Granger ne düşünüyor?"

"O çok başka bir hikâye." Ellerimle başıma bastırarak öne eğiliyorum.

"Ben de öyle düşündüm," diyor sessizce.

"Ne düşündün?"

"Sen ve Bayan Granger."

"Hayır. Hayır... Öyle bir şey değil." Ona dönüyorum.

"O güzel." Ali dudaklarını büzüyor. "Sana gerçekten değer verdiğini biliyorum."

"Düşündüğün şekilde değil."

"O zaman nasıl?" Gözlerimin içine bakıyor. "Bana anlatabilirsin, Clay. Bana söyleyeceğin hiçbir şey beni şaşırtmaz ya da seninle konuşmama engel olmaz. Bunu Koruma Derneği yüzünden bir kere yaptım ve hayatımın en kötü yılıydı."

Ona bakıyorum ve düşünüyorum, kaybedecek neyim var? Belki bunları çözmeme yardım edebilir.

"Bayan Granger..." Sarsak bir soluk bırakıyorum. "Benim bir çeşit elçi olduğumu düşünüyor."

"Elçi mi?" Ali'nin alnı kırışıyor.

"Evet." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hakiki, acayip, dinî, geleceği gören bir elçi... İncil'de olduğu gibi."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor. "Gördüğün şeyler yüzünden mi? Buzağı... inek ritüeli?" diye soruyor.

"Evet ama benim düşüncem muhtemelen kâbus oldukları... Çok canlı kâbuslar."

"Ya da belki de haklıdır? Etrafında tuhaf şeylerin döndüğünü inkâr edemezsin."

"Ama sadece bu değil. Bizim aynı zamanda şeytani olduğumuzu düşünüyor. Sen, ben, Tyler, Tammy, Ben ve Jimmy. Şeytan tarafında bir çeşit kıyamet günü için işaretlendiğimizi."

"Neden böyle düşünsün? Neden biz?"

"Sanırım Koruma Derneği'yle bir ilgisi var... Altıncı nesille... ve işaretle."

"Ama senin işaretin yok... değil mi?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Görünüşe göre elçi olduğum için bir şekilde karşı gelmeyi başardım."

Parmaklarını boynunun arkasında dolaştırıyor, sanki gerçekten inanıyor gibi.

"Sen şeytani değilsin, Ali." Elini tutuyorum. "Ben tamamen delirmiş olabilirim ama en azından bu kadarının doğru olduğunu biliyorum."

"Sen de deli değilsin, Clay. Delirmene izin vermem."

Papaz Devers arabanın yanından geçip korkuluğa doğru yürüyor. Üzerinde Sears'tan aldığı kıyafeti var ve hemen orada, kaldırımın ortasında eğilip dua etmeye başlıyor. Birtakım götler arabalarıyla geçerken korna çalıyor ama bu onu rahatsız etmiyormuş gibi. Bu da bana All Saints'teki rahipleri düşündürüyor. Bayan Granger kilisede bir kargaşa çıktığından ve bu yüzden artık bana güvenmediklerinden bahsetmişti. Bugün de çok garip giyinmişlerdi... Sanki kılık değiştirmiş gibi.

"Rahiplerin farklı kıyafetleri olur mu?" diye soruyorum. "Katolik rahiplerin?"

"Emin değilim ama bu konuda çok katı olduklarını düşünüyorum. Neden?"

"Bir yere gitmem lazım... Kontrol etmem gereken bir şey var ama Murpheyville'de. Çok uzaksa, ben..."

"Hiç sormayacaksın sandım," diyor arabayı bir gülümsemeyle çalıştırırken.

Kasabadan uzaklaştıkça hafiflediğimi hissediyorum. Belki Ali yüzünden ya da Midland'i dikiz aynasından gördüğüm için ama bölge sınırını geçince ona her şeyi anlatıyorum. Tüm rüyaları. Bayan Granger'ı. Katolik vaftizimi. Şerif Ely'yi. Lee Wiggins'i. Tyler ve Koruma Derneği'ni. Annem, Jess ve Noodle hakkındaki endişelerimi. Kalbimdeki her şeyi ona anlatıyorum. *Hemen hemen* her şeyi.

Hayatım boyunca bu kadar konuşmamış olduğumu düşünüyorum. Sadece dinliyor, elimi tutuyor ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Ve ben bir mucize eseri ona inanıyorum.

42

Ali ve ben el ele kilisenin basamaklarını çıkıyoruz. Kapıyı açıp içeri giriyorum ama Ali kıpırdamıyor.

"Beni davet etmek zorunda değil misin?" diye dalga geçiyor. "Ne de olsa Şeytan tarafından falan ele geçirildim."

Bu beni güldürüyor. "Peki. Bayan Alison Margaret Miller, lütfen içeri gelir misiniz?"

"Teşekkür ederim, Clay Riley Tate." Elimi tutuyor ve uzun, loş koridorda yürüyoruz.

"Burası." Mihrabın oradaki vaftiz kurnasını işaret ediyorum. "Tam burada duruyorlardı."

"Ama seninle hiç konuşmadılar, değil mi?" Ali soruyor.

"Doğrudan değil... İngilizce değil."

"Yani herhangi bir şey söylemiş olabilirler. Manav alışverişleri hakkında falan konuşmuş olabilirler."

"Evet, sanırım öyle." Gülüyorum. "Ve burada bornozu giymek zorunda kaldım." Panoyu gösteriyorum.

Ali arkasına bakıyor. "Büyük skandal," diyor kafasını dışarı çıkarırken. "Nasıl bir şeydi?"

"Ürkünç."

"Sana iğneyi rahipler mi verdi Bayan Granger mı?"

"Bayan Granger ama dışarı çıktığımızda."

"Yani *burada* durdun?" Kendini mihraba yerleştiriyor.

Başımla onaylıyorum, etrafında dönüyorum, vitraylı camdan geçerek yüzüne vuran küçücük ışık demetini izliyorum.

"Peki sonra ne oldu?" diye soruyor.

"Bornozu çıkarmamı istediler."

"Bayan Granger bornozu çıkarmanı istedi," diye açıklığa kavuşturuyor mihrabın orada dururken.

"Evet," diye onaylıyorum. "Gözlerimi kapadım ve tenime kutsal su sıçrattılar."

"Böyle mi?" Ellerini vaftiz kurnasına sokuyor ve bana su sıçratıyor. "Ah, olamaz! Ellerim... yanıyor," diye ağlıyor.

Mihrabın yanına koşuyorum ve ellerini ellerime alıyorum.

Gülmeye başlıyor. "Sadece dalga geçiyorum, Clay. Gördün mü, kutsal suyun üzerimde bir etkisi yok."

"Çok komik." Onu mihraptan indiriyorum. Aşağıya indirdiğimde birbirimize çok yakın duruyoruz ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Ve birden çocuk olduğumuz günlere geri dönüyorum. Onu ilk öpmeyi düşündüğümde on yaşındaydım. Televizyonda *Kaplan ve Ejderha'yı* yeni izlemiştik ve ormanda tüm o karete hareketlerini yapıyorduk. Çürümüş bir ağaç kütüğünde ayağı sıkışmış ve çamura düşmüştü. Ve ayağını çıkarmak için yanına gittiğimde tüm yüzünde ve saçında çamur vardı ama sanırım o an ilk defa ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm.

Ve kedisi Mittens öldüğünde ona bir kutu yaptım. Onun için bir cenaze falan düzenledik. Çok şey söylemedim, sadece onu ne kadar sevdiğimi ve özleyecek olduğumu. Ali bana yaslandı ve yemin ederim dudakları koluma dokundu. Belki sadece çenesi veya burnuydu ama benim zihnimde dudaklarıydı ve beni öpse nasıl olur diye düşünüp durdum. Gizli bir öpücük gibi. O sene daha sonra Koruma Derneği'ndeki kotilyonda dans ettik ve onu saçından öptüm. Hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama dans

bittiğinde bana biliyormuş ve onun için bir sakıncası yokmuş gibi gibi gülümsedi.

Ama zihnimde en çok yer eden anı dokuzuncu sınıftaki moral eğlencesinde olan. Spor salonundan ağlayarak kaçmıştı çünkü piramidin tepesinden düşmüştü ve tüm okulun önünde utanmıştı. Erkekler beni yuhalasa da onun peşinden gittim. Ona sarıldım ve o da bana sarıldığında bir şey oldu. Kıyafetlerini çıkarmak istememe sebep olacak şehvet şimşeği –Bayan Harrison'ın müstehcen kitaplarındaki gibi– değil, tam tersiydi. Onu kollarımla sarmak ve her şeyden korumak istiyordum. Bırakmak istemiyordum. Ama o andan itibaren onu düşünmeden edemedim.

Çiftlikte çalışırken onu düşünüyordum, onun angaryalarının ne olduğunu merak ediyordum. Akşam yemeği yerken onu düşünüyordum ve onun ne yediğini merak ediyordum. Sınıfta onu düşünüyordum ve hangi üniversiteye gideceğimizi düşünüyordum, ona nasıl evlenme teklif edeceğimi. İşe başladığımda ona nasıl bir ev alacağımı düşünüyordum. Hepsini planlamıştım ama tek kelime etmemiştim. Bir hamle yapmamıştım.

Sonra onunla koca bir yıl boyunca konuşmadım ve tabii ki o hayatına devam etti, en azından denedi ki bu benim kendim için yaptığımdan daha fazlası. Geçmişe öyle bir takılmıştım ki nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Belirli bir hayatım, ona vermek istediğim belirli bir versiyonum vardı ama her şey bulanıklaştığında onun için uygun olmadığımı hissettim. Ve belki hâlâ değilim ama bu seçimi ondan almak bencilce ve korkakçaydı. Bunu şimdi anlıyorum.

"Üzgünüm... her şey için," diyorum elimi yanağına koyarak.

"Ben değilim." Elime doğru eğiliyor. "Bana seni geri getirdi."

Teninin sıcaklığı koluma, bedenime yayılıyor ve boğazıma saplanıyor.

Ve o an, mihrapta dikilirken beni kendine çeken geçmişimiz, şu ânımız ya da geleceğimizden daha fazlası. İhtiyaçtan ve çekimden fazlası. Sanki Tanrı'nın eli beni ona itiyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Gerçekten öpüyorum. Hayatınız boyunca hayalini kurduğunuz türden bir öpücük.

"Şapel kapalı," diyor bir rahibe sert bir biçimde kapının girişinden.

Ali ve ben birbirimizden bir adım uzaklaşıyoruz ve bedenimin içinde küçük bir isyan baş gösteriyor. "Kapı açıktı," diye cevap veriyorum, yanaklarıma bir utanç dalgası yayılırken.

"Eğer düğününüz için kiliseye bakmak için buradaysanız ilk önce Peder Mercer'la evlilik öncesi incelemeden geçmelisiniz."

Ali bana gülümsüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Geçen gün buradaydım. Küçük kardeşim Noodle... Natalie Tate, önümüzdeki yıl için kaydını yaptırdı. Bir tur için gelmişti."

"Biliyorum. Bir şey mi unuttunuz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O gün tanıştığım rahipleri görmeye gelmiştim aslında. Bir başpiskopos ve bir kardinal?"

Dudaklarını sıkıca kenetliyor. "Başbiskpopsun çok uzun zamandır ziyareti olmadı ve kardinal de kesinlikle gelmedi."

"Ama ben buradaydım... Bayan Granger'la birlikte."

"Zavallı ruh." Haç işareti yapıyor. "Çok adanmış biri. İyi bir Katolik ama zihni karışmış. Zihinsel hastalıklara tutulmuşlara dua etmeliyiz."

"Rahipler," diye fısıldıyorum Ali'ye. "Ya hiç olmadıysa? Ya hepsi kafamın içindeyse?"

"Hadi, Clay." Ali elimi tutup beni çıkışa doğru çekiyor.

Yanından geçerken rahibenin gözleri üzerimde. Beni değerlendiriyor.

Dışarı çıkar çıkmaz çömeliyorum ve ellerimle dizlerimi kavrıyorum. "Eğer rahipler gerçek değilse... eğer bir şeyleri bu kadar ayrıntılı hayal edebiliyorsam, delirmiş olmalıyım... Tıpkı Bayan Granger gibi."

"Bunu çözeceğiz, söz veriyorum," diyor Ali sırtımı ovarken. "Artık ben varım. Sana neyin gerçek olduğunu söyleyebilirim."

Birkaç derin nefes almaya çalışıyorum ama sanki ciğerlerim çoktan dolmuş. "Bayılacak gibi hissediyorum," demeyi başarıyorum.

"İyisin. Sadece nefes al." Ali beni bir heykele yaslıyor. "Burada kal. Arabayı alacağım," diyor park alanına koşarak.

Arkamda bir anahtar sesi duyuyorum ve döndüğümde rahibenin şapeli kilitlediğini görüyorum.

O gün başka insanların olduğunu hatırlıyorum. Tanıklar. Kavramaya çalıştığımın farkındayım ama burada çok fazla şey tehlikede. Belki rahiplerin ziyaretini bilmiyordur çünkü toplantı gizlidir.

"O gün tanıştığım diğer rahibeler... Rahibe Agnes... Rahibe Grace," diyorum çömeldiğim yerden kalkarken, normal davranmaya çalışıyorum. "Onlarla konuşmamın bir yolu var mı?"

"Korkarım ki imkânsız," diyor rahibe. Sert ağzı hoşnutsuz bir çizgi şeklini alıyor.

"Neden?"

"Çünkü siz gittikten hemen sonra kendi dillerini kestiler. Ve biliyor musunuz etlerine bıçağı koymadan önce ne dediler? *Ego causam civitatium sanguine.*"

"Kanı savunuyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Çok iyi, Clay."

"İsmimi nereden... nereden biliyorsunuz?" diye mırıldanıyorum ondan uzaklaşırken.

Beni izliyor ve yemin ederim ki gözleri saf siyah. Gözlerimi sımsıkı kapıyorum ve tekrar açtığımda rahibe gitmiş. Yok olmuş.

Park alanına tökezleyerek gidiyorum, cırlayan lastiklerle birlikte Ali'nin arabasının kaputuna çarpıyorum.

"Clay!" Ali arabadan fırlıyor.

"Ben iyiyim... Ben iyiyim," diyorum koltuğa otururken. "Sadece buradan hemen gidelim."

Uzaklaşırken kiliseye göz atıyorum. Neye baktığımı bilmiyorum... Olan biten gerçek mi onu bile bilmiyorum. Ama Bayan Granger kilisede bir kargaşa olduğunu söylemişti. Rahiplerin

bana güvenmemesine sebep olan bir şey. Rahibelerin bunu yapmasına ben sebep olmuş olabilir miydim? Kendi dillerini kesmelerine?..

Belki de şeytani olan benim ama bundan haberim yok.

43

Araç yoluna girerken buğdaya bakmamaya çalışıyorum. Hasatı günler önce bitirmiş olmam gerekirdi ama çok yol alamadım. Orada ne kadar zaman geçirdiğim de fark etmiyor, aynı bölgelerde dönüp duruyorum. Ve boğayla ilgili rüyadan, hareket hâlindeki biçerdöver üzerinde uyandığımdan beri buğdaydan korkuyordum. Ya da biçerdöverden... Belki de sadece kendimden korkuyorumdur.

Ali sadece uykuya ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Belki haklıdır. Umarım haklıdır çünkü öbür seçeneği düşünmek bile korkunç.

Dikiz aynasından kendime bakıyorum ve eve girmeden önce yanaklarıma tokat atıyorum. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak yorulmuş olabilirim ama Noodle'ın bunu görmesine izin vermeyeceğim.

Ön kapıyı açar açmaz Noodle bana çarpıyor.

Bacağıma değen midesinin gurultusunu hissediyorum. "Aç mısın?"

Noodle başıyla onaylıyor ama bacağımı bırakmıyor.

Gerili bacağımla Frankenstein gibi mutfağa yürüyorum, onu da peşimden sürüklüyorum. Kıkırdamaya başlıyor.

"Krepimiz var," diyor Noodle, dolu tabağın önüne bir sandalye koyarken.

"Bunlar kahvaltıdan beri hâlâ burada mı?" Üsttekine hafifçe vuruyorum. Taş kadar sert.

Buzdolabını kontrol ediyorum. Neredeyse boş. Turşu, biraz yeşillik ve kararmış marul var. Anneme beni artık akşam yemeğine beklememelerini söylemiştim ama tamamen yemek yapmayı bırak dememiştim. "Bu doğru değil." Salona onunla yüzleşmeye gidiyorum, Noodle elimi tutuyor. "Krepler güzel. Ali yaptı. Endişelenme. Şurup koyunca yumuşarlar."

Ona bakıyorum ve kalbim eriyor. Kavga istemiyor. Dürüst olmam gerekirse ben de istemiyorum. Annemle sonra uğraşmam gerekecek.

"Haklısın," diyorum.

Beni masaya doğru çekerken yüzünü kocaman bir gülümsememe kaplıyor.

Noodle yığının içine bakıyor ve en iyi olanı seçip ayrı bir tabağa koyuyor. "Bu Jess için." Geri kalanının üzerine şurup dökerken sırıtıyor ve dudaklarını yalıyor.

İki çatal kapıyorum. Çatal bıçak çekmecesi neredeyse boş. Posta kutusu ağzına kadar dolu. Tüm ev depresif, sanki her şeyin üzerinde kara bir bulut asılı. "Hey, yarın akşam okuldan sonra benimle arazide çalışmak ister misin?" diye soruyorum. "Ön parseli bitirmekte sorun yaşıyorum."

"Hem de nasıl." Gözleri parlıyor.

Birkaç ısırıştan sonra şeker doğrudan beynine gitmiş gibi, Noodle çan çan konuşmaya başlıyor.

Jess kendini odasına kapamışken ve annem kendi büyülerinden birinin içindeyken Noodle dikkat çekmek için ölüyor. Muhtemelen bütün gün yalnızdı.

Oyun arkadaşlarından birini yatağın altına tekmelediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Belki bulmasına yardım etmeliyim. "Son zamanlarda oyuncak bebeğini taşımadığını fark ettim."

Noodle omuz silkiyor. "O meşgul."

"Öyle mi?" Gülmemeye çalışıyorum. "Neyle meşgul."

Son parçayı Noodle'a doğru itiyorum. Ağzına tıkıştırıyor. "Jess'e yardım ediyor."

"Şey, o zaman ona bol şanslar."

Hammy köpek kapısından geliyor, her tarafı çamur içinde ve iğrenç durumda. Noodle tabağını indiriyor, böylece son kalan parçaları da Hammy yalıyor ve tekrar gidiyor.

"Hammy etraftayken kimin bulaşık makinesine ihtiyacı var ki." Bana tabağı uzatıyor.

Lavaboya götürüp sabunla yıkıyorum. Hammy'yi mutfak penceresinden görüyorum, yine buğdayların arasında yürüyor.

"Şu köpek. Yemin ederim. Sence bütün gün ve gece orada ne yapıyor?"

"O da meşgul."

"O da mı Jess'e yardım ediyor?" diye kıkırdıyorum.

"Hayır aptal. Koruyor."

"İçeriye kötü bir şeyin girmemesini mi sağlıyor?"

"*Dışarıya* kötü bir şeyin çıkmamasını sağlıyor," diyor.

Tabağı lavaboya düşürüyorum.

Noodle'a bakıyorum; esnerken kazayla şurubu yüzüne sürüyor. Şeker çarpması.

"Hadi seni yatağa götürelim," derken Jess için ayırdığı tabağı alıyorum ve Noodle'ı yukarı, temizlenmeye götürüyorum. Onun için küveti hazırlıyorum ve dışarıda bekliyorum. Babam öldüğünden beri yalnız banyo yapmak istiyor. Kendi giyinmek istiyor, perçemlerini bile kendi kesiyor. Kimsenin saçlarını taramasına ve düzeltmesine izin vermiyor. O yüzden sürekli bir yana eğik iki örgüsü var. Sanırım büyüyor ama çok fazla değil çünkü hâlâ etrafa su sıçratıyor ve sayma şarkısını söylüyor.

Dışarı çıktığında geceliğini giymiş, pespembe ve parlak. "Ama ben yorgun değilim," diyor bir kez daha kuvvetle esnerken.

"Biliyorum ama yarın için dinlenmen lazım. Biçerdöver üzerinde tetikte olman lazım."

"Rüyalarımızda buluşalım," diyor kıvırılıp yatarken. "Böylece yalnız kalmazsın."

"Daima," diye fısıldıyorum.

Noodle'ı yatırdıktan sonra tabağı Jess'in odasına götürüyorum. "Jess?" diyerek hafifçe vuruyorum. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Kapısının altında bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum, ayak sesleri duyuyorum ama sonrası sessizlik.

"Bugün Ali'yle sohbetiniz nasıldı? Her zaman gelebileceğini söyledi ya da sen oraya gidebilirsin... Nasıl istersen."

Hâlâ ses yok. "Sana söylemeliyim..." Sesimi alçaltıyorum. "Annem iyi değil. Her zamanki gibi değil. Bu sefer farklı. Babam hakkında konuşmuyor... Hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Tek yaptığı oturmak ve sineklere bakmak. Belki duvarda bir şey ölmüştür diye düşünüyorum. Bir fare... bilmiyorum. Tek bildiğim, sen ortalıkta oup bir şeyleri kontrol etmediğinde işlerin yolundan çıktığı. Biraz gerçeklik çok işimize yarardı."

Bir gülme sesi bekliyorum –herhangi bir tepki– ama tek duyduğum ağır bir soluk.

"Sana geçen gün söylediğim ya da söylemediğim şey... yanlıştı. Senin için geç değil... Hayatınla ilgili bir şeyler yapmak için geç değil." Zorlukla yutkunuyorum ve avucumu kapıya dayıyorum. "Eğer önemli değilmişsin gibi hissettirdiysem üzgünüm. Hepimiz için zor bir yıl oldu. Ama daha iyi olacağım. Hepimizin daha iyi olmaya ihtiyacı var."

Tabağı kapısının önüne bırakıyorum.

Kapının aralandığını duyduğumda merdivenlere doğru yürüyordum. Tam döndüğümde tabak içeri çekiliyor ve kapı tekrar kapanıyor.

O iyi olacak. Jess sağlam bir kız. Sadece ona öne çıkıp bu aileyi yönetebileceğimi göstermem gerek.

Bu da bana annemle yüzleşmem için gereken cesareti veriyor. Ona izin vermenin kimseye bir faydası yok.

Salondaki ışıkları açıyorum. Annem kıpırdamıyor bile. Dün-

küyle aynı poziyonda oturuyor. Korkunç görünüyor, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu torbalar var ama bunun böyle gitmesine yeterince izin verdim.

"L.A.W.," dememle birlikte omurgası kaskatı kesiliyor. "Babam Lee Aric Wiggins'e neden paraveriyordu?"

Çenesini kenetliyor. "O ismi bu evde söyleme."

Normalde bu beni susturmak için yeterli ama cevaplara ihtiyacım var. "Zamanı geldi," diyorum önünde çömelirken, onu bana bakmaya zorluyorum.

Çenesi kıpırdamaya başlıyor, gözleri gözyaşlarıyla bulutlanıyor. "Biz lanetliyiz," diye fısıldıyor. "Baban bunu halledecekti. Düzeltecekti. Ve şimdi onu her gördüğümde, yanıkları gördüğümde ailemize getirdiği utancı hatırlıyorum... Ama bir şeyler oluyor."

"Nedir? Söyle bana."

"Hişş..." diye fısıldarken omzumun üzerinden daha iyi görebilmek için bakıyor.

"Bu bitmeli," diyorum mutfaktaki askıya asılı sinekliği kaparken. "Tüm bu sinek işi bitiyor."

Sinekliği alıyorum, Annem koltuktan fırlıyor ve kolumu yakalıyor ama bu sefer beni durdurmasına izin vermiyorum. Ondan kurtuluyorum ve tekrar tekrar vurarak onları acızmasızca öldürüyorum. Şimdiye kadar elli tanesi olmalı. Hareket bile etmiyorlar. Kaçmaya bile çalışmıyorlar. Sanki neredeyse bunun olmasını istiyorlar.

Bitirdiğimde sinekliği bırakıyorum ve döndüğümde onu yerde görüyorum, omuzları titriyor. Ne yaptığımın farkına varınca suçlu hissediyorum... Bu yer hepimize ne yapıyor böyle?

"Anne, özür dilerim," diyorum kalkmasına yardım etmek için giderken.

Darmadağınık saçlarının arasından bana bakıyor. İlk başta ağladığını düşünüyorum ama gülüyor, yüzü delilikle çarpılmış. "Onları hâlâ duyabiliyorum," diye fısıldıyor. "O geliyor. Hepimiz için geliyor. Hepimiz öleceğiz."

O kadar bitkinim ki bu sefer annemi yatağa yatırmaya bile çalışmıyorum.

Odama döndüğümde telefonumun titrediğini görüyorum. Ali'den bir mesaj var.

Şu elçilik işini düşünüyordum. Bayan G her şeyi yanlış anlamış ama sanırım kaynağı biliyorum. Koruma Derneği'ndeki meclis arşivlerinin içinden bir kitap.

Bana gösterebilir misin?

Elbette. Ne zaman istersen. ;)

Şimdi?

Çok riskli. Peki yarın? Bütün yer bize ait. Antrenmandan sonra. Park alanında buluşalım mı?

Tamam.

Garip kaçacak biliyorum ama bugün eğlendim.

Beklenmedik bir kahkaha patlatıyorum. **Kesinlikle garip ama ben de eğlendim.**

Telefon yine titriyor ama milyonuncu kez arayan Dale sadece. Onunla ilgili sevdiğim şeylerden biri babamla olanlardan sonra bana hiç farklı davranmamasıydı ama Ben hakkında konuşmasına dayanabileceğimi sanmıyorum ya da konuşmamasına. Muhtemelen bunca şey olup biterken şimdilik en iyisi onu görmezden gelmek. O benim ikinci kuşaktan kuzenim ve istediğim son şey onun duygularını incitmek.

Telefonu kapatıp aile İncili'ni çıkarıyorum. Babamın sonlara doğru aklının yerinde olmadığını biliyorum ama neden Lee'nin baş harflerini bu kadar önemli aile dökümanlarının üzerine yazsın ki? Hem ona neden para veriyordu? Annemden doğru düzgün cevap alamayacağımdan eminim, bu durumdayken olmaz. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Merritt'te takılıp beni bulmasını bekleyebilirim ya da doğrudan kaynağa gidebilirim.

Nerede dağıtım yaptığını biliyorum. Nerede oturduğunu biliyorum. Muhtemelen oraya gidecek cesaretim olmadığını düşünüyor ama çok yanılıyor.

44

Jess bu sabah yine görünmüyor – onu bırakmam için yalvarmıyor. Odasına dalıp eskiden babamın yaptığı gibi moral konuşması yapmayı, yeniden başlamasını söylemeyi düşünüyorum ama belki de okula dönmeden önce birkaç güne daha ihtiyacı vardır. Hem dürüst olmam gerekirse ben de bunlarla uğraşmaya hazır değilim.

Biraz neşelenmek iyi gelir diye düşünerek onun yerine Noodle'ı okula götürüyorum.

"Uçağı gördün mü?" diye soruyor Noodle.

Gökyüzüne bakıyorum.

"Burada değil, aptal. Çiftliğin üzerinde."

"Ne, Mir Wilson'ın ilaçlama uçağı mı?"

"Odan daha küçük."

"Dronelar gibi mi?"

Noodle omuz silkiyor ve örgülerini sıkılaştırıyor. "Bu sabah mahsulün üzerinden altı kez geçti."

"Öyle mi?" diyorum anacaddeye dönerken. Bu bir Neely'nin yapacağı türden bir şeye benziyor. Ian ya da Tyler, fark etmez. Beni gözetlemek için ikisinden biri bunu yapmaz mı?

"Dün gece çok dinlendim," diyor ben arabayı çekerken. "Dediğin gibi biçerdöver için hazır olacağım."

"Görüşürüz, bücür." Ona en iyi "endişelenme, Şeytan şehre gelmiyor" gülüşümle bakıyorum ve okuldan önce biraz alışveriş yapmak için yola koyuluyorum.

Piggly Wiggly'ye gitmiyorum. Lee'yi ziyaret etmeden önce bazı temel ihtiyaçları almak için çöplüğün oradaki dükkâna gidebileceğimi düşünüyorum. Bir taşla iki kuş.

Dükkânın oraya arabamı çekiyorum. Briketli bir bina ve kenarında tuğla kırmızısı renkle yazılmış pis beyaz bir DÜKKÂN tabelası var.

Bazı adamlar park alanında barbekü kurmuş. Beni başlarıyla selamlıyorlar ama onun dışında ıssız. Paramı toparlıyorum, küllükten biraz bozuk alırken Lee Wiggins'i plastik bir poşetle dışarı çıkarken görüyorum. Kapüşonunu başına geçirmiş ama o aylağı nerede görsem tanırım.

"Wiggins," diye bağırıyorum kamyonetimden çıkarken.

Dönmüyor bile, sadece sesimle birlikte koşmaya başlıyor.

Çöplüğe giden dar patikada onu takip ediyorum. Bir Rottweiler korkuluğa atlıyor ve eğilip tekrar geri yaylanmasına sebep oluyor, dişlerini gıcırdatıyor ve saf kasları zincir bağlantısına çarpıyor. Ödümü kopartıyor ve daha da hızlı koşmama sebep oluyor.

Korkuluğu geçiyorum, fazla büyümüş otların arasından koşuyorum ve Lee'yi yanmış karavanının önünde duruken buluyorum. Bunu duymuştum ama kendi gözlerimle görmek çok başka bir şey – eğrilmiş metal, alazlanmış plastik, erimiş yüzünün hemen yanında. Bu gücü, bu kadar zarar verebilecek katıksız ısıyı hayal bile edemiyorum. İki erkek kardeşini öldürmeye, onu hayatı boyunca sakatlamaya yetecek kadar yüksek o ısıyı.

"Babanın eserini görmeye mi geldin?" Ellerini bana Disneyland'i gösterirmiş gibi genişçe açıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Düşün, Clay." Kapüşonunu indiriyor, boynunu uzatarak bana tüm yanıklarını gösteriyor. "Patlayıcı-

lar. Onları barakada bulduğunu, arka parsele gömdüğünü biliyorum ama kimseye söylemedin, değil mi? Şerif oradaydı ama ondan sakladın. Buna kanıt saklama dendiğinden oldukça eminim."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Pek çok şeyi biliyorum." Sırıtıyor, erimiş eti çarpık dişlerinin üzerinde geriliyor. "Oakmoor'ın oralarda dolandığını da biliyorum," diyor Lee. "Benim ve Bayan Granger'ın etrafında."

"Seninle oyun oynamaktan sıkıldım," diyorum yüzünün dibinde biterek. "Her ne bildiğini *düşünüyorsan*, şimdi, hâlâ dişlerin varken ağzından çıkarsan iyi olur." Onu ittiğimde plasik poşeti düşürüyor. Bir paket prezervatif ve ip toprağın üzerine düşüyor.

Prezervatiflere bakıyorum. O muydu? O gece Bayan Granger'ın evindeki? "Bak, Bayan Granger'la ne yaptığın umurumda değil."

"Bunun onunla mı ilgili olduğunu düşünüyorsun?" Gülüyor ve yerden alıyor. "Sizlerin buna neden ihtiyacım olduğunu anlamanız lazım. Her yere tohumumu saçamam artık, değil mi? Tohum kutsanmıştır."

"Olayın ne bilmiyorum ama ailemden uzak dur, özellikle de Jess'ten. Anlıyor musun?"

"Hâlâ anlamamışsın." Sırıtıyor. "Hâlâ benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Aşağılık bir meth satıcısısın. Banka hesaplarını gördüm. Her yerde ismin var. Anladım. O parayı alırken iyi hissettin mi? Düzgün bir aile babasını methe bulaştırırken?"

"Meth mi?" Gülüyor. "Sanırım bu sindirmesi daha kolay bir durum."

"Neden daha kolay?"

"Gerçeklerden!" Yaralı derisinin izin verdiği ölçüde gözlerini fal taşı gibi açıyor. "Kafanı daima kuma gömmek istedin. Bunu hiç anlamadım. Çok fazla potansiyelin var. Altın buzağılı altın çocuk."

"Buzağı hakkında ne biliyorsun?" Üzerine yürüyorum. "Sen miydin?"

"Bak yine başladın, fazla düşünüyorsun. Yanlış şeylere odaklanıyorsun."

"O zaman söyle bana." Yüzünün dibindeyim. "Neye odaklanmam *gerekiyor?*"

"O değerli baban meth almıyordu." Lee olduğu yerde duruyor. "Bana ödeme yapıyordu."

"Öyle mi?" Gülüyorum. "Ne için?"

"Tohumunu ait olmadığı yerlere yaydığı için."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Neely'nin babamın kadınlarda gözü olduğuyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Annemin, aileye utanç getirdiğini söyleyişi. Bayan Granger'ın, Lee'nin doğum sertifikasını soruşu.

Yer sanki ayaklarımın altından kayıyor ve tutunacak hiçbir şey yok.

"Aynı gün doğduğumuzu biliyor musun?" Lee yaralı dudağını yalıyor. "Birkaç dakika arayla. Beklenenden birkaç ay erken gelmişim ama yine de buraya *ilk* gelen benim. Gördün mü bak, senden daima birkaç adım önde olacağım, kardeşim."

Baş harfleri aile ağacımızın kenarında yazıyor... Numaralar. 11:26, İncil'den değil, onun doğum saati. Eğer ilk doğan oysa bu onu altıncı nesil mi yapar?

"Babam senden ne zamandır haberdardı?" diye soruyorum. Geriye doğru sendelerken yere sağlam basmaya çalışıyorum.

"İlk günden beri biliyordu ama annem bana ancak geçen sene ölüm döşeğindeyken söyledi. Ona gittim, sadece onunla zaman geçirmek istediğimi söyledim, onu tanımayı istediğimi ama benim beğenilerim için fazla iyiydi. Bana sadece para fırlattı, ben de aldım. Sonra da almaya devam ettim. Ve herkese açıklamakla tehdit edince bana sırlarını dökmeye başladı. Bana kasabayla ve Şeytan'la ilgili şeyler söyledi. Bana kanı ısındı. Sonunda bir yere vardığımızı düşündüm, gerçek bir ilişki kurduğumuzu. Sonra o gece geldi ve bana ne kadar günahkâr bir insan olduğunu, şim-

di işleri düzeltme zamanının geldiğini söyledi. Bana bir hediye verdi. Aile yadigârı olduğunu söyledi, çok eskilerden geldiğini, nesiller ötesinden. Bana seçilmiş olduğumu söyledi. Özel olduğumu."

"Sana ne verdi? Hediye... Ne o?" diye sormayı başarıyorum ama zar zor nefes alıyorum. Göğsüm yağ varilinden daha ağır gibi.

"Güvenilir babamız kesinlikle saat dokuzda açmamı söyledi. Kendi paketlemiş. Çok heyecanlıydım, beni sonunda kabul ettiğini düşündüm. Hatta yakında sizin eve taşınacağımı düşünerek toplanmaya bile başladım. Nihayet gerçek bir Tate olacaktım ve sonra BUUM!" diye bağırıyor. "Buum. Buum. Buum," diye bağırarak etrafta koşturmaya başlıyor, yumruğunu karavana ve başına vuruyor.

"Bu olamaz..." Dizlerimi tutuyorum, hava almaya çalışıyorum. "Bunu yapmaz. O iyi bir adamdı."

Lee bana doğru hareket ediyor ama bulanık bir hâlde. "Seni de öldürmeye çalışmışken nasıl böyle söyleyebiliyorsun?"

"Bunu nereden biliyorsun? Bunu nereden bilebilirsin?" Yere çökerken gözlerim yaşlarla yanıyor.

"Çok geç," diyor Lee önümde çömelirken. "Biz seninle Habil'le Kabil gibiyiz, sen ve ben. Bunu nasıl göremiyorsun? Işığı görmen için daha ne yapmam gerekiyor? Birimizden birinin gerçekten yaşaması için diğerimizin ölmesi gerekiyor."

Bayan Granger'ı düşünmeden duramıyorum... Lee'nin fotoğrafını Tate sütununun altına koymasını ve "Sen değilsen," deyişini.

Ona bakıyorum, tüm gücümü yüzüne odaklanmak için kullanıyorum ve artık görüyorum –gözlerinin solgun mavisini, geniş alnını, çenesindeki belirsiz ayrığı. Babam gibi. Benim gibi.

"Sende var mı?" Omzunu yakalıyorum. "Sende işaret var mı?" Onu sarsıyorum ama cevap vermiyor. Tek gördüğüm kırmızılık. Her şey etrafımda dönüyor, bulutlar hızla hareket ediyor. Kulaklarımda yüksek bir ses var, sanki biri kafamın içine

bir arı kovanı atmış gibi. Duyamıyorum... Hissedemiyorum... Düşünemiyorum..: Tek bildiğim işareti görmem grektiği. Altında ve üstüne iki nokta bulunan ters dönmüş U. Görmek zorundayım.

Sonrasında tek hatırladığım yanık toprakta uzandığı, parçalanmış kıyafetlerinin etrafa dağıldığı, erimiş etinin açığa çıktığı. Titreyen ellerime tiksintiyle bakıyorum... Sonra da onun bedenine. İşaret yok ama sanki Tanrı onu çiğneyip tükürmüş gibi.

Ceketimi çıkarıp üstünü örtüyorum.

"Sana olanlar için üzgünüm. Babamın yaptığı şey için üzgünüm. Ama ben babam değilim. Sen de değilsin."

"Gitme," diyor ben ağaçlara doğru kaçarken. "Her şey tam iyi gitmeye başlamıştı. Seni bekliyor olacağım, kardeşim," diye bağırıyor ve ben adımlarımı hızlandırıyorum. "Bitmemiş bir işimiz var, seninle benim."

45

Kamyonetimin kenarlığına oturup Ali'nin antrenmandan çıkmasını bekliyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Jess'in küçükken astronot olmak istediğini söyleyişini hatırlıyorum. Sanki dünyadaki en gülünç şeyi söylemiş gibi gülmüştüm ona. Keşke öyle yapmasaydım. Artık göğe baktığını hiç görmüyorum.

Ne kadar istesem de bugün olanların üzerinden sonsuz kez geçmeden duramıyorum. Her ailenin sırları var, anlıyorum ama bu olağanüstü. Bu, cinayet. Şerif'e söylemeyi düşünüyorum, her şeyin önünü daha başlamadan almak istiyorum ama bu, Lee'nin söylemesi gereken bir sır. Hem ailem yeterince şey yaşadı.

Tüm bunların Lee ve Bayan Granger'ın birlikte hazırladığı boktan bir fantezi dünyasından başka bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum. Eski tip uyku eksikliğiyle bir araya geliyor. Ali bana bunu araştırmamı söyledi. Ve bunun şakası yok. Uyku eksikliği psikoz, unutkanlık ve halüsinasyona yol açabilir. Hepsi bende var.

Emin olduğum tek şey var – Lee Wiggins deli. Hâlâ Bayan Granger'ın tüm bunlara bakış açısını anlamıyorum ama Lee ile ailem arasında çözülmesi gereken yasal bir sorun var. Bunu inkâr etmiyorum. Ve eğer beni kuruntulu bir İncil senaryosu için

öldürmek istiyorsa bırakalım da denesin. Ama eğer Jess, Noodle, annem ya da Ali'ye tek bir yanlış hareketi olursa babamın başladığını bitirmekte hiç tereddüt etmem. Eğer bu beni bir canavar yapıyorsa öyle olsun. Son nefesime kadar sevdiklerimi koruyacağım.

Ali'yi park alanında geçerken görüyorum. Üzerinde antrenman üniforması ve fermuarlı bir kapüşonlu var, sırt çantası omzundan sallanıyor. Tüm bunların içinde bir ışık huzmesi gibi. Bayan Granger'ın tüm teorilerinin nereden kaynaklandığını bildiğini düşünüyormuş, öyle söyledi ve eğer görürsem bunları bir kenara bırakabilirmişim – bütün endişeleri, belirsizlikleri ve korkuyu. Tanrım, umarım öyle olur çünkü tüm bunlara daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.

"Isıtıraplı gözler için çok iyi bir manzara," diyorum onu selamlamak için kalkarken.

Şapkamı başımdan çekip kendi başına takıyor. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"O pasaklı şeyin bile iyi görünmesini sağlıyorsun," diyorum bagaj kapısını kaparken.

"Hey, bugün neredeydin?" Bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyor. "Herkes seni soruyordu."

Derin bir nefes veriyorum. "Aile meselesi."

"Sanki bir içki içsek iyi olacak gibi." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Ya da on iki." Kıkırdıyorum.

"Bu kesinlikle ayarlanabilir." Gömleğimin kenarını çekiştiriyor. "Peki atalarının karanlık tarihininin üzerindeki örtüyü açmaya hazır mısın? Korkarım ki fena hâlde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Bunun doğru olmasına ne kadar ihtiyacım var bilemezsin."

Onu öpmek için eğildiğimde kornalar ötmeye başlıyor.

"Tate!" Geçerken biri bağırıyor. "Yarın Sooners'la iyi şanslar. Günün göster onlara!"

Başımı sallıyorum. "Hadi buradan çıkalım."

"Tesadüfe bak ki tamamen yalnız olabileceğimiz bir yer biliyorum."

Onu yolcu koltuğuna götürürken elini Old Blue'nun üzerinde gezdiriyor. "Bu kamyonet tam senlik."

"Ne? Bu yıpranmış ve paslı şey mi?" diyorum sırt çantasını alırken.

"Hayır. Klasik. Ve gerçek."

Onun için kapıyı açarken bir heyecan çarpıntısı hissediyorum. Bir yıldan beri ilk defa kamyonetime binecek – en azından bilinci yerindeyken.

Koruma Derneği'nin önüne çekiyoruz ve kalbim sıkışıyor. Ana kapı hâlâ ışıklar içinde ve önüne birkaç araba park etmiş. "Burada kimsenin olmayacağını söylediğini zannediyordum."

"Sadece biziz," diyor şapkamı çıkarıp dikkatlice panelin üstüne koyarken. "Neelylerde büyük bir oyun öncesi partisi var. Yer kalmayınca bazı arabalar buraya park etmiş."

Kapısını açmaya başlıyor.

"Bekle," diyorum çıkıp onun için açarken. Elimi tutuyor ve girişteki tuğla patika yola kadar bırakmıyor.

"Anahtarın var, değil mi?" diye soruyor.

"Evet." Pirinç anahtarı arayıp bulurken gergin bir kahkaha atıyorum.

"Ne? Bu kadar komik olan ne?"

"Duydun mu bilmiyorum," diyorum anahtarı kilitte çevirirken, "ama geçen hafta buraya girerken yakalandım."

"Cidden mi? Clay, sen çok belalısın," diye dalga geçiyor.

"Hayır. Belalı olmanın tam karşıtı bir şeydi. Bunca zamandır anahtarım olduğunu fark etmemişim," diyorum kilidi döndürmeye çalışırken ama inatçı davranıyor.

"Bay Neely'yle şu garip konuşmalardan birini yaptın mı?"

"Ah, evet ve sonra bana Hasat Festivali'ne gelmem için bir çeşit şantaj yaptı."

"Ben de benim için geldiğini sanmıştım," diyor kolumun altından geçip kendini kapıyla benim arama yerleştirirken.

Ona yaslanıyorum, dudaklarımı kulaklarında gezdiriyorum. "Geldim." Ve kilit sonunda dönüyor. "Sanırım doğru yönde itmem gerekiyormuş."

"Peki, bir gün ona bunun için teşekkür etmek zorunda kalacağım."

Koruma Derneği'nin içine adım attığımızda Bay Neely'nin ofisinin kapalı olduğunu fark ediyorum.

"Hadi," diyor Ali, heyecanlı bir kıkırdamayla beni koridorun sonundaki bodrum katına doğru götürürken. "Sana bunu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Elini ahşap panelli duvarda gezdiriyor ve kapı açılıyor. İçeri girdiğim gece bu duvara bakışımı hatırlıyorum. Çürümüş bir şeyler kokuyordu ama şimdi koku çok tatlı – o kadar tatlı ki sanki bir şeyin üzerini örtüyor gibi.

İçeri girip mum yakıyoruz. "Burada elektrik yok. Eski günlerdeki gibi bırakmak istediler."

"Tabii ki."

"Ama güzel sayılır... Romantik," diyor bana omzunun üzerinden bakarken.

Odanın merkezinde aşırı büyük deri bir sedir var. Yatak olacak kadar büyük. Duvarlar kitaplarla ve biblolarla dolu.

"Bütün bunlar ne?"

"Meclis arşivleri. Bu oda 1889'da Koruma Derneği'ni kurduklarından beri var, bence şapel olarak kullanmış olabilirler... Bir sığınak olarak."

"Ne için sığınak?" Ona keskince bakıyorum.

"Kim bilir?.. Aileleri için belki?" Sevimli bir şekilde omzunu silkiyor. "Burası yalnız kalabileceğimiz tek yer. Görünmez." Kapıyı kapatıyor. Ek yerlerinin panelin yivlerinde kayboluşunu izliyorum ve aniden kendimi iyi hissediyorum.

"Tamam." Derin bir soluk veriyorum. "Hadi bu odadan asla çıkmayalım."

"Bana uyar," diyor ağır ahşap büfenin yanına geçerken. Koyu kehribar rengi içkiyi karaftan iki kristal bardağa dolduruyor.

Tıpayı kokluyorum ve sanırım yüzüm değişiyor.

"Babamın çavdarı." Bana gülümsüyor. "En yumuşağı değil ama iş görür."

"Sorun olmayacağından emin misin?"

"Her zaman yapıyoruz." Bana bir bardak uzatıyor. "Meclis buluşmalarının ne kadar sıkıcı olduğundan haberin var mı? Tek avantajı bu." Tam karşıma geçiyor ve bardağını bardağımla tokuşturuyor. "Bize..."

İkimiz de içiyoruz. Gözlerimi yakıyor ama boğazımdan geçişi iyi. Vücuduma ani bir sıcaklık yayılıyor.

"Şimdi," diyor Ali ve mumlardan birini alıp bir dizi kitabın yanına taşıyor. "Geçen sene meclisi bize devrettiklerinde tüm bunları bize gösterdiler ama sen Bayan Granger'ın teorisinden bahsetmeden önce üzerine çok düşünmemiştim. Bir elçi var ama Bayan Granger'ın düşündüğü gibi değil."

Raftan eski bir kitabı çekiyor, aradığı şeyi bulana kadar sayfalarını karıştırıyor.

"Burada," diyor metni göstererek.

Omzunun üzerinden okuyorum: "Altıncı nesil dünyayı miras alacak, yeni çağın yolunu açacak."

"Bu oldukça açıklayıcı," diyor Ali. "Atalarımız Midland'i kurduğunda, meclisi de oluşturdu ve yapılan her şey altıncı nesil içindi. Bizim için."

"Tamam... ama *altı* kişiyiz... *altıncı* nesilden."

"Bununla nereye vardığını görüyorum ama diğer altı nerede?"

"2016?"

"Kavramaya başlıyorum." Başını sallıyor ve bir yudum daha alıyor.

Bir sonraki satırı okuyorum. "Fedakârlığımız ve bağlılığımız karşılığında efendimiz bu anlaşmayı koruyucu bir mühürle mühürledi." Bir yudum daha alıyorum. "Bu anlaşmanın üzerindeki mühür mü? Büyü işi gibi mi?"

"Hayır." Beni duvarda asılı olan orijinal toprak haritasına götürüyor. "Bölgeden bahsediyorlar."

"Tamam. Eğer gözünü hemen sağa kaydırırsan sınırları bölen çizgiler bir çeşit pentagram gibi görünüyor. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bunlar orijinal arazi çizgileri," diyor. "Atalarımız kesinlikle bunu seçme durumunda kalmadı. Öyle olsaydı inan bana araziler patates ya da benzer bir şey şeklinde olurdu."

İçinde elçi geçen kitabı inceliyorum, ışığa tutuyorum. "Görünüşe göre bir sayfa yırtılmış."

"Aman Tanrım... Medyaya haber ver, bu bir komplo." Bardaklarımızı doldururken gülüyor. "Ya da belki de Jethro'nun bir parça tuvalet kâğıdını ihtiyacı vardı. Bunları düşünerek delirebilirsin."

"İnan bana... Biliyorum."

"Şuna bak." Raftan bir tane büyük defter çıkarıyor, istatistiklerle dolu. "Bunlar son yüz yılda Oklahoma'yı vuran büyük doğal afetler. Kıtlık, kuraklık, kasırgalar, seller, depremler, toz fırtınası..."

"Kesinlikle. Ve Midland her birinden kurtuldu. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklayamazsın. Harika değil mi? Bana sorarsan Şeytan'dan çok Tanrı gibi."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum bir yudum daha alırken.

"Bana göre her şey bakış açısıyla ilgili. Gölde olduğumuz o zaman gibi, yüzen iskeledeydik ve bulutlara bakıyorduk. Ben bir dansçı gördüm. Sen fazladan puan almaya giden bir futbolcu."

"Bunu gerçekten söyledim mi?" Utanıyorum.

"Gerçekten söyledin."

"Vay be. Çok düzmüşüm, değil mi?"

Beni inceliyor, ela gözleri mum ışığında için için yanıyor. "Mükemmeldin... Hâlâ öylesin."

Tekrar bardağıma vuruyor ve içiyoruz. Artık yakmıyor ama içtikten sonra ağızda bıraktığı garip kireçli bir tat var. Çavdar

vücudumda hareket ediyor, kaslarımdaki sinirleri ılık sıvı parmaklar gibi koparıyor.

"Demek istediğim, Bayan Granger gibi birinin bunca şeyi nasıl düzenleyebileceğini, noktaları birleştirmek isteyebileceğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ama o bir yabancı ve anlamaz. Bu kasaba her zaman biraz dengesiz olmuş. Yani atalarımıza baksana." Elimi tutuyor, duvardaki fotoğrafların yanına götürüyor. "İrlanda'dan tekneyle buraya geldiklerinde beş parasızlarmış, hiç umutları yokmuş. Sonra toprak kapma yarışını duyduklarında içlerindeki delilerden en delisi batıya ilerlemeye kara vermiş, minicik bir özgür toprak şansı için. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, tehlikeyi göze alanların oluşturduğu uzun bir soydan gelmişiz. DNA'mızda var. Ama bizim için yapmışlar. Atalarımızın aziz olduğunu söylemiyorum ama Noodle'ı düşün. Baştan aşağı bir Tate. Sence o şeytani mi?"

"Asla." Gülüyorum.

"Al işte. Işığa tutunmalıyız. Nerede bulabilirsek orada."

Parmaklarını parmaklarıma doluyor, parmağı avucuma değiyor ve içimde bir şey titriyor.

"Ya biz lanetli değilsek... *Kutsanmışsak.*"

"Peki ya Jimmy? Ya da Ben?" diye soruyorum gözümü aile ağaçlarına dikerek. "Onları son gördüğümde kutsanmışsın çok ötesinde görünüyorlardı."

"Özgür irade. Onların seçimiydi. Hemen burada bir sonraki satırda söylüyor, 'Sadece güçlü olan üstün gelecek.'"

Bardağımı alıyor, kitap rafında kendisininkinin yanına koyuyor.

"Bu yüzden sana böyle bir şey olmayacağını biliyorum," diyor yakınlaşırken. Kollarını bana sarıyor. Sıcaklığı göğsümde kor gibi yayılıyor. Ayak parmaklarının ucunda dikiliyor ve kulağıma, "Sen güçlüsün, Clay," diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Tenimin üzerindeki nefesinin hissi alevleri harlıyor.

Kapüşonunun fermuarını açıyor, yere düşmesine izin veriyor. Bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. Beyaz, üstünden dökülen ipek bir bluz giymiş. Sutyen yok. "Kalbimi hisset, Clay." Elimi göğsüne koyuyor. Kalp atışı avucumun ortasına vuran bir ok gibi – güçlü ve düzenli. Oda etrafımızda dönüyor gibi.

"Bunca zamandır seni beklediğimi bilmelisin."

Parmakları göğsümde hareket ediyor ve yemin ederim ki parmaklarında güneş ışığı ve elektrik kıvılcımlarının izlerini görebiliyorum.

Beni deri sedire çekip uzanıyor. Uzun, yanmış bacaklarını uzatıyor.

Kenarda yanına oturuyorum, odanın dönmeyi bırakmasını istiyorum. Koltuğun altındaki deriyi sabitleyen vidalar iyi geliyor, yanmakta olan parmak uçlarıma buz parçaları gibi değiyor.

Ali gür kahverengi saçlarını omzuna yayıyor. Boynunun arkasındaki damgaya gözümü dikiyorum.

Bakışımı yakaladığında, "Bazı kültürlerde bir kadın hazır olduğunda damgalanırmış," diyor.

"Neye hazır olduğunda?" diye soruyorum.

"Kadın olmaya... Onun aşkına karşılık vermek için."

"Kimin aşkına?"

"Senin, Clay." Dudaklarını ıslatıyor ve yanında uzanmam için beni çekiyor, kulağımı öpüyor, boynumu öpüyor. Başımı kaldırıp doğrulmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Muma bakıyorum, yüzlercesi yüzeyde kendi kâinatımız gibi ışıldıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerime çıkıyor. Bluzunun askısına bakmadan edemiyorum, omzunun kenarında sallanıyor. Tek bir küçük hareketle açılabilir. Ya da ben açabilirim.

Bakışımı takip ediyor ve omuz silkiyor, bandın düşmesine izin veriyor. "Bence sen de hazırsın."

Gözlerimi gözlerine odaklamaya çalışıyorum ama çıplak memelerinin çekimi göz ardı edilemeyecek kadar güçlü. Onun ineğin içinden çıkarkenki görüntüsünü hatırlatıyor. İğrenmem

gerektiğini biliyorum ama iğrenmiyorum. Onun yerine içimde ilkel bir şey yükseliyor. Oturarak ensesini tutuyorum, onu tutkuyla öpüyorum. Çok yoğun bir duygu, her parçamı ele geçiriyor. Ellerimi belinin kıvrımında gezdiriyorum. "Tohum kutsanmıştır," diye fısıldıyor.

"Ne dedin sen?" Karanlık, statik bir dalgacık yayılıyor içimde.

"Tam da orası, dedim."

Tekrar boynumu öpmeye başlıyor. Gözlerimi kapayıp tenimde kaybolmak çok kolay ama huzursuzluk peşimi bırakmıyor. İzlendiğimize dair çok garip bir duyguya kapılıyorum. Gözlerim atalarımızın fotoğraflarına takılıyor. Jess yaşında, oyuncak bebek taşıyan bir kıza dalıyorum. "Bu oyuncağı biliyorum," diyorum Ali'den birden uzaklaşarak ve oraya gidiyorum. Noodle'ın babamın cenazesinden beri taşıdığı bebek. Daha yakından bakabilmek için fotoğrafı duvardan alıyorum ve kazayla ahşap zemine düşürüyorum.

Kırılmış camı toplamak için eğildiğimde fotoğrafta küçük bir yırtık görüyorum, altındaki bir şeyi açığa çıkarıyor... bir el yazısı görünüyor. Camın kalanını kırıyorum, altındaki yırtık pırtık belgeyi ortaya çıkarmak için fotoğrafı çekiyorum. Kenarı yırtılmış, kurucu ailelerin imzalarını taşıyan bir belge. Kayıp sayfa bu. Kehânetin kayıp parçası.

Bugün, efendimizi korumak, hizmet etmek ve onurlandırmak için bir anlaşma yapıyoruz. Toprağın bu parsellerinin karşılığında burada yeni bir çağ açması için altıncı neslimizi vadediyoruz. Tohum seçildikten sonra, altın buzağının kanı döküldükten sonra on kurban verilecek. Efendimizle ilgilenmesi için sadece seçilmiş olana izin verilecek.

"Doğruymuş." Keskince soluk alıyorum. "Hepsi. Ruhumuzu toprak için sattılar," diyorum Ali'ye ama sanki içimden öteye doğru bakıyor gibi. "Beni duydun mu?"

"Daha sonra konuşabiliriz." Ali diz çöküyor, çıplak teni mum ışığında parlıyor. "Bana geri gel."

Bir şeyler raydan çıkmış. Bir şeyler çok yanlış... Onda, bu yerde... "Ben... ben buradan çıkmalıyım." Kâğıt parçasını cebime

sokuyorum ve deli gibi panelli duvara basmaya başlıyorum. Sonunda kapı açılıyor.

Geriye bakamam, tereddüde düşemem çünkü bu odadan çıkabilmemin başka yolu yok. Merdivenleri yalpalayarak çıkarken bedenimdeki her hücre geri dönmem için bağırıyor ama ilerlemeye devam ediyorum.

Sendeleyerek koridora vardığımda bir fısıltı duyuyorum. Sese doğru hareket ediyorum. Bay Neely'nin ofisinden geliyor. Elimi kapın koluna koyuyorum, açmaya korkuyorum... Açmamaya da korkuyorum.

Fısıldama duruyor ama şüpheye yer bırakmayacak hırıltılı bir nefes duyuyorum. Soğuk pirinç kola bastırıp kapıyı itiyorum.

Oda gözalıcı elbiseler ve smokinler giymiş insanlarla dolu, ellerinde martiniler var. Hepsi bana bakıyor ama kimse kılını kıpırdatmıyor. Mumdan figürler ya da mankenler olup olmadıklarını merak ediyorum, ta ki içlerinden biri konuşana kadar.

"Bir şey yap, Ian," diyor bir kadın dişlerinin arasından. Bu Bayan Neely.

Gözlerim odayı dolanıyor. Bay ve Bayan Miller burada, Bay ve Bayan Doogan, Bayan Gillman, Dr. ve Bayan Perry... Altıncı neslin anne babaları – benimkiler dışında.

"Burada ne yapıyorsunuz? Neler oluyor?" diyorum nefes nefese.

Bakışlarım Ian'ın masasına kurulmuş bir televizyona çevriliyor. Sedirde yarı çıplak bir kız uzanıyor. Ekrandakinin Ali olduğunu anlamam koca bir dakikamı alıyor. Gizli odada. Her birine teker teker, inanamayarak bakıyorum. Bu hasta ruhlu sikikler başından beri bizi izliyordu. Bir baş dönmesi her yanımı sarıyor. Dengemi korumak için masanın kenarına tutunduğumda ekranın önündeki şeyi fark ediyorum. Siyah bir kadife şerit üzerinde bir dağlama demiri var. Üstündeki sembol gün gibi aşikâr – altında ve üstünde birer nokta bulunan ters çevrilmiş bir U. Davetiye. O şeyi benim üzerimde kullanmayı mı planlıyorlardı?

Ali de işin içinde miydi? Yoksa onu beni buraya çekmek için mi kullanmışlardı? Kapı kolunu sıkıca kavrıyorum.

"Clay, her şey yolunda," diyor Bay Neely ileri atılarak. "Ama sanırım sen yolunu kaybettin. İzin ver, seni Ali'ye götüreyim."

"Benden uzak dur!" Metal çubuğu önümde savuruyorum.

Bay Neely kolunu uzatıyor, diğerlerine geride durmalarını işaret ediyor.

Demiri durmadan havada sallayarak kapıya doğru yol almaya çalışıyorum.

Ön merdivenlerden tökezleyerek inerken dağlama demirini düşürüyorum.

Hemen doğruluyorum, kavga etmeye hazırım ama onlar sadece kapı girişinde duruyor ve sanki ben nadir görülen bir şeymişim gibi beni izliyorlar.

"Ama Ian," diyor Bayan Neely.

"Her şeyin bir zamanı var." Gülümsüyor. "Ve Clay Tate'in zamanı tükeniyor."

46

Anacadde boyunca koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ama bacaklarım doğru düzgün çalışmıyor. Kimi kandırıyorum? Beynim doğru düzgün çalışmıyor. Arabalar korna çalıyor, insanlar yüksek sesle bağırıyor. Işıklar çok parlak, bulutlar çok hızlı hareket ediyor.

"Siktir," diye bağırıyorum Koruma Derneği'ne dönüp bakınca.

Bayan Granger'ı bulmam gerek. Deli olabilirim, ilaçlanmış olabilirim ama ne gördüğümü biliyorum. Ne hissettiğimi biliyorum. Ve bu gerçek. Beni damgalayacaklardı.

Kendime olabildiğince hızlı vuruyorum, kendimi bu bilinmezlikten sarsarak çıkarmak istiyorum ama Ali'yi hâlâ tenimde ve ağzımda hissediyorum. Her şey beni ona çekiyor ama bu her neyse ona teslim olamam. Bayan Granger bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar dayanmalıyım. O, bunu düzeltebilir.

Kolumun kenarıyla yüzümü temizliyorum ve Pine Sokağı'na varmak için birkaç bahçeden geçiyorum.

Köpekler havlıyor, televizyonlar bangır bangır bağırıyor, neredeyse bir çamaşır ipine takılıyorum ama Bayan Granger'ın ön kapısına varmayı başarıyorum.

Kapıyı çalmaya başlıyorum. Beni kimin gördüğü umurumda

değil, karanlık ahşapta kırmızı ışığın parladığını fark edene kadar durmuyorum.

Kanlı eklemlerime büyülenerek bakarken pek bir şey hissettiğim söylenemez. O çavdarda ne olduğunu Tanrı bilir.

Bayan Granger kapıyı aralıyor. "Clay, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Bana yardım etmelisin," diye yalvarıyorum. "Koruma Derneği'nde Ali'yle beraberdim... Yalnızdık ya da yalnız olduğumuzu düşünüyordum ama sanırım bize ilaç verdiler ve onlar izliyordu. Bizi izliyorlardı..."

"Ne yaparken izliyorlardı?" diye soruyor beni içeri çekerken. "Ali'yle ne yapıyordun?" Omuzlarımı tutuyor.

"Bizi izliyorlardı..." Ondan kendimi kurtarıyorum, beni takip etmediklerinden emin olmak için perdelerden dışarı bakıyorum. "Az önce olanlara inanamıyorum. *Neredeyse* olacak olana..."

Bayan Granger sehpanın yanına çöküyor, ne söyleyeceğimi çoktan biliyor gibi.

"Ali beni gizli odaya götürdü. *Gerçek* gizli odaya. Birkaç kadeh içki içtik. Öpüşüyorduk falan işte. Sonra, 'Tohum kutsanmıştır,' diye fısıldadı. Üstünü örtmeye çalıştı ama ne duyduğumu biliyorum. Yukarı çıktım ve Ian Neely ile tüm Koruma Derneği'ni bir çeşit kokteyl yapar ve bir ekranda bizi izlerken buldum. Bir de dağlama demiri vardı. İşareti gördüm. Ve bunu buldum." Titreyen ellerle bir kâğıt parçası çıkarıyorum ve ona veriyorum.

"Atalarımız... araziyi almak için ruhlarımızı Şeytan'a satmışlar. Altıncı nesil... Hepsi orada. On kişi kurban edilecek ve sadece biri efendiye dokunabilecek, onunla ilgilenebilecek ve yeni bir çağı başlatacak. Ve tohumla ilgili bir şey... Bunun anlamı ne?"

Duvara bakıyorum, bilgileri bir araya getirmeye çalışıyorum ama duvar boş. Tüm belgeler kaldırılmış ve yeni boyanmış. Panikle odayı taramaya başladığımda kapının oradaki küçük çantayı fark ediyorum.

"Gidiyor musun?" diye soruyorum daralan nefesimle. "Gidemezsin. Şimdi değil. Biliyorum korkunç şeyler söyledim. Sana

inanmadım ama üzgünüm, lütfen gitme. Bunu düzeltmem gerekiyor. Onu kurtarman gerekiyor. Ne istersen yaparım."

"Seni buna karıştırdığım için üzgünüm," diyor kafasını sallayarak. "Benden kaynaklanan bir pervasızlık. İşareti taşımıyorsun. Sen değilsin."

"Ama Lee'nin de yok."

"Artık yok." Bana anlamlı bir şekilde bakıyor ve her şeyi anlıyorum. İşaret patlamada silinmiş, yara dokusu ve acıyla kapanmıştı. Başından beri oydu.

"Arkadaşların için kötü hissettiğini biliyorum ama bunu durdurabilmenin yolu yok. Bana inanmalısın. Şeytan senin hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve gittikçe de güçleniyor. Bu yüzden bu gece All Saints'e gidiyorum, şeytan çıkarma için hazırlanmaya."

"Ama geri döneceksin, değil mi?"

Uzanıp eliyle yanağımı okşuyor. "Sana göstermem gereken bir şey var." Fotoğraf albümünü çıkarıyor, Meksika'yla ilgili makaleleri çeviriyor. İKİ MİSYONER VE BEŞ ÇOCUK KİLİSEYE YAPILAN ACIMASIZ SALDIRI SONUCU ÖLDÜ. "Sana son vakanın 1999'da olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Başımla onaylıyorum, nereye varacağını merak ediyorum.

Otopsi fotoğraflarını açıyor. "Misyonerler... Onlar benim ailemdi." Parmaklarıyla fotoğrafların üzerinden geçiyor. "Şeytanbilimciydiler. Şeytan çıkarma yapıyorlardı. Bu onların son vakasıydı."

"Üzgünüm," diyorum komodinin üzerindeki fotoğrafı hatırlayarak. Parçaları birleştiremediğime inanamıyorum.

"Kilise beni kabul etti, onların işini devam ettirmeme izin verdi. Ailem altıncı çocuğun hayatını kurtarmak için hayatlarını feda etti," diyor saçlarını sıkı topuzdan çıkarıp bir çeşit yarayı ortaya çıkarmak için yana çekerken.

"Altıncı çocuk bendim," diyor. Elimi alıyor, damganın üzerine yerleştiriyor. Bu sembolü her yerde tanırım. "Yani bunu

istesem de arkamda bırakamadım. Ailemin intikamını almak, Şeytan'ı yenmek benim hayatımın amacı."

Ona bu şekilde dokunmak garip, fazlasıyla samimi. Elimi çekiyorum.

"Yani Ali için umut var." Boğazımı temizliyorum. "Onu kurtarabilirsin."

Nazikçe soluğunu bırakıyor, saçlarını tekrar topuz yapıyor. "Sen çok iyisin, Clay." Gülümsüyor ama gözlerine sirayet eden bir gülümseme değil bu. "Sanırım Şeytan senin azmini hafife alıyor ama *birlikte* bunu sonlandırabiliriz."

"Nasıl?"

"Şeytan çıkarma. Cumartesi akşamı rahiplere üreme ahırında yardımcı olmak için döneceğim."

"Daha kutsal bir yerde yapmaları gerekmiyor mu? Tanrı'nın evinde?" diye soruyorum.

"Şeytanı yaşadığı yerde vurmalıyız."

"Senden şüphe ettiğim için üzgünüm," diyorum. "Sana o şekilde bağırdığım için. Buna hakkım yoktu ve ben..."

"Sana şüphe etmen için *sebep* verdiğimden dolayı ben üzgünüm. Bu benim için de zor oldu."

Bunun onu nasıl etkilediğini hayal bile edemiyorum. Meksika'yı düşününce muhtemelen bir çeşit déjà vu olmalı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hâlâ zaman var. Ali'ye göz kulak olabilirsin, onu koruyabilirsin."

"Ama onu nasıl koruyabilirim ki? Yanında durduğumda bile..."

"Ne oluyor?" diyor ısrarla.

"Onun yanındayken... kendimi kontrol edemiyorum," diyorum ellerimi saçlarımdan geçirerek. "Gittikçe de kötüleşiyor."

"O zaman sen de kendini kontrol etme."

"Ne?" Kaslarım hassaslaşıyor. "Sana anlattığım onca şeyden sonra nasıl bunu söyleyebilirsin?"

"O hâlâ Ali. Sevdiğin kız. Ona ne olduğunu anlamıyor. Bura-

da korkunç şeyler oluyor. Onu korumak için kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapacağım ama bunun nasıl biteceği konusunda hiçbir fikrimiz yok... Tanrı'nın iyi toprağında ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz. Ali'nin Şeytan çıkarmadan kurtulup kurtulamayacağını bilmiyoruz. Aileme ne olduğunu gördün. Sevdiğimiz insanlara yakın olmayı istemek doğal bir güdü. Tanrı seni bunun için yargılamayacaktır."

"Yapamam." Başımı sallıyorum.

"O zaman bana bir şey için söz ver," diyor. Sesi kararlı ve ciddi. "Ali bundan kurtulur kurtulmaz... *temizlendiğinde*... tek bir dakika bile harcama. Eğer onu sana geri getirirsem, ona onu sevdiğini söyle, onsuz yaşayamayacağını. Çok geç olmadan kendini ona ver."

"Söz veriyorum," diyorum. Düşüncesi bile boynumdan yukarıya doğru garip bir kızarıklığa yol açıyor.

Bir an ne yapacağımı bilmiyorum. Ona sarılmalı mıyım, yanağını mı öpmeliyim? Onun yerine uzanıp elini sıkıyorum.

"Tanrı yolunu açık etsin," diyorum.

Şaşırmış bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet. Kesinlikle. Tanrı yolumu açık etsin."

Gitmek için kapıyı açarken, "Ha, Clay? Oyun hakkında bir şey söyleyeceğim. *Kazan*. Döndüğümde arkanda seni linç etmek isteyen bir kalabalık bulmak istemiyorum."

Kamyonetime geri döndüğümde Koruma Derneği karanlıktı ve arabalar gitmişti. Telefonumu açtığımda Ali'den gelen mesajı buluyorum.

Kayıp mı oldun? Haha. O çavdar güçlüymüş! Bekledim ama eve gitmek zorundaydım. Yarın büyük maç var. Umarım yatakta tatlı rüyalar görüyorsundur... Benimle ilgili :) İyi geceler.

Bayan Granger haklı. Ali'nin ona neler olduğuyla ilgili hiçbir fikri yok. Bir yandan seviniyorum. Umarım atalarımızın bize yaşattığı dehşeti hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmaz.

47

Ev karanlık, saat dokuzda olması gerekenden daha karanlık. Noodle kapıda beni beklemiyor, ki bu garip.

Botlarımı çıkarırken salondan fısıltıların geldiğini duyuyorum.

"Noodle?" diye sesleniyorum.

Fısıltılar duruyor. Uzun, huzursuz bir duraklama var.

"Merhaba," diye yeniden sesleniyorum.

"Burada değil," diyor annem monoton bir sesle.

"Ne demek burada değil?"

Kafamı salona uzatmaya korkuyorum, göreceğim şeyden korkuyorum. Ama annem sadece koltukta oturuyor, şöminenin üzerindeki duvardan gözlerini bir an olsun ayırmıyor. Sineklerden... Geri gelmişler ve her nasılsa sayıları ikiye katlanmış, nispet yapar gibi.

"Sana yardım edeceğini söyledi."

"Bana yardım mı?" Kafa patlatıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama annem hemen geçiştiriyor.

"Noodle?" diye sesleniyorum mutfağa doğru ilerlerken. Dolaptaki tüm yemekler güveç kabının yanındaki tabağa boşaltılmış gibi görünüyor. Kiş gecesi.

Kahretsin. Alışveriş yapmayı unuttum.

Sonra geçen geceyi hatırlıyorum. Krep yerken bana okuldan sonra hasatta yardım edebileceğini söylemiştim.

"Buğday," diye fısıldıyorum, boğazıma safra yükseliyor.

Kapıdan fırlayıp mahsülün arasından geçiyorum ve soğuk hava ciğerlerime çarpıyor.

Biçerdöver. Ya kendi başına yapmaya kalktıysa? Ya kendini incittiyse ya da nasıl durdurulacağını bulamadıysa ve Harmon Gölü'ne kadar gittiyse?

"Noodle," diye panikle bağırıyorum hasat edilmemiş buğdaylar kollarıma çarparken.

Bulut örtüsünde bir anlığına bir aralık oluşunca ay, otuz metre kadar batıdaki biçerdöverin tepesini açığa çıkarıyor. Bacaklarım hızlanıyor.

Biçerdövere ulaştığımda camları buğulanmış görüyorum. Kapıyı sarsarak açtığımda Noodle'ı elinde peri çubuğuyla kıvrılmış buluyorum.

"Geleceğini biliyordum." Gözlerini sersem gibi ovuşturuyor.

"Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür iyisin," diyorum ona sarılırken ve ileri geri sallıyorum. Ağlamışlığım bir elin parmağını geçmez ama sadece onun görüntüsü bile her şeyin bir anda taşmasına neden oluyor. Eğer ona bir şey olmuş olsaydı kendimi asla affedemezdim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "İş başında uyuyakaldım."

"*Ben* özür dilerim," diyorum güçlükle. "Tekrar olmayacak."

"Bu gece paydos etsek olur mu? Üşüdüm."

"Evet tabii ki." Ona daha iyi bakabilmek için saçını yüzünden çekiyorum.

Yürümek istiyor ama onu buğdayların arasından kucağımda geçirmek için ısrar ediyorum. Kollarımda o kadar küçük ki. Öyle akıllı ve öyle olgun ki bazen ne kadar küçük olduğunu unutuyorum sanırım.

Eve vardığımızda neredeyse uykuya dalacak gibi, gözlerini zorlukla açık tutuyor.

Temizlenmekle uğraşmasını istemiyorum. Öylece kıyafetleriyle yatağına yerleştiriyorum. "İyi geceler peri prensesi Tate," diyorum elinden çubuğu alırken.

"Jess de yattı," diyor Noodle gözlerini kaparken ve yastığına sokuluyor. "Yosundan yatağında ağaçlık içinde bir peri prensesi..." Sesi kısılıyor ve uykuya dalıyor.

Orada oturup dışarıda başına gelebilecek onca şeyi düşünüyorum ve aklıma zor mukayyet oluyorum. Bu evde iki kişi var ve hiçbiri onun bütün öğleden sonra ve bütün akşam kayıp olduğunu fark etmemiş. Jess'e zaman tanıyacağımı söylediğimi biliyorum ama bunu artık tek başıma yapamam. Yardıma ihtiyacım var.

"Jess..." Noodle'ı uyandırmak istemediğimden hafifçe kapısını tıklatıyorum. "Konuşmamız gerek."

Cevap yok.

"Orada olduğunu biliyorum. Nefes aldığını duyuyorum."

Ses yok.

"Bak... Benimle konuşana kadar gitmeyeceğim."

Tam yumruklayacakken kapı sonuna kadar açılıyor, ani bir rüzgâr yüzüme vuruyor. Camlar açık, dantel perdeleri içeri dışarı uçuşuyor... *Nefes alır gibi.*

Ve Jess yok.

Camı kapatmak için odaya girdiğimde dokunulmamış tabakalara çarpıyorum. Kör olası oyuncak bebek yerin ortasında yatıyor, kızlar için olan bir çeşit okul üniforması giyiyor. "Kahretsin, Jess!" Oyuncak bebeği odanın karşısına tekmeliyorum.

Lee'yi bir paket prezervatifle düşünüyorum ve kanım zehre dönüşüyor. Benden böyle mi öç alıyor? Jess onun üvey kardeşi olduğunu bile bilmiyor. Midem bulanıyor. O karavan parkına gidip Jess'i buraya sürüklemek istiyorum ama Lee'yi görürsem öldüreceğimi biliyorum. Bu bir gerçek.

Hızla mutfaktaki telefona iniyorum ve Bayan Granger'ın numarasını çevirmeye başlıyorum ama şu anda All Saints'e doğru yolda ve bunu bölmek istemiyorum. Aklıma gelen diğer tek in-

san Şerif Ely. Farklılıklarımıza rağmen o aile dostumuz. Jess'e önem veriyor. Bu kasabada burnumun ucunda olanları bana söyleme nezaketinde bulunan tek kişi. Muhtemelen onu herkesten daha hızlı bulur.

Numarasını çeviriyorum.

"Şerif? Ben Clay Tate."

"Artık konuşmaya hazır mısın?" diye cevap veriyor.

"Hayır. Konu o değil." Annemin kendi dünyasında olduğunu bilmeme rağmen sesimi alçak tutuyorum. "Jess hakkında." Zorlukla yutkunuyorum. "Haklıydın. Burada değil. Şu Wiggins çocuğuyla kaçmış olabileceğini düşünüyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor. Vekil Tilford'ın arkada ağzını oynatıp durduğunu duyabiliyorum.

"Bak sana ne diyeceğim?" Şerif hatta geri dönüyor. "Oraya geleyim ve ayrıntıları konuşalım, ne dersin?"

Salona doğru boynumu uzatıp bakıyorum. "Gerçekten iyi bir zaman değil."

"Söz konusu olan Jess."

"Haklısınız." Dişlerimi sıkıyorum. "Sadece çabuk olun."

Biraz bulaşık yıkıyorum. Elimden geldiğince ortalığı düzenliyorum. Annemi yukarı götürmeye çalışıyorum ama koltuğunu terk etmeyi reddediyor.

Yanına oturuyorum, elini elime alıyorum ama tamamen gevşekler. Burada olduğumun farkında mı onu bile bilmiyorum. "Jess kaçtı, onu bulacağız ve geri getireceğiz."

Gözünü bile kırpmıyor. Sadece omzumun üstünden bakıyor, gözleri duvara sabitlenmiş. Sineklere...

"Tanrım." Bakışını takip ederken soluğumu veriyorum. Duvar beyazdan çok siyah şimdi. Yüzlercesi olmalı. Sadece sinek olduklarını biliyorum ama tüylerim diken diken oluyor. Bununla uğraşacak vaktim yok şimdi.

"Sineklerden bahsetme. Tanrım. Sadece birkaç günlüğüne... İstediğim tek şey bu."

Bir kere göz kırpıyor ve bunu evet olarak kabul ediyorum. Işıkları kapatarak onu karanlıkta bırakıyorum.

Yoldan bir arabanın geldiğini duyduğumda söylemem gereken her şeyin üzerinden geçiyorum ama girişte birden çok kişinin ayak sesini duyunca düşündüğüm her şey pencereden uçuyor. Ön kapıyı açıyorum, Şerif ve Tilford'un basamaklardan çıkışını izliyorum.

"İyi akşamlar Clay." Ely şapkasına vuruyor. "Greg Tilford'u tanıyorsun."

"Vekil Tilford," diye ekliyor Greg.

Şerif ona bezgin bir bakış atıyor.

"Sana birkaç soru sormamız gerekiyor."

Kalbim hızlanıyor. Neden bu mesele için ikisi birlikte geldi ki? "Bir sorun mu var? Jess'in başı belada mı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Şerif başını iki yana sallıyor ve sonra mahsule bakıyor. "Görünüşe göre hasatta hâlâ epey yolun var. Ucu ucuna yetişiyorsun, ha? İlk don kapıda."

"Evet." Ensemi ovuşturuyorum. "Bu aralar oyalandım."

"Neden bize bundan bahsetmiyorsun?" Tilford bir not defteri çıkarıyor.

İşte o zaman buraya Jess için gelmediklerini anlıyorum. *Benim* için buradalar. Hâlâ olan bitenle bir ilgim olduğunu düşünüyorlar.

"Dışarısı kesinlikle soğuk." Ely ellerine üfleyip onları ovuşturuyor. "İçeride konuşsak olur mu?"

Tilford bana bakıyor, hayır demek bir seçenek değil gibi.

"Birkaç dakikalığına," diyorum kapıyı açarken. "Ama sessiz olmamız lazım. Noodle uyuyor ve annem kendini iyi hissetmiyor."

Onları içeri yönlendirirken etrafa yeni bir gözle bakıyorum. Duvar kaplamasındaki kurumuş çamur kan olabilirdi. Girişteki eskimiş çam döşemelerin üzerinde biri endişeyle volta atmış olabilirdi. Duvar kâğıdının ek yerleri altındaki siyah küf açığa çık-

mış. Sanki tüm ev içeriden çürüyor gibi. Bir katilin evi... "Midland'deki Cani"... Sonra sinekleri düşünüyorum. Annem orada oturmuş onlara bakıyor, sanki ikinci gelişi bekler gibi. Tüm ihtiyacım olan bu.

Etrafa bakmak istediklerini görebiliyorum ama onları mutfağa yönlendiriyorum. Tilford Hammy'nin kâsesine çarpıyor; duvarlarda şangırdayan keskin metal sesi ürkmeme sebep oluyor. Masaya doğru yürüyorum. Tilford gidip masanın başına, babamın sandalyesine oturunca Şerif onu dürtüyor.

Tilford yeniden kalkıp dolaba yaslanıyor.

"Peki, Jess hakkında konuşalım," diyor Şerif başlarken. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Son birkaç gecedir ona yemek götürüyordum."

"İyi hissetmiyor muydu?" diye soruyor Greg. "Annen gibi mi? Bir nezle salgını olduğunu fark etmemişim." Düz bakışları derinlemesine beni inceliyor. Nezle olmadığını çok iyi biliyor.

"Koruma Derneği'nde Jimmy Doogan'la olanlar yüzünden mi?" diye soruyor Şerif.

Kollarımdaki tüylerin dikleştiğini hissediyorum. "Bunun Jimmy'yle hiçbir alakası yok," diyorum biraz zorla. "Zor zamanlar geçiriyordu, yanlış insanlarla takılıyor."

"Wiggins denen oğlandan mı bahsediyorsun?" Tilford sırıtıyor. "Bu yılın eksik beyanı."

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama Jess iyi bir kız."

"Bunu biliyorum... Jess'i tanıyorum," diyor Şerif beni sakinleştirmek ister gibi. "Vekil Tilford ağzını ne zaman kapayacağını öğrenmeli." Ely ona bakıyor. "Yani onu en son Hasat Festivali'nde gördün, öyle mi?"

"Evet, sanırım öyle." Dikkatimi tekrar Şerif'e veriyorum. "Bayan Granger onu eve getirdi." Öne eğiliyorum. "Ama bugün Lee'yi gördüm," diyorum sessizce. "Karavan parkında... ve bir kutu prezervatifi vardı."

"Senin yerinde olsam küçük iyilikler için müteşekkir olurdum," diyor Tilford sessizce.

Şerif uzun bir soluk veriyor. "En azından korunduklarını biliyorsun."

"Hayır, anlamıyorsunuz..." Cümlemin kalanını yutuyorum. Bu ailenin ihtiyacı olan son şey bu.

"Peki sen o gece neredeydin? Hasat Festivali gecesinde?"

Sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Bunların üzerinden çoktan geçmedik mi?"

Tilford bir şeyler karalamaya başlıyor; kâğıdın üzerindeki gıcırdayan kalem sesi sinirime dokunuyor.

"Bakın, bu konuda bir şey yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?"

Şerif kafasını sempatik bir şekilde sallıyor. "Karavan parkına gideceğim ve ağızlarını arayacağım. Dediğin gibi, Jess iyi bir kız. Muhtemelen şaka yapıyor. Hazır olduğunda eve gelecek. Bunu hep yaşıyoruz. Bana oraya gitmeyeceğine dair söz ver, bunu kanuna bırak. Beni duyuyor musun, evlat?"

Başımla onaylıyorum ve kalkıyorum, onların da aynısını yapma zamanının geldiğini işaret ediyorum.

"Ha, bu arada, ne zamandır sormak istiyordum. Bedeninde hiç dövme ya da işaret var mı?"

"Futbol oynamaktan bir sürü yara izi var. Bunu biliyorsunuz."

"Başka, olağandışı bir şey? Buna benzeyen bir şey." Göğüs cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor.

Altında ve üstünde birer nokta bulunan ters çevrilmiş U. Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyorum ama şakağımdan ter damladığını hissedebiliyorum.

"Hayır." Ona geri veriyorum.

"Daha önce hiç görmedin mi?" diye soruyor. "Hah. İşe bak."

"Neden?"

"Sebebi yok." Ağzının sağ kenarı seğiriyor. "Saklıyor olamazsın, değil mi? Görünürde olmayan bir yerde."

"Sanırım damgam olsaydı bilirdim."

"Baksana, bu komik." Çenesini kaşıyor. "Ben damgayla ilgili hiçbir şey söylemedim."

İçimin ufalandığını hissediyorum. "Sanırım en iyisi işinize bakmanız," diyorum onları mutfaktan çıkarırken.

"Duyuyor musunuz?" Annem salonu geçerken sesleniyor.

"Ruth, sen misin?" Şerif geri dönüp ışığı açıyor.

Koltuğun önünde duruyor, bedeni gergin bir ip gibi şöminenin üzerindeki duvarı gösteriyor.

"Ben..." Ely duvara bakıyor. "Sinekler için garip bir mevsim. Sence de öyle değil mi, Clay?"

Tilford önündeki havaya eliyle vuruyor. "Sanırım bir böcek ilaçlayıcısına ihtiyacınız var."

"O geliyor... hepimiz için geliyor," diye fısıldıyor annem.

"Kim geliyor?" diye soruyor Ely.

"Onu görmezden gelin..."

"Tohum dünyayı miras olarak alacak," diyor. "Ve buzağının kanı masumun üzerine yağarken günahkârlar bayram edecekler..."

"Tamam.... Size iyi bir zaman olmadığını söylemiştim. O iyi hissetmiyor," diyorum Şerif'in kolunu tutup ön kapıya götürürken.

"...ve hayvanlar insanlarla zina yapacak," diye bağırıyor annem salondan. "Ve yıldızlar gökyüzünden düşecek. Aşağı dünyanın kapısı açılacak, iyi ve kutsal ve doğru olan her şeyi yutacak..."

Onları kapıdan çıkarıyorum ve hepimiz aynı anda derin bir nefes alıyoruz.

"Görünüşe göre orada ciddi bir problemin var, Clay," diyor Şerif.

"Anne mi, sinekler mi?" Tilford kıkırdıyor.

"Bak, biliyorum tamam mı?" Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum. "Birkaç güne iyi olur. Geçer. Söz veriyorum."

Arabalarına doğru yürümeye başladıklarında Şerif, "Ha, Clay... Son bir şey daha," diyor.

Dönüyorum, omuzlarım biraz düşüyor.

"Saçını en son ne zaman kestirdin?"

"Bir yıl önce sanırım."

"Yani baban öldükten sonra uzatmaya başladın. Özel bir sebebi var mı?"

"Futbol için kısa tutuyordum ama oynamayı bırakınca ihtiyaç hissetmedim."

"Ama şimdi yeniden oynuyorsun... ve meclistesin de. İlginç." Dudaklarını sıkıp başını sallıyor. "Bunu not alayım."

Salonun yanından geçerken ışıkları kapıyorum.

Ona bakamıyorum bile. Çok acıtıyor.

Duş alıyorum. Su kaynıyor ve asla azalmıyor. Nedenlerini düşünmemeye çalışıyorum – annem haftalar önce banyo yapmayı bıraktı ve Jess gitti. Bunları düşünmek sıcakta titrememe sebep oluyor.

Aynadaki buharı silerken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyor, geriye yatırıyorum. Şerif'in saçımı sorması garip. Sonra işaretle ilgili onca konuşma... Bana görünmeyen bir yerimde olup olmadığını sorması...

İşte o zaman kafama dank ediyor.

Saçım.

Rahipler bedenimi kontrol etti ama ya kafatasımdaysa? Bayan Granger'ınki gibi.

48

Dengemi bulmak için küvetin yanına tutunuyorum ve bir iki derin nefes aldıktan sonra dolabı didik didik ederek tıraş makinemi arıyorum. Arkada, boş bir Tampaz kutusu ile Elmo banyo köpüğü arasında sıkışmış. Titreyen ellerle çalıştırıyorum. Bıçakları paslı, pilleri eski ama hâlâ çalışıyor. Gözlerim puslu, gözyaşları batıyor. Makasları kafatasımda gezdirerek koyu renk saçlarımı kesiyorum.

"Lütfen bende işaret olmasın. Bu doğru olmasın."

Boğuk bıçak sesi, rüzgâra kapılmış örümcek ağı parçaları gibi uçuşan saç telleri, sıyrılmış kafatasım, boruları tıkayan saçlar, su gideriden çıkan umutsuz emme sesi... Hepsi bana babamı üreme ahırında bulduğum geceyi hatırlatıyor – zemindeki gider bağırsak ve iç organlarla tıkanmıştı.

Jiletin her hareket edişiyle zihnimden korkunç görüntüler geçiyor. Boğa, boğazından fışkıran kan. Lee'nin yaralı cildinin sivri dişlerinin üzerinde gerili duruşu. Jess o karyoladan bana ölü gözlerle bakıyor. Jimmy Tanrı'ya hediyesini sunmak için mihrapta dizlerinin üzerine çökmüş. Ben kale direklerinde İsa gibi asılı. Dillerini kesen rahibeler. Ölü buzağıyı emen Noodle.

İneğin içinden kıvırılarak çıkan Ali. "Kanı savunuyorum" kelimeleri zihnimde yankı yapıyor.

"Dur!" diye bağırıyorum. Gözlerimi kapıyorum, anılarımdan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hep oradalar, yüzeyi tırmalıyor ve kurtulmak için yalvarıyorlar.

Kendimi yansımama bakmak için zorluyorum, kafatasımın her bir santimini inceliyorum. Tek görebildiğim aşina yumrular ve düzlükler olunca bastırılmış koca bir soluğu bırakıyorum.

Söyleyebildiğim tek şey, "Tanrı'ya şükür," oluyor. "Tanrı'ya şükür."

Kendimi toparlayıp her şeyi temizledikten sonra havluyu belime sarıyorum ve Jess'in odasına gidip yatağının kenarına çöküyorum. Çok uzun zaman önce gitmiş olamaz çünkü yemekleri alıyordu. Kapısının altından bir gölgenin geçtiğini gördüm. Adımlarını duydum. Bundan eminim. Ama son günlerde bir sürü şey gördüm. Pencereden bakıyorum. Belki su borusundan tırmanıyordu, istediği zaman gidip geliyordu. Annemin durumunu bilmesine rağmen Noodle'ı burada tek başına bıraktığına inanamıyorum. Jess'in boynunu koparmak istiyorum.

Kalkıyorum ve camını açıyorum, mucize eseri güneş doğduğunda yatağında olmasını, hatta o korkunç botları panelime dayalı hâlde beni kamyonetimde beklemesini umuyorum.

Odasını araştırıyorum, herhangi bir ipucu arıyorum ama bütün fotoğrafları tek tek indirmiş, bütün kişisel eşyayı. Ne kadar zıt olduğumuzu düşünüyorum. Benim tek yaptığım geçmişe tutunmak, o ise burada geçmişi silmeye çalışıyor. Bu evde yaşamanın... bu ölüm ve depresyon bulutu altında yaşamanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal edemiyorum. Doğruyu yapan bir tek oydu ve ben onu sanki hiçbir şeymiş gibi silmiştim. Önemi yokmuş gibi. Onu dışarıda Lee Wiggins'le düşünüyorum ve kanım çekiliyor. Ona dokunduğunu düşünüyorum ve bir şeyleri öldürmek istiyorum.

"Bunu düzelteceğim, Jess."

Yatağına uzanıyorum, tavandaki fosforlu yıldızlara bakıyorum; onun için dokuzuncu sınıfta yerleştirmiştim. Canı her sıkıldığında bir yıldızla dilek tutmak istiyordu.

"Az parlayan yıldız, çok parlayan yıldız, bu gece gördüğüm ilk yıldız,

Bu gece dilediğim dilek belki olur, olabilir."

Gözlerimi kapıyorum.

Bir dakikalığına, diyorum kendi kendime.

Pencereden sıcak bir ışığa eşlik eden alçak bir cızırtı geliyor. Ona doğru yürüyorum, yanan buğdaylara bakıyorum. İtici, yalazlanmış, pis bir koku asılı havada. Alevler mükemmel bir halka oluşturuyor. İçeride kızılımsı saçlı bir kız var; esnek, çıplak bedeni tekinsiz yeşil bir ışıkla yıkanıyor.

Noodle elimi tutuyor. "Güzel değil mi?" diyor alevler kızın bedenini yutarken. "Bunların hepsi seçilmiş olan için."

Orada durup kızın yanmasını izliyoruz.

Ve ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Jess'in yatağında uyanıyorum, soğuk terle kaplıyım, eskimiş oyuncak bebek benim yanımda yatıyor, ölü gözleri sabahın erken ışığında parlıyor.

İçimi iğrenç bir öfke dolduruyor, bebeği boynundan tutup pencereden fırlatıyorum.

Çerçeveden eğiliyorum, ciğerlerime koca bir nefes temiz hava çekiyorum, Hammy'yi dişleriyle bebeği alırken görüyorum.

"Bırak onu, Hammy!" diye bağırıyorum ona.

Bana sanki bir hayalete bakar gibi bakıyor ve sonra bebeği buğdayın kenarına gömüyor.

49

Bugün cuma. Maç günü.

Noodle'ı otobüse bindiriyorum ve Bayan Gifford'ın okuldan sonra ben gelene kadar onunla kalması için ayarlamalar yapıyorum.

Midland Lisesi'ne giderken Merritt'te depoyu doldurmak için duruyorum ama bu aslında Jess'e bakmak için bir bahane. Şerif'e karavan parkına gitmemek için söz verdiğimi biliyorum ama kamp sahası için bir şey demedi. Aslında artık kızgın da değilim. Endişeliyim. Jess'in incinmesini istemiyorum. Eğer Lee şu küçük hikâyesini paylaşmaya karar verirse bu onu hayatı boyunca yaralayabilir.

Çamların arasına yürüyorum, adını sesleniyorum. Çamların üzerinde eşelenen her böcek benim sinirimi bozuyor. Lee burada herhangi bir yerde olabilir, burası onun çöplüğü. Tek bildiğim bu yerde bubi tuzağı olabileceği.

Eski kamp sahasına geliyorum, sadece birkaç tane kabin var. İçeriyi gözlüyorum. Küf, havyan dışkısı ve düşünmek istemediğim başka şeyler kokuyor.

Üç buçuk metre çapında büyük bir halkayla karşılaşıyorum, toprağı yeni çevrilmiş. Bana dün gece rüyamda gördüğüm hal-

kayı hatırlatıyor, sadece burada onu bölen bir sicim var, geometrik bir yapboz gibi. Belki bir bahçe için bölünmüştür.

Halkanın ortasındaki çöp yığınına bakmak için sicimin üzerine basıyorum ama halkaya baktıkça daha çok tasarlanmış gibi geliyor. Sanki parçalar büyük bir dikkatle yerleştirilmiş gibi. Kollarımı ovuşturuyorum ama tüylerimi diken diken eden havanın serinliği değil. Bir çocuk bisikletinin kollarında bir çift eldiven var, süslü bir adama ait üzerinde boğa olan kemer tokası, yere yapışmış kirli bir saç yığını, bir kavanoz at sineği ve Genessis 4:12'nin açık olduğu bir İncil. O ayeti biliyorum. Habil'le Kabil'in hikâyesi.

"Lee," diye fısıldıyorum. Tüm bunlar onun işi. İçimde hastalıklı bir his dolanıyor. Halkadan tökezleyerek çıkıyorum, neredeyse sicime takılıp düşeceğim. Bunlar çöp falan değil, ailem için saçma bir mabet. Eldivenler kurumuş kanla kaplı – buzağıyı gördüğüm gün kaybolmuşlardı. Bisiklet Noodle'ın. O bisikleti bir yıldır arıyordum. Sinek kavanozu – eve onları koyan o olmalı. Ve kemer tokası Babama ait. Bu onun 1982 rodeo şampiyonası ödülü. Benzeri yok. Onu bununla gömdük.

Kusmadan ormanın kenarına varmayı başarıyorum, tekrar baktığımda sicimin sıradan bir yapboz olmadığını görebiliyorum. Halka, altı köşeli yıldız biçiminde kesilmiş. Bir pentagram.

Bütün bunları yöneten Lee'ydi. Tyler değil. Bu şantajdan öte, kişisel bir şey. Babamın ona yaptığı şey için ailemin acı çekmesini istiyor. Ama babamın sırrını korumak için Jess'i riske atmayacağım. Mirasımızı korumak için. Babam annemi ezip geçerek bunu mahvetti. Kaldı ki bundan çok önceki bir zamanda mahvolmuştuk. Atalarımız bizi toprak için sattığında. Bunun için. Bir tutam toprak alıyorum ve olabildiğince hızla fırlatıyorum.

Bir hışırtı duyuyorum, çamların arasında bir şey çatırdıyor. Etrafa bakıyorum ama kimse yok. Bir baykuş olabilir ya da çürümüş bir dal ya da bunlardan çok daha kötü bir şey.

Deli gibi kamyonetime koşarken cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Şerif Ely'yi arıyorum.

Açmıyor; mesaj bırakıyorum.

"Jess'e bakmak için kamp sahasına gittim. Biliyorum, biliyorum ama orada görmeniz gereken bir şey var. Ve sanırım babamın mezarını da kontrol etmeniz gerekebilir. Bu arada Lee benim üvey kardeşim. Ben de daha dün öğrendim ve artık tahmin edeceğiniz gibi Jess ve o beraber olamaz. Onu benim için bulun ve ben de sizin için bir şey yapayım. Bu gece tüm paranızı Midland'e yatırın."

50

Arabamı park alanındaki yerime çekerken manzara dandik bir lise filmindeki gibi görünüyor, bir kıyamet kehanetinin merkezi gibi değil.

Herkes kırmızı beyaz giyinmiş, amigo kızlar tam kadro dışarıda – yumuşak bedenleriyle, rahat gülüşleriyle, davetkârlıklarıyla. Yapacağımdan değil ama çoğu, takım için ne istenirse yapacaklarını açıkça belirtmiş durumda. Bazen öyle bir insan olsam her şey çok daha kolay olurdu diye düşünüyorum ama şimdi bile, olan biten her şeye rağmen Ali'nin beni Tyler'ın arabasının orda beklediğini görüyorum ve neden bir şey yapmadığımı biliyorum. Kemiklerime kadar hissediyorum. Ali'nin benim ilkim olmasını istiyorum... ve sonuncum. Bundan eminim. Ve bu fırsatı yakalayabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

İnsanlar sanki yeni yıl sabahındaymışız gibi oradan oraya dolanıyor; havada inkâr edilemez bir elektrik var ama manzaraya baktıkça daha netleşiyor.

Tüm çocuklar Koruma Derneği çocuklarının etrafında dans eder gibi, geri kalanlarının etrafında daireler çiziyor, geziniyor ama asla doğrudan bir iletişim kurmuyorlar. Sanki tükenmez bir koreografi içindeler ve bu bana sinekleri düşündürüyor.

Sinekler.

"Hey!" Dale kapımı açıyor ve neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep oluyor.

"Tanrım, Dale." Kamyonetten inerken iç geçiriyorum.

"Neden beni geri aramadın ve saçına ne halt ettin?"

"Bugün değil, Dale," diye mırıldanıyorum çantamı alırken.

Kaputun üzerine oturuyor. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

"Ne? Takıma döndüğün için şimdi benim için fazla mı iyisin? Ali'yle olduğun için?" Bir çakmağı sürekli yakıp duruyor ve benim tek düşünebildiğim dün geceki kâbusum – canlı canlı yakılan o kız.

Çakmağı elinden kapıyorum ve gömleğinden yakalayıp onu kamyonetimin üzerinden çekiyorum. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Gözlerin kırpıştırıyor. "İçine ne girdi, kuzen?"

"Geri çekil." Onu bırakıyorum ve Tyler'ın arabasına yürüyorum. Kendimi kötü hissediyorum ama onu şu anda yanımda istemiyorum. Çok fazla ölüm ve belirsizlik var.

Ali kollarını bana doluyor, elini başımın arkasında, traşlı saçımda dolaştırıyor. "Buradasın," diyor ve öylece onda eriyorum, dün geceyi unutuyorum. Ama bunu artık yapamam çünkü Bayan Granger rahiplerle geri gelecek ve bütün bunlar son bulacak. Öyle ya da böyle.

"Oyundan sonrasına sakla," diyor Tyler bize bakmadan okula doğru giderken. "Onu kazanmak için teşvik et."

"Bu gece hepimiz Harmon Gölü'ne gidiyoruz," diyor Tammy bir tembel hayvan heyecanıyla. "Şenlik ateşi."

Ali bana gülümsüyor, yeni işlenmiş bir tarla gibi. Parmaklarımı örgülerindeki kırmızı siyah kurdelelerde gezdiriyorum, bütün bunların işe yarayacağına inanmak zorundayım.

Eğer Şeytan gerçekse, Tanrı da öyle.

Bize göz kulak olacağına inamak zorundayım.

51

Stadyum tıklım tıklım. Görmeme gerek yok. Hissedebiliyorum. Tribünleri tekmeleyen botların gümbürtülü kükremeleri bandoyla eş zamanlı. Dev ekranların uğultusu kalın beton duvarlardan sızıyor.

Bazıları dua ediyor. Bazıları dolaplarıyla ilgileniyor. Ben sessiz durmayı seviyorum, taktiğin üzerinden geçmeyi, zihnimi her tür dikkat dağıtıcı şeyden temizlemeyi. Önceleri trigonometri sınavımı geçmek gibi basit endişelerim olurdu. Ali'nin benden hoşlanıp hoşlanmadığını düşünmek gibi. Şeytan'ın şehre, dünyayı ele geçirmek için gelmesi gibi şeyler yoktu ama şu an endişelenmenin kimseye faydası yok. Bayan Granger üstüne düşeni yapıyor. Ben de benimkini yapmalıyım. Bana bu maçı kazanmamı söyledi ve benim niyetim de tam olarak bu. Acıdan, kafa karışıklığından, kayıptan ve delilikten başka şeyler hissetmek istiyorum. Bu yapmayı bildiğim bir şey. Bir oyunu yönetebilirim. Bir topu fırlatabilirim. Yarın ne olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yok, hatta bir yarın olup olmayacağından da emin değilim ama bu an benim, sadece benim.

Eddie Landers geliyor, bana her şey yolunda işareti yapıyor. Babamın ölümünden sonra çok fazla konuşulduğunu biliyorum,

insanlar kolumu kaybettiğimi söylediler. Kendimi kaybettiğimi. Evet, ispat edecek bir şeyim var ama bundan daha fazlası da var. Futbol her şeyi akışına bırakabildiğim bir alan. Tek yapmam gereken topu kale çizgisinin ötesine geçirmek. Oraya nasıl varacağım bana bağlı. Benim seçimim. Benim alanım. Benim takımım. Bazıları, oyun kurucuların Tanrı kompleksi olduğunu söyler ama ben Tanrı olmak istemiyorum. Benden daha büyük bir şeye bağlı olmayı istiyorum. Bir geceliğine babamı, ailemi ya da Lee'yi, Ali'yi, buğdayı ve Şeytan'ı düşünmek istemiyorum. Tek istediğim top oynamak.

"Hazır mısın, Tate?" Koç'un eli sırtıma sertçe dokunuyor. "Gösteri zamanı."

Hepimizi diz çökmek için toparlıyor.

"Cehennem gibi bir hafta geçirdik – cehennem gibi!" diye bağırıyor. "Bizden birini kaybettik. Bu gece anneniz, babanız ya da kız arkadaşınız için oynamıyorsunuz. Koca Ben için oynuyorsunuz. Ben Gillman. Bu takımı dünyadaki her şeyden çok sevdi. Futbolu sevdi. Cenazesi pazar günü Newcomers'ta. Hepinizi oraya bekliyorum ve onu bu geceki kazanan topla gömmeyi umuyorum. *Kazanan* top! Ve bunu yapabiliriz. Kaptanımız geri geldi – Tate-en-Nator. Orada onun ağzından çıkan her lanet kelimeyi dinliyorsunuz. O galibiyetin nasıl kazanılacağını biliyor. Ve bunu kazanırsak ne olacak, biliyor musunuz?"

"Kadınlar!" diye bağırıyor çocuklardan biri. Soyunma odasında alçaktan bir kıkırdama dolanıyor.

"Evet, eminim birçoğu olacak. İnişli çıkışlı sezonumuza rağmen" –herkes Tyler'a bakıyor– "kurtuluş için şansınız olacak. Kahraman olacaksınız. Bu geceki maç sıradan bir maç değil. Düşmanımızla oynuyoruz, Sooners'la. Kazansalar da kaybetseler de Eyalet'e gidiyorlar ama onlara gerçek kumaşımızı göstermek için bir şansımız var. Gerçek şampiyonluktan bahsediyoruz. Ödül olmayacak, ring olmayacak..." Her yönden gözleri üzerimde hissediyorum. Geçen yılı ellerinden aldığım için hepsi beni suçluyor, biliyorum. Sahada delirip o çocuğu öldürmeme

ramak kaldığı için. "Ama ömrünüz boyunca bu kasabada başınız dik yürüyebileceksiniz. Sooners sizden bunu almak istiyor. Ama burası bizim çöplüğümüz. Onlara gerçek adamların nasıl kazandığını göstermeliyiz. Güçle, tıpkı atalarımızın daha önce yaptığı gibi..."

Neredeyse kahkahaya boğuluyorum. Keşke bilselerdi.

"Daha hızlıyız, daha güçlüyüz, daha akıllıyız ve bu sahayı ele geçireceğiz. Bizim olanı alacağız! Üç deyince."

"Bir, iki, üç."

"Pioneers!"

Kapıdan sahaya fırtına gibi çıkıyoruz.

Bando savaş marşımızı çalmaya başlıyor, pon ponların hücumu, kalabalığın kükremesi, ışıklar, kameralar. Bu Oklahoma futbolu. Şaka değil.

İçgüdüsel olarak normalde ailemin durduğu sıraya bakıyorum. Şimdi orada Bay ve Bayan Neely var, gözlerinde delirmiş gibi bir ifadeyle alkışlıyor ve bağırıyorlar. Kafama takmıyorum. Şimdi olmaz. Yoluma hiçbir şeyin çıkmasına izin veremem, kafama girmesine de.

Sooners hayranları biz sahaya çıkarken yuhalıyor.

Benim başarısız olmamı istiyorlar ama aynı zamanda bir sihir de arıyorlar. İnanmak istiyorlar. Kurtuluş arıyorlar. Kurtarılma. Ama eğer domuz derisinden yapılma bir topu saatte elli mil hızla dönen bir Scud füzesi gibi tam olarak dış açık oyuncusunun ellerine göndermek sihir değilse... sihir ne demek bilmiyorum.

Birbirimize sokuluyoruz. Gecenin ilk oyunu.

Ne beklediklerini biliyorum, her zaman akıllıca oynadım ama bu sefer bunu yavaş ve durağan bir tavırla yapmak istemiyorum. Onlara nasıl olacağını göstermemiz lazım – tempoyu ayarlamamız. "İlk hakkı kullanmıyoruz," diyorum takıma. "Gol için gidiyoruz. Miracle Whip, Ben için. Benimle misiniz?"

Cevap hep bir ağızdan ve en ufacık bir kararsızlık olmadan geliyor. Orada bana güveniyorlar.

"Koşucu kim?" diye soruyorum.

"Benim," diyor Tyler.

"Emin misin? Çünkü bu topu tam olarak eline teslim edeceğim. Eğer düşürürsen bu senin hatan."

"Eminim."

Tyler iyi gibi duruyor ama endişeli.

"Tamam. İlk geri çekilişten sonra bütün gözlerin Neely'de olmasını istiyorum. Onu orada koruyun."

Ayrılıyoruz ve pozisyonlarımızı alıyoruz.

"Walleye 24. Trent 43. Pine 22. Dikkat."

Hücum çizgisi zayıf ânımı kolluyor, her açıdan üzerime doğru geliyor. İlk vuruştan sonra adamlarımı sahaya yolluyorum. Sola ve sağa. İlk atağı savuşturuyorum, onlara poziyonlarını almamaları için olabildiğince zaman veriyorum. Bir adam üstüme geliyor –yüz otuz kiloluk bir bela– ama pozisyonumu koruyorum, toptan kurtulana kadar olabildiğince bekliyorum. Bana vuruyor; düşüyorum, soluğum kesiliyor. Başımı kaldırıyorum ama tek görebildiğim karanlıkta parlayan ışık lekeleri. Kalabalığın delirdiğini duyuyorum. Sıralara bakıyorum ama artık boşlar. Gözlerimi kapıyorum ve yeniden açtığımda yüzlerce insan sahaya yürüyor. Gülümsüyorlar ama gözleri saf siyah küreler şeklinde – insanlık dışı ve aç.

"O geliyor," diye şarkı söylüyorlar etrafımı sararlarken. "O geliyor," diyorlar bana dokunmak için uzanırken.

Şimdi değil. Burada değil.

"Tate!" Bir el insan duvarının arasından uzanıyor, beni ayaklarımın üzerine çekiyor ve karanlıktan uzaklaştırıyor.

"Başardık!" Tyler kaskımı tutuyor, beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Diğer adamlar bize tosluyor, gürültü patırtı çıkarıyor. Tökezliyorum ve stadyuma bakıyorum – her şey normale dönmüş. Bir dakikalığına gözüm kararmış olmalı... O kadar.

Kenarda tezahürat yapan Ali'ye bakıyorum, heyecanla parlıyor, kırmızı siyah kurdeleleri omzundan sarkıyor. Onun için gelen şeyden haberi bile yok. Hepimiz için.

Tyler yüz maskemi çekiyor. "Bizimle misin, Tate?"

"Evet." Ondan uzaklaşıyorum ve aklımı tekrar oyuna veriyorum. Sadece ben ve top kalana kadar her şeyi kapatıyorum.

Oyun üstüne oyun, gol üstüne gol. İçimde tuttuğum her şeyi serbest bırakıyorum. Kızgınlık, incinme, korku, şiddet, şehvet, kafa karışıklığı, öfke... Ta ki içimde hiçbir şey kalmayana kadar, Sooners'ı imha edene kadar, dizlerinin üzerine çöktürene kadar. Onları bu sahadan utançla gönderdim ve bunun için üzgün değilim. Buraya yapmam gereken şeyi yapmak için geldim ve şimdi devam etme zamanı.

Topu imzalıyorum. Huzur içinde yat. Bir daha topa elimi sürmeyeceğim.

Ve sonunda bununla yaşayabilirim.

52

Harmon Gölü'ne yolculuğumuz rüyadan fırlamış gibi: sahada zor kazanılan bir savaştan sonra kaslarımdaki ağrı, Ali'nin bana sokulan sıcak bedeninin hissi, kalçamdaki eli – bütün bunlar olmadan önce istediğim her şeye tehlikeli bir şekilde yakın.

Muhtemelen böyle bir sürüş, şeytan çıkarmadan önce ona bu kadar yakın olmak bir hata ama onu korumak istiyorum. Bayan Granger'ın fark etmediğini, onun hâlâ Ali olduğunu söylediğini biliyorum ama onunlaylen gerçek olmasını istiyorum. Sonsuza dek. Zihnen, bedenen ve ruhsal olarak. Yargımız gölgelenmemeli. Bu muhtemelen klişe ve belki ben de öyleyim ama ikimiz de bu kadarını hak ediyoruz.

Ama o bunu kesinlikle kolaylaştırmıyor.

Ali boynumu öpüyor, elini göğsümde gezdiriyor. "Göle gitmek zorunda değiliz, biliyorsun. Ortadan kaybolabiliriz," diyor nazikçe kulağımı ısırırken.

"Kaybolmak ha?" Gülüyorum. "Sadece iki trafik ışığı olan bir kasabada mı?"

Kotumu çözmek için elini aşağıya kaydırıyor. Neredeyse Harmon Gölü'ne kaç kilometre kaldığını gösteren işaret direğine çarpıyorum.

Geçici park alanına hızla girip frene asılıyorum. Şimdiden bir sürü araba var. Uzakta ateşin parlaklığını görüyorum.

"Ali..." Elimi durması için elinin üzerine koyuyorum ama beni dinlemiyor.

"Senin de istediğini görebiliyorum," diye fısıldıyor.

Beni diğer düğmelerden kurtarırken titrek bir soluk bırakıyorum. Başını aşağıya eğdiğinde bir şeyler söylemeye başlıyorum.

Onu durdurmak istiyorum, durdurmam gerektiğini biliyorum, *durduracağım*. "Ali," diyorum elimi direksiyondan çekerken ve yüzünü görebilmek için saçlarını arkaya alıyorum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Pioneers!" Bir adam kamyonetin yanından geçerken bağırıyor, başının üstünde iki adet on ikili bira taşıyor.

Ali kıkırdıyor ama durmuyor.

Her ne kadar her şeyi unutup onda, şu anda kaybolmayı istesem de ensesini kavrıyorum, damgayı parmağımın altında hissediyorum. Kabarık işareti, davetiyeyi... Ve onu üzerimden çekiyorum. "Bu doğru değil."

"Anlamıyorum." Doğruluyor, parlak koyu renk saçlarını yüzünden çekiyor. Gözleri açık kahverengi ve içinde altın rengi benekler ışıyor. "Hoşuna gitmedi mi?"

"İnan bana, gitti." Düğmelerimi iliklerken uzaktaki ateşe bakıyorum – yumuşak dudaklarından başka herhangi bir yere. "Ama bu şekilde değil... Henüz değil."

"Peki ne zaman?"

Bakışlarımı direksiyona dikiyorum. "Bana biraz daha zaman ver."

"Bu Bayan Granger'la mı ilgili?" Gözlerinden yaş boşanıyor. "Dün gece onunla mıydın? Beni Koruma Derneği'nde o yüzden mi bıraktın?"

"Bundan daha fazlası var."

"Sonsuza kadar beklemeyeceğim, Clay. Zaman azalıyor," diyor arabadan çıkarken.

"Ali, bekle!"

Geri dönüyor. "Her şeyi denedim. Seninle olmak istiyorum. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Ama beni seçmeni sağlayamam."

"Ali, öyle değil. Hep sen oldun..."

"O zaman göster bana." Ormana doğru gidiyor.

Bedenimi sakinleştirdikten sonra gidip ona bakacağım.

Burada bir iki partide bulunmuştum ama buna benzer bir etkinliğe hiç gelmedim. Bangır bangır Lynyrd Skynyrd çalıyor, insanların kafası güzel, bir iki çift tamamen ortalıkta sevişiyor. Ateş devasa ve tonlarca duman çıkıyor. Ve garip bir bitki kokusu var, Koruma Derneği'nde gizli odada kokladığımın aynısı. Muhtemelen ateşi Gerard County'den görebilirsiniz. Ahmaklar. Bu parti, onlar ateşi söndüremeden enselenecek.

Dumanı savuşturuyorum, Ali'yi arıyorum. Bu sırada Tyler'ı kızın tekiyle birlikte bir kamyonetin arkasında dans ederken görüyorum. Elleri kızın kıçının her yerinde ve kız onu sıkıştırıyor. Kız döndüğünde benimle karşılaşıyor ve ben ona bir daha bakıyorum. Bu Tammy. Onu seyrettiğimi görüyor. Arkaya doğru yaslanarak Tyler'ı öpüyor. Yanağa kondurulan bir öpücük değil, diliyle öpüyor ama Tammy gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Takımdan bir grup adam ulumaya ve onlara ıslık çalmaya başlıyor. Kafalarını koparasım geliyor.

"Sana bakıyor, adamım. Seni istiyor." Pete Adams elindeki bira şisesiyle kaburgama dirsek atıyor. "Yumuşak atın çiftesi pek olur," diye ekliyor sersem sersem.

"Büyü artık," diyorum Pete'e ve kalabalığı yararak Tammy'yi almaya gidiyorum.

Bu Tammy değil – benim bildiğim Tammy asla böyle davranmaz. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu buradan çıkarmalıyım.

"Bence yeterince içmişsin." Onu tutup kamyonetin arkasından çıkarıyorum.

"Beni seçeceğini biliyordum," diyor bacaklarını bana sararken.

Onu üstümden çekip oturtuyorum. "Seni buradan çıkarıyorum."

"Beni burada öpmeden hiçbir yere gitmiyorum... Şimdi. Gerçekten ister gibi."

"Oooo..." Bir kalabalık etrafa toplanıyor.

Neler olduğunun farkında değil. İçinde ne olduğunun. Onu neyin sürüklediğinin.

Ona bunun olmayacağını söylemek için derin bir nefes alıyorum ama o sırada duman bana çarpıyor. Geriye doğru biraz tökezliyorum, ateş önümde dönüyor.

Gözlerimi kapıyorum. Odaklanmakta çok zorlanıyorum. Bütün bunları bir yerden hatırladığımı hissediyorum ama nereden olduğunu çıkaramıyorum.

Gözlerimi açtığımda Tyler'ın Tammy'ye fısıldadığını görüyorum. Şeytan onun vasıtasıyla mı konuşuyor? Onu Koruma Derneği'ndeki hücrede Jimmy'ye fısıldarken de görmüştüm. Onu sahada birden bana saldırmadan önce Ben'e fısıldarken de görmüştüm ve şimdi...

"Rahatla, Clay." Tammy ileriye atılıyor ve birden kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. "Gel benimle çıplak yüz."

"Bu Şeytan, Tammy. Sen değilsin." Onu sarmak için ceketimi çıkarıyorum ama birkaç adam beni tutup geri çekiyor.

"Bırak yapsın, adamım."

Sadece gülümsüyor ve tam orada çamurlu toprak üzerinde çırılçıplak kalıyor. "Benimle gel, Clay, lütfen." Gözlüğünü ve saçındaki lastiği çıkarıp karanlık suya dalıyor.

Aniden çekilip kurtulduğumda etrafımdaki herkesin hiddetlendiğini görüyorum, onu kışkırtıyorlar. Burada neler olduğunu anlamıyorlar.

Tammy havai fişek yerleştirdikleri yüzen iskeleye kadar yüzüp üzerine çıkıyor, bir fişek tutuşturuyor.

"O geliyor, Clay," diye bağırıyor. "Hepimiz için geliyor."

Fişeğin yeşil ışığı, solgun çıplak bedeni, saçlarındaki kızılım-

sı parlaklık... Bunu daha önce görmüştüm ama rüyamdaki kız alevlerle çevreleniyordu.

Havai fişekler.

"Hayır... hayır!" Ayakkabılarımı çıkarıp buz gibi suya dalıyorum.

İnsanlar, "Evet, Tate. İşte böyle," diye arkamdan bağırıyor.

"Tammy, dur!" Tekrar hava almak için çıktığımda bağırıyorum. Sülfit ve barut kokusu burun deliklerime çarpıyor. Çok karanlık; su çok loş. Fişeğin solan ışığı altında ancak silüetini görebiliyorum, bir tomar M-80'nin başlıklarını çıkarıyor, içlerini iskelenin etrafına boşaltıyor.

"Tohum kutsanmıştır. Bunların hepsi seçilmiş olan için," diyor fişeği bırakıp iskelenin üzerinde bir alev halkasını tetikleyerek ve alevler süratle bedenini yutuyor. Ateş saçını, tenini yakarken acıyla bağırıyor ama bir milim kıpırdamıyor.

"Suya atla!" diye bağırıyorum ona ama dinlemiyor. Merdivene tutunup kendimi çekmeye çalışıyorum ama metal tutulmayacak kadar sıcak.

Suya batarken tek yapabildiğim etinin kemiklerinin üzerinden eridiğini izlemek; ta ki yanmış bir yığına dönene kadar.

Kıyıdaki kargaşaya bakıyorum. İnsanlar bağırıyor, ayrılıyor ve ormana koşuyor. Uzaktak siren sesleri geliyor. Ama yerimde donakalmamın nedeni bu değil. Ormanın içinden sahile çıkan Noodle. Üzerinde geceliği var ve ölü buzağıyı yanında sürüklüyor.

53

"Clay Tate?" Megafonda bir ses patlıyor, sert ışıklar kör edici, Noodle'ın görüntüsünü bulanıklaştırıyor. "Ellerin yukarıda sudan çık."

Bir saniyeliğine ne dediklerini algılayamıyorum. Projektör ışığına arkamı dönüyorum, batan iskeleye bakıyorum; Tammy'den artakalanlara... Neye benzediğini biliyorum. Kahrolası cesedinin önünde suyu arşınlıyorum.

Ayrılmayı düşünüyorum, yüzebildiğimce uzağa yüzmeyi. Eğer dereye erişebilirsem beni Love County'ye kadar götürür. Ama Noodle'ı düşünüyorum; Jess'i, annemi... Tek yapmam gereken yarına kadar dayanmak. Bayan Granger geri dönmüş olacak. Bunu düzeltebilir. Yanlış zamanda yanlış yerde olmak dışında benimle ilgili bir delilleri yok.

Ayağa kalkacak kadar sahile yanaştığımda Vekil Tilford atılıp beni tutuyor ve çamurlu toprağa fırlatıyor. Dizini böbreğimi deler gibi bastırıyor ve beni kelepçeliyor.

"Şerif!" diye bağırıyorum yanan kırmızı ışıkların bulanıklığında. "Şerif Ely'yle konuşmam gerekiyor."

"Ben vekil olarak yetkiliyim," diyor Tilford beni ayaklarımın üzerine kaldırırken. "Şerif dışarıda kız kardeşini arıyor. Bana ka-

lırsa ümitsiz bir vaka ama seninle biraz yalnız zaman geçirmekten çok mutluyum."

"Ona kamp sahasına gitmesini söyle," diye yalvarıyorum beni polis arabasına sürükleyip arka tarafa tıkıştırırken. "Lee'yi bul. Jess'i bul." Kapıyı kapamadan çıkmayı başarıyorum.

Gönüllü yangın departmanı sonunda geliyor; hortum ve seddyeyle koşturuyorlar. Onlar bilmiyor ama Tammy geçen gece ben onunla ilgili görüntüyü gördüğümden beri ölüydü. Tıpkı geri kalanlar gibi.

Park alanından çıkarken Ali'yi gözyaşları içinde görüyorum, Tyler'ın arabasının yanında duruyor. Tyler bana sırıtıyor ve biz geçerken kolunu onun omzuna atıyor. Hâlâ bunun Ali için yaptığımız bir çeşit yarış olduğunu düşünüyor.

Ama ben bunun ötesindeyim. Bu Ali'nin ruhuyla ilgili.

54

Adliyede beni camsız ve beton duvarları nane yeşili bir odaya koyuyorlar. Duvardaki saat bozulmuş ama saatlerdir buradayım; belki de bütün gece. Büyük, sunta bir masa var. İki de katlanır metal sandalye. Köşede bir kamera görüyorum, küçük kırmızı ışığı beni uyarır gibi parlıyor. *Hiçbir şey söyleme. Ağzını kapalı tut, Clay.*

Kapı nihayet tekrar açıldığında kalkıyorum, kelepçeler bileğimde tıngırdıyor.

Greg Tilford'u gördüğümde hayal kırıklığına uğruyorum.

Gönülsüzce önüme bir fincan kahve koyuyor. Bir yudum alıyorum, ağzımı yakmasına izin veriyorum. Beni ısıtıcak bir şey olsun yeter.

Batan yünüyle kusmuk renginde bir battaniyeyi bana fırlatıyor. Omuzlarıma almayı başarıyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum içine gömülürken.

"Şimdi konuşmaya hazır mısın?" Tilford kalın bir dosyayı pat diye masanın üzerine bırakıyor.

"Size çoktan söyledim. Yardım etmeye çalışıyordum. Tammy'nin ne yaptığını gördüm ve onu durdurmaya çalıştım."

"Tam da burada sorun yaşıyorum." Greg eğiliyor. "Görgü

tanıkları Tammy'nin seninle çıplak yüzmek istediğini senin de onu ittiğini söylüyor. Çılgın gibi davrandığını, Şeytan'dan bahsettiğini söylüyorlar."

"Telefon görüşmesi yapamıyor muyum? Arama yapmak istiyorum."

"Bu da bana şunu hatırlatıyor," diyor dosyayı açarken ve kâğıtları gözden geçirirken. "Görünüşe göre Bayan Granger'ı oldukça fazla aramışsın."

"Ne olmuş? O benim danışmanım," diyorum dosyada ne olduğuna bakmaya çalışırken.

"Kafanda bir şeyler var, değil mi Clay? İtiraf etmen gereken şeyler?"

Kahvenin kalanını da bir yudumda içiyorum. "Şerif'le konuşmak istiyorum."

"Emma Granger'a henüz ulaşmayı başaramadık ama okul kayıtlarını gördük." Tilford bazı kâğıtlara göz atıyor, bu sırada boynunun arkasındaki kesmeyi unuttuğu bir parça koyu renk saçı kaşıyor. "Düşünüyorum da, tüm bunları babandan öğrenmişsin. Hamile ineklerden insanlara geçmişsin."

"Şerif Ely nerede?" Bileklerimi ovuşturuyorum. "Çünkü o sana söyleyecektir. Bunlarla hiçbir ilgim yok. Bu koca bir yanlış anlama."

"Ya, öyle mi?" Greg kâğıt parçasını çekip bana uzatırken sırıtıyor. "Peki ya geçen sene kütüphaneden aldığın şu kitapların listesi? Şizofreni. Zihin kontrolü. Hipnotizma. Okült. Elçiler?"

"Bu – bu daha önceydi," diye kekeliyorum. "Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Greg öne doğru eğiliyor, tetikte ve gergin. "Neye ne olduğunu anlamaya çalışıyordun? *Sana* mı? Kendinin bir çeşit Tanrı olduğunu mu sanıyorsun... Bir çeşit elçi? Sesler mi duyuyorsun, Clay?"

Masanın üzerindeki sahte ahşaba bakıyorum. *Sadece çeneni kapalı tut.*

Greg derin bir soluk veriyor. "Sadece anlamaya çalışıyorum.

Bana yardımcı olmalısın. Baban delirdi... Üreme ahırına girdi, metal bir haçla hamile inekleri öldürdü ve boğaya ulaşmaya çalıştı. Kalan inekler izdiham sırasında onu öldürdü. Koruma Derneği'ni onun ölümüyle suçladın. Bu ailelerin de işin içinde olduğunu söyledin. Bir çeşit komplo teorisi..." Tyler, Tammy, Ben, Jimmy ve Ali'nin okul fotoğraflarını masaya yayıyor. "Şimdi epey hızlı geçen bu yıldan sonra meclise katıldın, üreme ahırındaki o boğanın boğazı kesildi ve Koruma Derneği'nden üç arkadaşın çok şüpheli biçimde öldü. Ve nasıl olduysa cesetlerini sen buldun?"

Sonra iki tane suç mahalli fotoğrafı yayıyor. "Burada Jimmy mihrapta kan kaybederken. Ben kale direklerinde karholasıca İsa gibi asılıyken. Her ikisiyle de ölmeden önce bir çeşit münakaşa yaşıyorsun. Zihin kontrolü, Şeytan ve elçiler hakkında tüm kitapları almışsın ve bana bunların tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Tam olarak bunu söylüyorum."

Bir kahkaha patlatıyor. "O zaman dünyanın en şanssız insanısın!" Battaniyeye daha da sıkı sarılıyorum.

"Bir de damga var." Otopsi fotoğraflarından yakın çekim fotoğrafları uzatıyor. "Jimmy'nin damgası sırtında, aşağıda. Ben'inki baldırında. Tabii ki Tammy'nin işaretiyle ilgili bir kanıtımız yok çünkü şimdi şu hâlde." Önüme bir fotoğraf yerleştiriyor ve ben sinip kalıyorum. Bayan Miller'ın sigarasının dibine benzeyen bir şey.

"Ama sanırım onda da işaret olduğunu söyleyebiliriz. Sence de öyle değil mi, Clay?"

Yanmış kahvenin posaları ölümün kötü kokularını geri getiriyor. Midem çalkalanıyor ama vazgeçmiyorum, beni ele geçirmesine izin vermiyorum. Boğazımı yakan safrayı tekrar yutuyorum ve kendimi gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Bunu ben yapmadım."

"Biraz araştırma yaptık. Sembolün ne anlama geldiğini biliyorsun ya?"

"Hayır." İlgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorum ama boynumdan bir ısının yayıldığını hissediyorum.

"Komik. Çünkü bence biliyorsun. Şeytan'a tapma olayı. Aynı sembolü matematik dosyana çizmişsin." Dosyamın ön kapağının bir fotokopisini uzatıyor.

"Muhtemelen içlerinden birinde gördüm ve çizdim. O dosyada çok fazla çizim var."

"Sana hak vermek zorundayım ama elbette *bu* bir haltı açıklamıyor." Dosyanın arkasından bir fotoğraf çekiyor ve sandalyesinde geri yaslanıyor, elleri başının arkasında birleşiyor.

Metin olmaya çalışarak fotoğrafa bakıyorum. Havadan bir çekim. Gözlerimin alışması bir dakikamı alıyor, ne gördüğümü anlamam da. Bu bizim çiftliğimiz. Sonra Noodle'ın geçen gün uçağı gördüğünü hatırlıyorum. Drone. Bunları öyle çekmiş olmalılar. Evin çatısını görebiliyorum, teçhizat barakasını, girişteki kamyonetimi, arazinin ortasındaki biçerdöveri ve üreme ahırını – ama kalbimi mengene gibi sıkıştıran o değil.

Mahsulde bir şey var.

Bir sembol.

Altında ve üstünde birer nokta bulunan ters çevrilmiş bir U. Gün gibi ortada; buğdaya oyulmuş. "Bu olamaz." Kafamı sallıyorum. "Bu bir çeşit oyun olmalı. Neely oynamış olmalı ya da ben uyurken biri yapmış olmalı," diye kekeliyorum daha yakından bakarken.

"Burada Jimmy öldükten sonra Şerif'in sana bir ziyarette bulunduğu yazıyor. Garip davrandığını ve babanın kullandığı aynı örüntüyü kullanmadığını söylemiş." Not defterindeki sayfalara göz gezdiriyor. "Ona şöyle şöylemişsin, aynen okuyorum, 'Gücü kullanıyorum.'"

"Bak." Kelepçeleri çekiyorum ve keskin bir ses beni sinirlendiriyor. "Bunların hepsini açıklayabilirim... Mantıklı bir açıklam–"

"Bak *ben* ne düşünüyorum," diye sözümü kesiyor Tilford. "Onların hepsini uyuşturdun ve onları damgaladın. Küçük, has-

talıklı ritüelinin bir parçası mı bu? Onları öldürmek için bir sığır gibi işaretledin ve şimdi onları bir bir topluyorsun."

"Gerçekten mi?" Başımı arkaya atarak gülüyorum. "Şimdi de uyuşturucu bağımlısıyım, öyle mi?"

Greg sırıtıyor. "Bugün kan ve saç örneği almak için önceden gelen küçük sarışın vardı ya?" Pembe bir kâğıt çıkarıyor. "Toksikolojiden gelen sonuç, bünyende yüksek oranda salvia olduğunu söylüyor."

"*Salvia mı?* Anlamıyorum... Nasıl?.. Aman Tanrım, ateş! Duman... Ateşte onu yakmış olmalılar. Herkes o yüzden deli gibi davranıyordu."

"Aynı şeyi söyleyen bir düzine görgü tanığımız var. Deli gibi davranan tek insan *sensin*."

"Biri bana tuzak kuruyor." Kalkmaya çalışıyorum ama kelepçeler izin vermiyor. "Lee Wiggins!" diyorum pat diye. "Bununla bir ilgisi var. Aileme karşı bir garezi var... Babama karşı."

"Bu kız kardeşinle mi ilgili? Jess'le? En son Hasat Festivali'nde senden kaçarken görüldü. İkinizin arasında ne oldu? Çünkü duyduğuma göre Koruma Derneği'nde onun ve Jimmy Droogan'ın üzerine yürümüşsün. Seni küçük mü düşürdü, Clay?"

"Hayır. Öyle değil." Kelepçeleri sarsıyorum.

"Aile adını mi kirletti?" Üstüme gelmeye devam ediyor. "Ve şimdi de kayıp. İnsanlar onu kasabada bilinen bir meth kullanıcısıyla görmüş ve sen gidip onu aramıyorsun bile?"

"O gece Şerfi'i arayana kadar kayıp olduğunu bile bilmiyordum."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum!" Yüzüme yanaşıyor.

Kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum ama üzerime çok sert geliyor. Bunu daha ne kadar kaldırabilirim bilmiyorum.

"Dün gece ailene tutuklandığını bildirmek için eve gittim. Küçük bir kız için şartlar iyi değil."

"Neden bahsediyorsun?" Mum gibi dikiliyorum.

"Annen katotonik bir hâldeydi. Tek bahsettiği sineklerdi."

"O iyi. İyi olacak." Kelepçeleri geriyorum.

"İyi olmaktan çok uzak, Clay. Şu anda Oakmoor'da."

"Ne?" Boğazım kupkuru oluyor. "Peki ya Noodle... O nerede?"

"O vasisiyle. Ian Neely."

"Hayır." Keskin bir nefes alıyorum. "Beni dinle..." Prangaların izin verdiği kadar öne eğiliyorum. "Orada güvende değil. Kuzenin olduğunu biliyorum ama sana söylüyorum, o da onlardan biri... Düşündüğün kişi değil."

"Yani tüm kasaba işin içinde, öyle mi? Zavallı Clay Tate'e tuzak kuruyorlar. Bu saçmalıkları dinlemekten sıkıldım." Kâğıtları toplamaya başlıyor.

"Sana ne istersen söyleyeceğim. Sadece Noodle'ı Ian Neely'den uzak tut. Bir koruyucu aile bul. Belki All Saints'te kalabilir. Bir sonraki dönem için öğrenci olarak kaydı var, ödemesini yapacağım. Orada güvende olacaktır."

"Şu anda sadece senden korunması gerekiyor. Oyuncak bebeğini camdan attığını bile söyledi. Ne tür bir hastalıklı insan küçük bir kızın oyuncağını elinden alır?"

"Sen o oyuncağı *gördün* mü?" diye bağırıyorum.

Gitmek için kalktığında haklı olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Ya bunların hiçbiri kaza ya da tesadüf değilse? Belki sembolün tenimde olmasına gerek yoktu çünkü çoktan buğdaya oymuştum. Toprağım boylu boyunca bir davetiye. Belki Şeytan'ı buraya getiren benim ve bundan haberim bile yok. Bu kadar boktan olabilir mi? Babama olan bu muydu? Ben seçilmiş olan mıyım? Beni o yüzden mi öldürmeye çalıştı?

Tam içimdekileri dökme eşiğindeyken kapı açılıyor. Şerif Ely orada duruyor.

Greg koridora çıkıyor. Birkaç laf ediyorlar ve yemin ederim Tilford'un yüzünden kanın çekilişini görebiliyorum. Birkaç dakika sonra Tilford odaya geliyor. "Clay, görünüşe bakılırsa ben bir hata yaptım," diyor kelepçelerimi açarken. "Gitmekte özgürsün. Rahatsızlık için özür dilerim," diye ekliyor ama gözlerime bakamıyor.

Rahatsızlık mı? Onu bir yumrukta devirmek istiyorum ama çok da rahatlamış durumdayım. Çıplak bileklerimi ovuşturuyorum, ona dehşetle bakıyorum, tüm bunların şaka olduğunu düşünüyorum. Bir dakika önce beni ömür boyu hapsetmeye hazır görünüyordu.

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

Tilford gözlerime bakmıyor. "Şerif Ely seni bilgilendirecek."

Koridora baktığımda Şerif orada dikiliyor; kovboy şapkasını çıkardığında ne haltlar olduğunu sormaya başlıyorum. Onu şapkasız gördüğüm tek yer babamın cenazesiydi. Yani bana her ne söyleyecekse duymak istemiyorum.

55

Şerif elimi sıkmak için uzandığında titriyor. Gözleri kan çanağı gibi; tırnaklarının içi pislik dolu. Sanki cehenneme gidip dönmüş gibi.

"Ali mi?" Sözcükler ağzımdan zorla çıkıyor.

"Ali mi?" Şaşırıyor. "Hayır, evlat. Jess."

"Onu buldun mu?" Rahatlayarak iç çekiyorum.

"Onu bulduk." Yere bakıyor. "Haklıydın. Wiggins denen oğlanla birlikteydi." Dudaklarını öyle bir kenetliyor ki beyazlıyorlar. "Lee her şeyi itiraf etti. Jimmy, Ben ve Tammy'yi kendilerini öldürmeye zorlayan o. Eğer yapmazlarsa ailelerini öldürmekle tehdit etmiş. O boğanın boğazını kesmiş, tarlana buzağıyı koymuş, buğdaya işareti yapan da oymuş. Dün geceki ateşe salvia koymuş. Şeytan için yaptığını söyledi."

"Biliyordum." Kuvvetle bastırdığım soluğu bırakıyorum. "Şey, onu görebilir miyim? Jess'i görebilir miyim?"

"O yüzden buradayım." Zorlukla yutkunuyor. "Teşhis etmen lazım."

"Teşhis mi? Ne teşhisi?"

"Jessica'nın cesedi." Gözlerini benimkilerden kaçırırken sesi titriyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum sanki yer ayağımın altından çekilmiş gibi. "Nasıl? Neden?" Kendimi duvara bırakıyorum.

"Sanırım iki gün önce ölmüş. Onu Merritt'in arkasındaki ormanlık alanda, kamp sahasında bulduk. Wiggins denen çocuk onu boğmuş ve canlı canlı gömmüş." Kelimeyi neredeyse yutuyor.

Herhangi bir duyguyu göstermemek için çenemi gıcırdatıyorum. "Onu görmem lazım."

"Bunu yapabileceğinden emin misin? Çünkü biraz bekleyebiliriz. Biriyle konuşabilirsin, bir şeyler yiyebilirsin."

"Konuşmak istemiyorum ve kahrolası bir sandviç yemek istemiyorum. Tanrı aşkına, kız kardeşim öldü."

Şapkasının siperliğini öyle bir sıkıyor ki bir an kırılacağını düşünüyorum. "Bu taraftan," diyor şapkayı tekrar başına yerleştirirken.

Alt kata gitmek için asansöre biniyoruz. Burası cesetleri cenaze evine ya da Gerard County'de otopsiye gönderene kadar tuttukları yer. Hayatımın en uzun asansör yolculuğu.

Bunu geçen sene babam için yapmak zorunda kalışımı hatırlıyorum. Kasabadaki bütün resmî görevliler etrafımda toplanmış beni izliyordu, en iyi manzara için tura katılmış gibilerdi ama bu sefer farklı. Koridor boş, floresan ışıklar titriyor. Çok sessiz. Tek duyduğum Şerif'in eskimiş muşamba üzerinde tıkırdayan botları.

"Herkes nerede?"

"Bir fırtına geliyor. Herkes okula sığındı. Sadece acil durum personeli dışarıda."

"Fırtına mı?" diye fısıldıyorum. Işıklar titriyor.

Bir muayene odasına giriyoruz. Üzerini örten bir örtü yok. Metal masanın üzerinde öylece yatıyor, dünyaya geldiği gün gibi çıplak. Görünüşü nefesimi kesiyor.

"Kahretsin, üzgünüm," diyor Şerif raftan bir örtü alırken ve hızlıca üstünü kapatıyor.

Kendimi ona bakmaya zorlarken gözyaşları gözlerimin kö-

şesini yakıyor. Fark ettiğim ilk şey boğazındaki yaralar – tek düşünebildiğimse Hasat Festivali gecesi madalyonunu bağlayışım. Onu oraya götürdüm. Onu o duruma ben soktum. Ali, Bay Neely ve tüm bu Şeytan işleriyle o kadar sarmalanmıştım ki ne olduğunu göremedim bile. Bunu ona ben yaptım. O benim kız kardeşimdi... Kendi canımdan ve kanımdan. İki gündür ölüydü ve ben gittiğini bile anlamamıştım. Odasına girmeliydim. Ben futbol oynarken, Ali'yle yakınlaşırken o ormanda çürüyordu. Bir çöp parçası gibi bırakılmıştı.

Çöp.

"Bir saniye, o..." Düşüncesi bile beni boğuyor. "O halkanın içine mi gömülmüştü?" diye sormayı başarıyorum.

Ely başını eğince öyle olduğunu anlıyorum.

"Oradaydım... Tam oradaydım. Kirli saç tutamları yerden çıkmıştı. Bedenin üzerine basmış olmalıyım." Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim gıcırdıyor. "Seni yarı yolda bıraktım," diye fısıldıyorum saçlarını arkaya doğru taramaya çalışırken ama saçları kir ve yosunla dolanmış.

Yosun. Tıpkı geçen gece Noodle'ın söylediği gibi... Jess'in orman perisi gibi bir yosun yatağına tıkıldığını söylemişti.

Kolumla yüzümü siliyorum ama gözyaşları dinmiyor.

Şerif Ely elini omzuma koyuyor. "Kaybın için üzgünüm. Geçtiğimiz yıldan beri senin ve ailenin başına gelenler on ömürlük acıya denk."

Metal masanın kenarını sıkıyorum. Omuzlarım çok fazla sarsılıyor, saçındaki yosun aldığım her nefesle titriyor. Bir hıçkırık saldığımda ellerimle ağzımı tutuyorum. Ölmesinin ne kadar zaman aldığını düşünüyorum. Son nefesini vermeden önce ne düşünmüştü. Yıldızları görememiş olması beni öldürüyor.

Orada ne kadar durduğumdan emin değilim. Dakikalar... Belki saatler. Ağlamam bitince örtünün kenarıyla Jess'in yüzünü örtüyorum. Bunun Jess olmadığını bilecek kadar ölüm gördüm. Boş bir kabuk. Jess cennette olmalı. Buna inanmak zorundayım. Başka türlü düşünmeye katlanamam.

"Şerif." Greg kapının girişinde boğazını temizliyor. "Bölge sınırının orada bir kasırga tespit edildi. Gillmanlara yakın."

"Geliyorum..." diye cevaplıyor Şerif Ely sersem sersem. "Yüz yirmi yedi yıldır bölge sınırını geçen ilk kasırga." Rozetini düzeltiyor. "Sanırım adamları alarma geçirmem lazım."

"Seni çıkarayım, Clay," diyor Tilford. "Eşyalarını aldığından emin ol, onu nereye isterse oraya götür."

"Senin için uygun mu, evlat?"

Başımla onaylıyorum. Hâlâ Tilford'u bana öyle sert davrandığı için yere sermek istiyorum. Sadece işini yaptığını biliyorum. Ama yine de.

Şerif alarmla uğraşmak için giderken Greg bana asansöre kadar eşlik ediyor.

"Kaçıncı kat?" Gergince soluk veriyorum, onunla başka bir kapalı alanda daha bulunmaktan rahatsızım.

"Bu sana bağlı."

Ona bakıyorum. "Bak, neyi kastettiğini bilmiyorum ama..."

"Eğer ben olsaydım ona bunu yapan adamı öldürmek isterdim." Duraklıyor, ağzının kenarında çirkin bir sırıtış beliriyor. "Onu vurmak ister misin?"

"Wiggins'i mi?" Kalbim hızlanıyor. "Burada mı?"

"Beşinci katta, özel nezarethanede... Bizden başka kimse yok burada. Sanırım sana borçluyum. Ona Garrison'dan akşam yemeği için biftek ısmarladılar. Birinci sınıf muamele."

Yumruğumu beş numaraya basabilecek kadar çözüyorum.

56

Greg hücreyi açıyor, kapıyı itiyor ve geri çekiliyor.

Lee orada tulumuyla durmuş, bana sırıtıyor, sanki beni beklermiş gibi.

Nefesimi boşa harcamıyorum. Ona saldırıyorum, yumruklayarak yere indiriyorum. Benimle kavga etmeyi bile denemiyor; un çuvalı gibi yere seriliyor. Geri çekiliyorum ve çenesine öyle sıkı vuruyorum ki yerinden çıkıyor. Ama o hâlâ sırıtıyor.

"Yap şunu, Clay. Seni bekliyordum," diye hırıldıyor. "Jess için çok daha önce gelirsin diye düşünmüştüm."

Öfke patlamasıyla ona kafa atıyorum. Geri düşüyor, önce sersemliyor sonra gülmeye başlıyor. "Sonunda gerçek anlamda *yalvarıyordu*."

Tulumundan tutarak yerden kaldırıyorum, onu duvara vuruyorum. Tüm gücümle vuruyorum, öfkem çok güçlü ve yakıcı, yumruğumu doğrudan göğsüne indirmek istiyorum.

"Tohum kutsanmıştır," diyor yumrukları karşılarken.

Karnına vuruyorum ve iki büklüm oluyor.

Şarkı söylemeye başlıyor. Bir tekerleme gibi. "İlk düşen dua edecek, ikinci düşen oynamaya gelecek, üçüncü düşen parçalanacak ve yanacak, dördüncü düşen öğrenilecek bir ders, beşinci

düşen tükürdüğünü yalayacak ama altı ve yedinci cennete gidecek, sekizinci büyük bir hata, dokuzuncu Tanrı'ya lütuf olacak, onuncu hepsini birbirine bağlayacak."

"Bu şarkıyı nereden biliyorsun?" Onu sallıyorum. "Bu Noodle'ın sayı şarkısı. Noodle'a bir şey mi yaptın?"

"Tükürdüğümü yalamaya hazırım." Benimle yüz yüze gelmek için düzeliyor. "Efendimize hizmet etmeme izin ver."

Onu tekrar yumruklamak için geri çekiliyorum, yumruğum titriyor, onunla buluşmak için yanıp tutuşuyor. Yüzü yaralı ve kanlı ama hâlâ gülümsemeyi başarabiliyor. Gözleri... İrisleri tamamen kaybolmuş. Şimdi saf siyahlar. Ve yansımasında gördüklerim ödümü patlatıyor. Şimdi hayvan olan kim?

"Beni durdurmayacak mısın?" Omzumun üzerinden Tilford'a bakarken nefes nefese söylüyorum.

"Bunu hak ettin," diyor gözlerinde karanlık bir parıltıyla. "Ian Neely'nin nezaketi."

"Neely mi?" Lee'yi bırakırken nefesimi veriyorum. Yere düşüyor, erimiş et ve kırık kemik göleti.

"Yap şunu, Clay," diye fısıldıyor Lee, ağzının kenarından kan akarken.

Lee onu öldürmemi istiyor. Neely de bunu istiyor.

Ama neden? Eğer bunu yaparsam onlardan biri mi olacağım? Sonunda beni içeri çekmelerinin yolu bu mu?

"Siktir git." Lee'ye tükürüyorum. "Oklahoma eyaleti seninle ilgilenecek."

Dışarı çıkarken kanlı parmağımı Tilford'un tersten iğnelenmiş yıldız rozetine sürüyorum. Şeytanın işareti. "Onlardan biri olduğunu biliyorum. Neely'ye teşekkür ettiğimi söyle ama istemiyorum. Hatta en iyisi... ben kendim söyleyeyim."

"Beni böyle bırakma," diye bağırıyor Wiggins. "Sen Kabil'sin, ben de Habil'im. Benim beşinci olmama izin ver. Bitirmek zorundasın. Efendimize hizmet etmeme izin ver." Uluması koridor boyunca yankılanıyor.

57

Merdivenlerden koşarak iniyorum, kulağımda yüksek sesli bir çınlama var, Lee'nin etine yumruğumla vuruşumun sesi, kırılan kemikler, vızıldayan floresan lambalar.

Binayı terk eder etmez soğuk hava eklemlerimi yarıyor. İrkiliyorum ama o yakıcı öfke hâlâ içimde, kaslarımdan akıyor.

Koşmaya başlıyorum. Sanki bedenim beynimin ölçüp tartmasından çok daha önce nereye gideceğini biliyor, doğruca Neelylerin evine.

Noodle'ı benden almasına izin veremem.

"Noodle!" diye bağırıyorum evlerine dalarken, odalar arasında dolanıyorum. Mutfak masasında ızgara peynir var, küçük üçgenler şeklinde kesilmiş, tam da Noodle'ın sevdiği gibi. İçleri hâlâ sıcak. Çok uzakta olamazlar.

Yukarıdaki yatak odalarını kontrol etmeye çıktığımda sirenler ötmeye başlıyor. Donakalıyorum. Hayatım boyunca duyduğum ilk kasırga alarmı. Kulaklarımın zarına değen ses çok yabancı ve kalbim iki kat atmaya başlıyor. Toprağa hücumdan beri Midland ilk kasırgasını yaşıyor olabilir mi? Peki bunun anlamı ne?

Okulda bir sığınak kurduklarını biliyorum ama orijinal evlerin bazılarında da fırtına sığınağı var. Dışarı gidip kiler girişi var

mı diye bakıyorum ve sonra her şeyin ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Sirenlerin acı uluması dışında araba yok, çocuklar oynamıyor ve köpekler havlamıyor. Hava tamamen durağan ve nemli; bir tatlılık var. Rüzgâr çanları kırık kemikler gibi orada asılıyor. Kuru yapraklar dallara sarılmış, kıpırdamıyorlar. Her şey boşlukta asılı kalmış gibi. Gökyüzü çok garip, şeftali rengi sarmallarla dolu bir yeşil. Ama Midland'i çevreleyen bulutlar kurşun renginde. Ölüm...

"Noodle!" diye bağırıyorum boşluğa ama durgunluk sesimi olduğu gibi yutuyor. Sanki yaşayan her yaratık dünyadan kaçmış gibi. Belki benim bilmediğim bir şey biliyorlar. Belki sona gelmişizdir.

İçeriye koşuyorum ve mutfakta bir kancada asılı araba anahtarını kapıyorum. Bunun hırsızlık olduğunun farkındayım ama acil bir durum. Noodle'ı bulmam gerek. Bu noktada herhangi birini bulmam gerekiyor ki bunun rüya olmadığından emin olayım.

Garaj kapısını açarken Bay Neely'nin parlak sarı Hummer'ını görünce sinirli bir kahkaha koyveriyorum. Sikik araba. Babasına bak oğlunu al.

Motoru çalıştırıyorum ve radyoda Ted Nudget'ın sesi patlıyor. Durdurmak için parmağımla basıp duruyorum ama düğmelerin sıkışmasıyla kalakalıyorum. Kurtulmak için pencereyi indiriyorum ama faydası yok. En azından geldiğimi duyacaklar.

Anacaddedeki dükkânlar ıssız. Gus'ın Ayakkabı Dükkânı'nın camından bakmak için çıkıyorum. Kapı açık ama kimse yok. Sanki herkes evlerinden, dükkânlarından, yaşamlarından çıkmış gitmiş gibi... Peki ama nereye gittiler?

Anacaddede seğirtmekte olan siyah bir sedan görüyorum, 17. Yol'a dönüyor. Neely'nin arabasına geri atlıyorum ve peşinden gidiyorum. Yetmişle gidiyorum ama yine de yakalayamıyorum. Eyalet polisi mi diye merak ediyorum.

Kasabadan uzaklaştıkça kasırga sireni alarmlarının sesi alçalıyor. Bunun için minnettarım. Şimdi de Ted Nudget'ı sus-

turmaya başarırsam doğru düzgün düşünebileceğim. Radyoyla oyalanırken cırlayan lastikler duyuyorum, onu önümdeki yolda yükselen bir toz bulutu takip ediyor.

Yavaşlıyorum, kaza geçirmediklerini umuyorum. Yaklaşırken kalp masajının nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışıyorum ama toz indiğinde sadece terk edilmiş bir araba buluyorum. Çıkıyorum ve yoldaki fren izlerini takip ediyorum – sekiz metrelik bir patinaj var ama frene asılmalarına neden olan neydi? Ve şimdi hangi cehennemdeler? Plakasında küçük bir şeftali var. Georgia. Arabanın içi el değmemiş, sanki park alanından yeni çıkmış gibi. Torpido gözüne bakıyorum. Atlanta'dan Thomas Dixon üzerine kayıtlı. Neden buraya gelsin ki? Ana otoyollara yakın herhangi bir yerde değiliz. Belki fırtınadan kaçacak bir sığınak arıyordur. Birkaç yanlış dönüşten sonra paniklemiştir.

Çevredeki tarlaları gözden geçiriyorum. Sadece otlama arazileri, Neely'nin çiftliğinin parçası. Kilometreler boyunca hiçbir şey yok.

Neely'nin arabasına geri biniyorum ve birini görebilecek miyim diye ilerliyorum. Sonra diğer arabaları fark ediyorum. İlk başta tek tükler sonra 17. Yol boyunca birbiri ardına park etmiş hâldeler. Bazılarının kapısı hâlâ açık. Motorları çalışıyor. Bazı arabaları kasabadan tanıyorum ama bazıları New York kadar uzaklardan.

Arabaların arasında zikzaklar çizerek gidebildiğim kadar gidiyorum ta ki bir tır yolu kapatana kadar. Neely'nin arabasını terk ederek aşırı büyümüş otlaklardan kestirme yola giriyorum, yardıma ihtiyacı olabilecekleri için bağırıyorum ama hiç ses yok, toprağın üzerinde bir böcek bile eşelenmiyor. Rüzgâr şimdi hızlandı. Fırtına ve bora şeklinde değil – Doğa Ana'nın uzun ve sonsuz durağan nefesi gibi. Uzun çimenlerin sallanmasına ve dalgalanmasına sebep oluyor, Oakmoor'da ağacın altında oturan o akıl hastası gibi.

Tenime çok soğuk bir esinti gönderiyor.

Gökyüzü uğursuz bir inleme koparıyor. Yukarı bakıyorum.

Bütün bulutlar bizim çiftlikle Neely Çiftliği'ni ayıran çizgi üzerinde toplanmış gibi. *Üreme ahırı.*

O zaman kafama dank ediyor. Bu sıradan bir fırtına değil. Bu Tanrı ve Şeytan, iyi ve kötü arasında bir savaş. Her şey doruk noktasına ulaşıyor.

Hızlanıyorum. Üreme ahırı görünür olduğunda Bayan Granger'ın arabasını dışarıda görüyorum. Uzun siyah elbiseli iki figür arabadan birini sürüklüyor.

Havaya doğru ellerimi sallıyorum. "Heyy... Heyyy!"

Yaklaştıkça bunların elbise değil cüppe olduğunu görüyorum. Tabii ya... All Saints'ten rahipler. Tyler Neely'yi ahıra sürüklüyorlar, bedeni güneşte erimiş bir plastik parçası gibi kıvrılmış.

Bayan Granger arabadan çıkıyor, bir kızı çıkarıyor.

Ali titreyerek ağlıyor. "Lütfen yapmayın. Bunu bana neden yapıyorsunuz?"

"Bekle," diye bağırıyorum arayı kapatarak.

"Clay... Bana yardım et!" diyor Ali.

Rahipler ahırdan çıkıyor. Ali itiraz edip ağlıyor, muhlanmış bir hayvan gibi ama kızıl keçi sakallı rahip alnına elini koyar koymaz bedeni sabitleniyor, gözleri yuvarlanarak kapanıyor. Çarpılmış ağzından çıkan ses bir kâbustan fırlamış gibi. Acılı, cırlak bir uluma.

Bu beni şaşırtıyor.

Rahiplerin Ali'yi ahıra götürmesini izliyorum ama o Ali değil. Artık biliyorum.

"Lütfen onu incitmeyin." Onların peşinden gitmek istiyorum ama Bayan Granger önüme çıkıyor, yolumu kapatıyor.

"En iyisi bu," diyor.

"Neler oluyor? Her yerde arabalar var. Ülkenin her yerinden... Öylece yolda terk edilmişler."

"Muhtemelen fırtına kovalayanlar," diyor tehditkâr gökyüzüne bakarken. "Ne de olsa bu tarihi bir olay. Yapımı yüz yirmi yedi yıl sürdü."

"Ama herkes nerede? Aman Tanrım, Noodle!" diye aniden hatırlıyorum kasabaya doğru bakarken.

"O iyi. Topluluğun kalanıyla beraber okulda. Orada güvende olacak." Bayan Granger ellerimi tutuyor. "Jess'e olanları duydum... Lee'yi de." Kabarıklıklara bakıyor, eklemlerime. "Çok üzgünüm ama yakında bu bitecek."

"Zamanı geldi," diye sesleniyor rahiplerden biri ahırdan.

"Hadi yapalım şunu," diyorum.

"Hayır, Clay." Kafasını sallıyor. "Şeytan çıkarma için kalamazsın."

"Neden bahsediyorsun?" Ahır kapısına bakıyorum. "Onu bırakamam."

"Onu böyle hatırlamanı istemiyorum. Ali senin onu böyle hatırlamanı istemezdi."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" Zorlukla yutkunuyorum. "Dışarıda böyle beklememi... ve ne yyapmamı?"

"Dua et." Ahırda kaybolmadan önce omzumu sıkıyor ve kapıyı arkasından çekiyor.

58

Ahırın önündeki kırmızı toprakta volta atıyorum, içeride gerçekleşen dehşeti dinliyorum – rahiplerin feryatlarını, tende cızırdayan kutal suyu, Tyler ve Ali'den yükselen acı çığlıkları.

Ahırın etrafında koşuyorum, tıpkı Ali'nin inekten çıktığı o gece yaptığım gibi. Bir anlığına görüntüler yakalıyorum ama rahipler tepelerinde dikiliyor, siyah cüppeleri manzarayı kapatıyor. Yüzümü kıymıklı ahşaba dayıyorum. Ali acı içinde çığlık atıyor. Buna dayanamıyorum. Ona yardım edecek hiçbir şey yapamamaya.

Gökyüzü inliyor ve Bayan Granger'ın iyi olup olmadığını merak ediyorum. Babam öldüğünden beri dua etmedim ama Ali'ye yardım edecekse denemeye istekliyim. Bunu durdurmak için her şeyi yaparım.

Kendimi ahırdan uzaklaşmaya zorluyorum ve anlamı olan tek yere gidiyorum.

Buğdayların oraya.

Her şeyin başladığı yere. Son bulacağı yere.

Bağırışlar, düzlüklerden esen rüzgârın kamçısıymış gibi gelene kadar yürüyorum. Üzerimde alçak sesli bir gök gürültüsü

gümbürdüyor. Gökyüzüne baktığımda koyu renkli bulutlar toplanmış, aniden Ali'nin ruhu için korkuyorum.

"İstediğin bu mu?" diye haykırıyorum göğe. "Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

Yere düşüyorum, ellerim bereketli toprağı kazıyor; ataların mızın ruhumuzu sattığı toprağı. "Bunun için mi?" diye bağırıyorum, yüzümden aşağı sıcak gözyaşları akıyor. "Şeytan'ın onu *bunun* için almasına izin veremezsin!"

Ahırın üzerinde bir yıldırımın ışığı çakıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Seni duyuyorum, seni hissediyorum," diye sesleniyorum Tanrı'ya. Çenem titriyor, bedenim zayıf. "Babam öldükten sonra sana sırtımı döndüğüm için özür dilerim. Göremediğim için üzgünüm. Beni güçlü tuttun, beni güvende tuttun. İkinci bir şans istiyorum. Seni gururlandıracağım... göreceksin. Ama şimdi yardımına ihtiyacım var. Orada bir kız var..." Zifiri karanlıkla örtülmüş üreme ahırına bakıyorum. "Onsuz yaşayamayacağım bir kız. Ali. Onun da arkasını kolladığını biliyorum. Ama Şeytan'ı onun içinden alman gerekiyor. Onun ahırdan yürüyüp çıkması gerekiyor. Bana geri gelmesi gerekiyor. Onsuz başaramam. Onda şimdiye kadar istediğim her şey var. Bana bir tek bunu ver ve senden bir daha asla şüphe etmeyeyim. Onunla evleneceğim. Lütfen onu eskiden olduğu şekliyle bana geri getir. Bu benim son şansım olabilir. *Bizim* son şansımız."

Gözlerimi sıkıca kapıyor ve fısıldıyorum, "Kanı savunuyorum. Kanı savunuyorum." Acı rüzgârın yüzümü kırbaçladığını hissediyorum. Üreme ahırının iniltisini duyuyorum. Gökyüzü kulaklarıma bağırıyor. "Kanı savunuyorum. Kanı savunuyorum." Tekrar tekrar söylüyorum, ta ki çığlıklar hafifleyene kadar. Gözlerimi açtığımda bulutları kırmaya çalışan altından bir ışık şeridi var.

Böylece Tanrı olduğunu anlıyorum. Beni duydu. Eğer bu incecik ışık şeridi karanlığı yarabiliyorsa onu da kurtarmaya yetecektir. Hepimizi.

Avuçlarımı başımdan geçiriyorum, ellerimi ensemde birleştiriyorum ve gökyüzüne bakıyorum, karanlığa üstün gelen altın ışığa.

Neşeli bir kahkaha savuruyorum.

Muhteşem Oklahoma gökyüzü – herkesten inançlı bir insan çıkarabilir. *Benden* bile.

Işık buğdayın üzerine dökülüyor, sanki altından bir arazi yaratıyor.

Üreme ahırına koşmaya başlıyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor.

Ahır kapısı aralanıyor ve ben duruyorum. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Ali dışarı çıkıyor. Farklı görünüyor. Sanki omuzlarından tonlarca ağırlık alınmış gibi.

Elbiseyi tanıyorum – üzerinde minik gül goncaları olan krem rengi bir elbise. Odama geldiği gece giydiği elbise... Onu öptüğüm ve evimden ağlayarak gittiği o gece.

"Clay." Ali bana koşuyor, kollarını boynuma atıyor. "Neredeydin? Seni gördüğüm için çok mutluyum."

İlk önce geriliyorum ama kollarımda olması hissi, sesinin tonu... bu Ali. *Gerçek* Ali. "Seni bekliyordum," diyorum ona sıkıca sarılarak. "Teşekkür ederim," diye dudaklarımı oynatıyorum Bayan Granger'a. Üreme ahırının girişinde duruyor, gözyaşları yüzünden süzülüyor. Orada her ne olduysa görünen o ki ona büyük zarar vermiş.

Ali'nin kollarını gevşetiyorum. "Hemen döneceğim."

Bayan Granger'a doğru yürüyorum. "Tyler..."

"Başaramadı." Koluyla yüzünü siliyor.

"Ne oldu?"

"Kurtarılamadı," diyor ahır kapısını arkasından kapatarak. "Ama Ali temiz. Bu karanlıktan kurtuldu."

"Senin sayende."

"Hayır." Nazikçe elimi tutuyor. "*Senin* sayende. Sanırım Ali'ye olan aşkın onu kurtardı. Onu çekebildik."

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, ahırın içindeki dehşeti hayal etmemeye çalışarak.

"Ali'yi senin evine götür. Burayı temizlemem için bana birkaç saat ver. Gün batarken senin için geleceğiz. Her şey açığa kavuşacak."

Döndüğümde koluma uzanıyor.

"Ve Clay. Sözünü unutma. Aşk çok güzel bir şey. Hayatın ne kadar değerli olduğunu gördün. Zamanın ne kadar değerli olduğunu. Senden geçip gitmesine izin verme. Artık yalnız olmak zorunda değilsin. Eskiden olduğu gibi sana ihtiyacı olacak. Tanrı sana ikinci bir şans verdi. Boşa harcama."

Ali'ye bakıyorum, buğdayı elinde döndürürken bir ışık halesi tenini okşuyor. Ela gözleri çok sıcak ve parlak. Hep bildiğim huzurlu bir gülümsemesi var. Bir rüzgâr dalgası onu yalıyor, eteklerinin kenarını dizlerinin üzerinde savuruyor. Her zamankinden daha güzel.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alıp Ali'ye doğru yürüyorum. Elime uzanıyor, parmaklarını benimkilere doluyor. İçim mutlulukla doluyor, ruhuma bir sakinlik geliyor. Üreme ahırından ele ele uzaklaşıyoruz, buğdaya doğru.

Geleceğimize doğru.

59

Ali'yi yukarı, odama götürüyorum. Bana ölümü hatırlatmayan tek yere. Pencereleri kaplayan çöp poşetlerinin ne kadar da kötü göründüklerini fark ediyorum ve hepsini aceleyle indiriyorum, oda puslu bir ışıkla doluyor.

Ali yatağımın kenarına oturuyor, omzundaki saçları tarıyor. Çilleri yıllar içinde o kadar soldu ki artık zar zor görünüyor.

Yanına oturuyorum. Onunla böyle olmak –odamda, üzerinde aynı elbiseyle, saçından yayılan kokuyla– sanki bir çeşit déjà vu gibi ama gözlerinde hüznün izi var; daha önce olmayan bir derinlik. Bu da bana bir aşamada her şeyi hatırladığını söylüyor. Ona bu kadar yakın olmaya ve dokunmamaya zor dayanıyorum. Acı, bekleyiş, içinden geçtiğimiz onca şey.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Güçlükle yutkunuyorum. "Çok uzun zamandır söylemek istediğim bir şey."

"Clay..."

"Seni seviyorum, Ali," deyiveriyorum. "Ve seninle evlenmek istiyorum."

Kısa bir nefes alıyor. "Evet." Gülümsüyor, ela gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu söylemeni ne kadar çok bekledim, biliyor musun? Evet. Tabii ki seninle evleneceğim."

Yanaklarındaki yaşları silmek için uzandığımda eğilip beni öpüyor. Dudakları yumuşak, ıslak ve sıcak. Çekilmesini bekliyorum ama yakın olmayı çok istiyor gibi, yakınlığı ben de onun kadar istiyorum. Gömleğimin düğmelerine doğru hareket etmeden önce parmaklarını başımın arkasında dolaştırıyor.

Ellerini tutuyorum, alnımın üzerine bastırıyorum. Birbirimize bakıyoruz, nefes alıyoruz.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

"Yeterince bekledik."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer tutkuyla. Sanki taş ocağındaki bir tepeden atlamışım gibi – aşağıda beni yaşam ya da ölüm bekliyor olabilir ama fark etmiyor.

O benim gömleğimi çıkarırken elbisesinin arkasını açıyorum, güzelce ve yavaşça; beni durdurması için ona zaman vererek. Durdurmuyor. Bu ânı o kadar uzun süre hayal ettim ki, şimdi nihayet gelmişken korkuyorum.

Ellerini karnımda gezdirdiğinde titrek bir soluk bırakıyorum, kaslarım dokunuşu altında hassaslaşıyor. Elbisesinin askılarını indiriyor, beline düşmesine izin veriyor. Omzunu öpüyorum, boynunu, köprücükkemiğini; nefesimin altındaki teni, güneşte ısınmış bal gibi sıcacık.

Kotumun düğmelerini açmaya başlıyor. Çok sıkı. Ama üst düğmeyi açtığında kalan gümüş düğmeler açılıyor. İkimiz de biraz gülüyoruz.

Sinirlerimi bastırarak ellerimi elbisesinin altındaki kalçalarında gezdiriyorum, birdenbire kalktığında, Buraya kadar, diyorum, çok ileri gittim. Ama o elbisesini ayaklarına düşürüyor, kumaşın üzerine basıyor.

Ona hayranlıkla bakıyorum. Darmadağınık saçları, kırmızı yanakları. Sanki onu ilk defa görüyormuşum gibi.

Beni ayaklarımın üzerine çekiyor, öpüyor, kıyafetlerimin kalanını çıkarmam için yardım ediyor. Onun bakışı altında çok savunmasızım, sanki hayatımdaki her şey beni bu âna sürüklüyor.

Yatağıma uzanıyor, koyu saçları yastığıma dağılıyor, güzel teni nevresimlerime değiyor. Burada olduğuna inanamıyorum, bu gerçekten oluyor. Bedenimin her yerinde hissediyorum, ruhumun her parçasında, beni ona çekiyor; sanki burası ev gibi.

Tepesinden ona doğru eğiliyorum. Derin bir nefes alıyor ve ben donuyorum. İçimdeki her şey devam etmek istiyor. Ama onu incitmek istemiyorum. Bedenim dizginlemeyle sarsılıyor.

"Durmamı ister mis–"

Uzanıp beni öpüyor. Dili artık çekingen değil, güçlü ve ısrarlı, arzulu. Beni içine çekiyor. Öyle iyi hissettiriyor ki inliyorum. Ne yapacağımı bilememekten endişeliydim ama sanki bedenim biliyor gibi. Nazik olmaya çalışıyorum ama bana asılma şekli, bedenlerimizin mükemmel simetri ile birbirine uyması katlanabileceğimden daha fazlası. Birlikte, ikimizden daha güçlü bir şey için gayret ediyoruz. Birbirimize öyle bir sarmalanıyoruz ki nerede bittiğimi, onun nerede başladığını bilemiyorum. Sanki tek bir insan gibiyiz. Tek bir varlık hâlinde hareket ediyoruz.

Bütün ihtimam, bütün endişe kayboluyor – kendimi onun içinde kayboluyormuş gibi hissediyorum. Her şey oluşuyor, çoğalıyor, yanıp tutuşuyor. Ve bir an zihnimde bir görüntü patlaması oluyor –siyah gözleri, inekten dışarı çıkarken kanla kaplı bedeni, dudaklarına yapışmış ölü kedi– ama duramıyorum. Devam ediyorum, içinde hareket ediyorum ta ki geriye benden bir şey kalmayana kadar. Kan, karanlık, tutku ve ihtiyaç sağanağı. Tek bir dürtüde yaşam ve ölüm.

Hareket etmeye, ona bakmaya korkarak üzerinde dinleniyorum. Aklımdan geçen düşünceler yüzünden utanıyorum ama başımın arkasını okşadığında ve "Seni seviyorum," diye fısıldadığında iyi olduğunu biliyorum. Bunun gerçek olduğunu. O Ali. Ben de benim.

Onu sarmalıyorum, kokusunun her bir zerresini, terini, nefesini ve midesinin guruldadığını hissediyorum. Yanına çöktüğümde omzuna doğru gülüyorum. Yan dönerken nazikçe iç geçiriyor. Uyuyakalıyor.

Yataktan çıkıp kotumu giyiyorum. Bu kadar uzun sürdüğünü düşünmemiştim ama gökyüzü kararıyor.

Ali'nin karnı tekrar gurulduyor. Kımıldıyor ama uyanık değil.

Alnından öpüyorum. "Sana yiyecek bir şeyler bulacağım."

Aşağıya mutfağa gidiyorum, ışığı açıyorum ama elektrik yok. Telefonu kaldırıyorum ama hat çalışmıyor. Bu tuhaf.

Buzdolabına takılı faturalara bakıyorum. Her şey yolunda gibi ama annemin atlamadığını kim bilebilir.

Önemli değil. Jess'in cenazesiyle ilgili işleri hallettikten ve annem ihtiyacı olan yardımı aldıktan sonra burayı satacağım. Hepsini. Atalarıma bir halt borçlu değilim. Noodle'ın anlamayacağını biliyorum ama atlatacaktır. Belki Ali ve ben onu Kaliforniya'ya götürürüz. Jess daima oraya gitmek istediğinden bahsederdi. Ali ve Noodle'ı sörf yaparken görebiliyorum, kumdan kaleler.

Dolabın cam kapağında yansımamı yakalıyorum – sersem gülümsememi. Her şeye rağmen, tüm bu trajediye rağmen, mutluyum. Sonunda bundan kurtulduk. Mavi gökyüzünden başkası yok önümüzde.

Dolapları açtığımda boş olduklarını görüyorum. Sadece biraz bayat kraker ve azıcık fıstık ezmesi kalmış. Bunlar iş görür. Tabağa yerleştiriyorum ve bir bıçak kapıyorum.

Tırabzana dönerken bir cızırtı duyuyorum. Duymazdan gelmek istiyorum ama şimdi ses çok yüksek. Neden daha önce duymadım? Salona girer girmez dizlerim bükülüyor.

Şöminenin üzerindeki duvar titreyen, siyah bir küme biçiminde ama şimdi öylesine hareket etmiyorlar. Sinekler bir zamanlar orada asılan haçın üzerinde mükemmel bir biçimde duruyorlar. Babamın sığırı öldürmek için kullandığı haç.

Tabağı düşürüyorum ve ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama onları hâlâ duyabiliyorum. Sadece vızıltı değil... Sanki bir şey söylüyor gibiler, fısıldıyorlar. Daha dikkatli dinliyorum.

"O geliyor, o geliyor, o geliyor, o geliyor." Tekrar ve tekrar ve tekrar, monoton bir şekilde. Annemin duyduğu buydu. *Gerçekti.*

"Bu olamaz. Şeytan çıkarmayı yaptık. Şeytan buradan kovuldu." Odadan tökezleyerek çıkıyorum, sinekliği ararken Ali'nin bağırdığını duyuyorum.

Yukarı koşuyorum, odaya girdiğimde kalbim tekliyor. Ali köşeye sinmiş, kanlı bir çarşafa sarılı, benzi atmış, yüzünde ter var.

"Ne oldu?" diye soruyorum ona yaklaşırken. "Bunu sana ben mi yaptım?"

"Bilmiyorum." Nefes nefese. "Ama bir şeyler yanlış."

"Nedir?" Önünde çömeliyorum.

Yavaşça, şişmiş ve gergin karnını açığa çıkararak çarşafı çekiyor.

"Neler oluyor?" Topuklarımın üzerine çöküyorum.

"Clay," diyor dehşetle elime uzanırken. "İçimde bir şey var... Canlı bir şey. Dokun."

Tereddütle avucumu karnına koymasına izin veriyorum. Tenine dokunduğum anda elimde titreyen bir şey hissediyorum.

Ali acıyla bağırıyor.

"Ben... anlamıyorum." Geriye doğru kaçıyorum.

Boğuk bir inleme kopanyor ve karnı hareket edip kabarıyor.

Parmaklarımı kafatasıma geçiriyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, düşünmeye çalışıyorum. "Bayan Granger'a ulaşmamız lazım. Ve rahiplere... Onlar ne yapacaklarını bilirler."

Gürültülü ve ısrarcı bir havlama dikkatimi çekiyor. Baktığımda Hammy'yi buğdayın kenarında dururken görüyorum, tüyleri dikilmiş, toprağa hırıldıyor. Küçük bir el topraktan çıkıyor ve tek düşünebildiğim Ali'nin inekten kıvrılarak çıkışı. Lanet bebeğin delikten tırmanışını dehşetle izliyorum; iki ayağının üzerinde duruyor. Yukarı bakıyor, parlak siyah gözlerini bana kilitliyor ve sırıtıyor.

"Bu canlı," diye fısıldıyorum.

Jess'in odasında onca zaman hareket eden bebekti. Atalarımızın fotoğrafındaki bebek.

Oyuncak bebek buğdaya koşuyor ve arkasında Hammy var.
Daha iyi görebilmek için kendimi cama yaslıyorum.
İşte o zaman görüyorum.
Diğerlerini.

60

Yüzlerce insan buğdayların arasından çiftliğimize doğru yürüyor.

Bunun başka bir imgelem olduğunu umarak gözlerimi kırpıştırıyorum ama çok gerçek gelen bir şeyler var... Kaçınılmaz. Bunun sona ermesi gerekiyordu. Belki bir hata yaptılar. Belki benden de şeytan çıkarmaları gerekiyordu.

"Buradan çıkmamız lazım. Üreme ahırına geri dönmemiz gerekiyor," diyorum Ali'nin kıyafetlerini toplarken. "Koşmak zorunda kalacağız."

"Koşmak mı?.. Yapamam. Beni burada bırakmak ve yardım getirmek zorundasın."

Onu kaldırıyorum. "Seni bırakmıyorum. Ne olursa olsun... Ne görürsen gör... Seninleyim. Anlıyor musun?"

Onu bana bakmaya zorluyorum, hâlâ Ali olduğunu görünce rahatlıyorum. Ela yumuşak gözleriyle sevdiğim kız... "Sadece bana tutun," diyorum onu merdivenlerden aşağı taşırken, sinekleri ve hastalıklı fısıltılarını ardımızda bırakıyoruz. Kapıyı açtığımda buğdayların çevresi insanlarla dolu, yüzlercesi de arkadan geliyor. Bazıları tamamen yabancı, bazılarını kasabadan tanıyorum.

"Dale," diye bağırıyorum ama bu onun gülüşü değil. Gözleri saf siyah – ölü ve insan gibi değil.

Bu rüyamdaki gibi, maçtayken gördüğüm imge gibi.

Dale de şimdi onlardan biri, Greg Tilford, Papaz Devers, Bayan Gilford, Bay Cox... Hepsi bunun parçası.

"Clay... Onların nesi var?" diye soruyor Ali. "Neden öyle gülüyorlar? Gözlerinde ne var? Neden bize yardım etmiyorlar?"

Kollarımda Ali'yle Neely Çiftliği'ne doğru koşuyorum. "Sakın yanımıza yaklaşmayın," diye bağırıyorum buğdayın içinden geçerken ama her yerdeler. Bizi yakalamaya çalışmıyorlar ama takip ediyorlar. İzliyorlar. Şimdi o kadar karanlık ki önümü zor görüyorum ama etrafımda nefes aldıklarını duyabiliyorum.

Onu böyle taşırken ahıra kadar gitmeyi başaramayacağım. Uzakta biçerdöverin silüetini görünce hızlanıyorum.

Bu ucubelerden bir adım önde olmak için acele ediyorum, tek bir yanlış adımı kaldıramam. Ali zaten kötü durumda. Midesi bulanıp öğürürken bir çığlığı omzumda bastırıyor. Daha kötüye gidiyor gibi. Kaslarım yanıyor ama devam ediyorum. Ona her ne oluyorsa Bayan Granger ne yapacağını bilir. Bilmek zorunda. Ali'yi tekrar kaybedemem.

Ali'yi biçerdöverin kabinine koyarken anahtarların cebimden düştüğünü duyuyorum. "Kahretsin."

Ellerimle dizlerimin üzerine çöküyorum, işlenmiş buğday saplarında yolumu bulmaya çalışıyorum ve bir sapın çıtırdadığını duyuyorum. Bir şey görmekten korkarak, görmemekten korkarak yukarı bakıyorum. Her yer zifiri karanlık.

"Clay, acele et," diye yalvarıyor Ali.

Karanlıkta el yordamıyla arıyorum. "Hadi ama... Lütfen," diye fısıldıyorum. Parmak uçlarım soğuk metale değiyor, bastırdığım nefesimi bırakıyorum. "Buldum," diye sesleniyorum.

Anahtarları elimde tutarken biçerdövere tırmanıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Ali hâlâ acı içinde ama kucağıma yerleşirken başını sallıyor.

Anahtarı çeviriyorum, motor çalışıyor ve ışıkları etrafımızı

dolduran yüzlerce bedeni açığa çıkarıyor. Ali bağırıyor, yüzünü boynuma gömüyor. Orada, buğdayların arasında dikiliyorlar, bize bakıyorlar, sabit bir sırıtışla ve siyah gözleriyle.

"Git... Git!" diye bağırıyor Ali.

İçimde oluşan dehşeti savuruyorum ve biçerdöveri vitese takıyorum.

Şerif Ely ön farların önünde tökezliyor.

"Bekle," diye bağırıyor ellerini sallayarak.

Gözleri normal. Onlardan biri değil; frene basmaya çalışıyorum, geri sürmeye, tekeri çevirmeye ama hiçbir şey çalışmıyor. Kontaktan anahtarı bile çekiyorum ama yine de durmuyor.

"Çekil... Yoldan çekil... Kımılda!" diye bağırıyorum ama biçerdöver ileri doğru giderken Ely dehşetle bana bakıyor. Büyük bir toslamayı takip eden dehşet bir çığlık duyuluyor, taze kan ön cama sıçrıyor.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım... Onu öldürdüm!"

Kapıyı açıp atlamayı düşünüyorum ama Ali acıdan kıvranıyor. Onun durumunda asla yürüyerek başaramayız.

Biçerdöver ileri doğru giderken insanlar neredeyse hiç kıpırdamıyor, onların üzerinden geçip geçmememiz umurlarında değil gibi. İstesem de durdurabileceğim yok zaten. Biçerdöver kendi kararlarını veriyor.

Kanla kaplı ön camın arasından gözlerimi üreme ahırına dikiyorum. İçeride ışık var, karanlıkta bir fener gibi.

Tam Ali'yi hareket eden biçerdöverden nasıl alacağımı çözmeye çalışırken, ahıra beş metre kadar yaklaştığımızda duruyor. Atlıyorum ve Ali'nin inmesine yardım ediyorum. Bayan Granger dışarıda duruyor, sanki geleceğimizi bilir gibi bekliyor.

"Yapabileceğini biliyordum," diyor hoş bir gülümsemeyle.

"Hayır... anlamıyorsun... biçerdöverle Şerif'e çarptım... o öldü," diye anlatıyorum kesik kesik. Ali acıyla inliyor. "Onun yardıma ihtiyacı var... bir şeyler ters."

"Buraya," diye cevaplıyor Bayan Granger yeni kesilmiş buğdayla kaplı yatağın bulunduğu üreme platformunu işaret ederek.

Ali'yi yerleştiriyorum. "İnsanlar geliyor," diyorum eğilip nefesimi düzenlemeye çalışırken. "Yüzlercesi var. Bizim için geldiler. Tıpkı maçta gördüğüm imge gibi. Bunun bittiğini zannediyordum."

"Endişelenme, zamanı gelince burada olacaklar."

"Neyin zamanı?" diye soruyorum Ali'yi kontrol ederken. "Zamanında ne için gelecekler?"

Buğdayda yatan Ali'nin yanına bir kan damlası düşüyor. Nereden geldiğini anlamaya çalışarak bakarken Ali eliyle ağzını kapatıp tavanı gösteriyor. Yukarı baktığımda Tyler'ın üreme aparatıyla donatılmış olduğunu görüyorum – yapay dölleme silahı boğazında. Rahipler onun iki tarafında kancalardan asılılar, siyah cüppeleri yavaşça sallanıyor.

"Aman Tanrım!" Ali'nin gözlerini kapatıyorum. "Bana rahiplerden bahsetmedin. Bana neden onların da öldüğünü söylemedin?"

"Bir fark yaratır mıydı?" diyor Bayan Granger soğukkanlılıkla.

Ali'yi kaldırıp ölülerin pis kokusundan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama acıyla bağırıyor. "Dur. Kıpırdayamıyorum."

Onu tekrar bırakıyorum. "Yardım et ona! Görmüyor musun, acı içinde?" Döndüğümde Bayan Granger'ın ahır kapısını insan sürüsüne açtığını görüyorum.

"Yapma!" Ali'nin önünde sanki onu üreme ahırının etrafında toplanan güruhtan koruyabilirmişim gibi duruyorum. Bize gülüyorlar, sanki bir çeşit eğlenceymişiz gibi.

"Hâlâ anlayamıyorsun, değil mi?" diyor Bayan Granger. "Jimmy, Ben, Tammy, Jess, Tyler, Şerif Ely, rahipler... Bunun olması için meydana geldiler. Onca zaman gözünün önündeydi."

"Neden bahsediyorsun?"

"O gece kilisede Papaz Devers ve Jimmy'yle birlikteydim. Garaja yaklaştığında beni neredeyse yakalayacağını düşündüm. Bir kâbustan uyanıp evime geldiğin gece Ben yatağımdaydı. Elini sandalyemin arkasında asılı kot ceketinin üzerinde gezdirdin. Utanç verici aslında çünkü sana o gece sahip olabileceğimden

eminim. Lee de kurbanlardan biri olacaktı güya ama işi bitirecek kadar adam değildin. Sorun değil. Ben kendimi buna adadım. Tanrı aşkı için hâlâ işe yarayabilirim."

"Bunu neden söylüyorsun? Olamaz..."

"Bunu yapmayı başarabilecek misin diye merak etmeye başlamıştım, kirli eylemi." Bakışı Ali'ye kayıyor. "Bakire fahişe kompleksin konusunda inatçıydın. Ama sana kendini sunduğunda ve sen onu reddettiğinde ne yapacağımı biliyordum. Ondan Şeytan'ı çekip aldığıma seni inanır, onu tekrar saf hâle getirdiğimi düşünürsen şeytan tohumunu içine boşaltabilirdin. Rahipler bedel ödemek zorunda kaldı ama buna değdi. Beklemeye değdi mi, Clay? Umduğun her şey oldu mu?"

Yoğun bir sıcaklığın yüzümü ele geçirdiğini hissettim. "Ne zamandır onlardan birisin?" diye soruyorum ahıra göz atarken, bir kaçış planı bulmaya çalışıyorum.

"O gün Meksika'da ölmeliydim. Ama onu yerine ailemi sundum."

"Aileni mi öldürdün?"

"Onları özgür bıraktım." Bana gülümsüyor ve midemin bulandığını hissediyorum. "Seni yönlendirmek çok kolaydı, Clay. Çayımı içiyordun. Bana en karanlık sırlarını anlatıyordun."

"Salvia. O da sen miydin?" Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey için etrafa bakıyorum.

"Senin dengeni bozmam gerekiyordu. Özellikle de yeniden doğuş seremonisinde ne olduğunu gördükten sonra, inekten çıkan Ali. Hepsinin kötü bir rüya olduğuna inanman gerekiyordu. Ama en derinlerinde biliyordun, değil mi? Tekrar tekrar görmeye devam ettin. Ali'yle yatarken gördün mü? Eminim görmüşsündür." Cilveli bir şekilde gülüyor.

"Benden ne istiyorsun? Ali'den ne istiyorsun?" diye bağırıyorum bekçi gibi dikilirken.

"Efendimizin doğumu için buradayız," diyor, gözü Ali'nin karnına kayarken.

"Bu imkânsız... daha yeni... demek istediğim... Ali bundan önce bakireydi."

"En büyük endişen bu mu? Senin için bir bakire olması mı?" Bayan Granger gözlerini deviriyor. "Çok dar kafalısın, Clay. Ama evet, Ali kendini sana sakladı, zavallı sefil inek. Efendimiz gizemli yollarla hareket ediyor." Gülümsemesi derinleşiyor. "Tohum kutsanmıştır," diye haykırıyor. "Şeytan, tohumunu dağıtmak için seni seçti ve sen de Ali'yi seçtin. Bu en yüksek onurdur."

Hiçbirine inanmak istemiyorum ama üreme platformunda kıvranan Ali'ye, etrafta toplanan tanıklara bakınca gerçek olduğunu biliyorum. Ali'yi buradan çıkarmalıyım, hastaneye götürmeliyim. Böylece içinde büyüyen ucubeyi alabilirler. Ona bakıyorum ve kalbim kırılıyor. Nasıl bu kadar kör olabildim? Bu kadar aptal? Tohum... Başından beri tohum bendim. O yüzden o gece babam beni öldürmeye çalıştı. Biliyordu. Bende bir şey gördü. Şeytani bir şey. Boğanın önümde eğilmesini hatırlıyorum. Bunca zaman başka birinin altın buzağıyı öldürdüğünü zannettim ama ben olmalıyım. Ben başlattım. Onu buraya getirdim.

Ali elini bana uzatıyor, yanına yaklaşmamı işaret ediyor.

Üreme platformunda yanına çöküyorum. "Üzgünüm, bilmiyordum... Anlama–"

"Kehanet," diye hırıldıyor acı içinde. "Efendiyle sadece seçilmiş olan ilgilenebilir. Seçilmiş kişi olarak ona dokunabilecek tek insan sensin... Belki de onu incitebilecek tek kişi de sensin." Manidar bir ifadeyle tavana bakıyor.

Bakışını mum ışığında parlayan gümüşe doğru takip ediyorum – rahiplerin birinin boynundan sallanan ters dönmüş bir haç.

"Yapamam." Başımı hızlıca sallıyorum, benden istediği şeyi düşünüyorum.

Kolumu tutuyor. "Eğer bunu durdurmazsan, hepimiz öleceğiz. Noodle'ı düşün."

Islak saçını yüzünden çekiyorum. Boğazıma asit doluyor,

omuzlarım sarsılmaya başlıyor ama bastırıyorum. Her şeyi bastırıyorum. Bir saman balyasına tutunarak tırmanıyorum ve zıplıyorum, rahibin boynundan haçı kapıyorum.

Haçı hazırda tutarak Ali'nin karnının başında dikilirken arkamdaki kalabalığa endişeyle bakıyorum ama kimse beni durdurmak için hareket etmiyor. Gülümsemeye devam ediyorlar.

"Yap şunu," diye yalvarıyor Ali.

"Tanrım, bana yardım et," diye fısıldıyorum tüm vücudum titrerken.

Haçı başıma kadar kaldırdığımda, bebeği delmeye hazırken içimden bir şey beni kalbimden yakalıyor. Aklım istiyor ama bedenin izin vermiyor. "Yapamam," diye ağlıyorum. "Yapamıyorum."

"Bak şuna sen," diyor Bayan Granger elini omzuma koyarken. "Sence Şeytan, yoluna çıkmana izin verir mi? Sen tohumdan başka bir şey değildin."

Öfkeyle yanarken hızla dönüyorum haçı Bayan Granger'ın boynuna batırıyorum, sıcak kanı yüzüme sıçrıyor.

Dizlerinin üzerine çökerken, "Dokuzuncu Tanrı'ya lütuf," diye mırıldanıyor çocukça bir sesle.

"B-bekle." Ona tutunuyorum. "Bu şarkıyı nereden biliyorsun? Bu Noodle'ın şarkısı."

"Senin sayende geliyor, Clay. Hepimiz için geliyor. Geriye verilecek tek bir kurban kaldı." Gözü Ali'ye sabitleniyor.

Ali'ye bakıyorum ve tek görebildiğim ortadan ikiye bölünmüş inekten çıkışı. Yeniden doğuş seremonisi, o gerçekti. Hepsi gerçekti.

"Eğer başka bir kurbana ihtiyacınız varsa, beni alın," diye yalvarıyorum. "Onun yerine beni alın."

"Hâlâ anlamıyorsun." Yere çökerken boğazından dökülen son sözlerdi.

"Clay..." Ali buğday yatağında kıvranıyor. "Geliyor," diye bağırıyor. Onun yanına koşuyorum, bir şey sanki kemik ve kas-

ları yarıyor, havayı dolduruyor. Karnından küçük bir el fışkırıyor. Bir şey bedeninden buğdayın üzerine kayıyor, kanla kaplı.

Bebek ilk nefesini aldığında kalabalık topluca iç geçiriyor ama kimse sahip çıkmak için ileri atılmıyor.

"Beni kes ama ona dokunma," diye ağlıyor Ali.

Haçı Emma'nın boynundan zorla çekiyorum ve göbek bağını koparmak için kullanıyorum. Bebek mırıldanıyor. Bir erkek. Ona bakmamaya çalışıyorum ama tek hissettiğim beni içine çeken gücü.

İnsanlar onun önünde dua etmek için eğiliyor. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar – papaz, Dale. Ne olduğunu göremiyorlar. Sona geldiğimizi.

Ali'nin yanına kıvrılıyorum, onu paltformda çocuktan uzağa çekiyorum, bedeninden buğdayın üzerine kan dökülüyor.

"Seni buradan çıkarmalıyım. Hastaneye," diyorum onu kaldırmaya çalışırken ama beni durduruyor.

"Çok geç," diyor. "Belki benim için her zaman çok geçti. Ne yaparsan yap bebeğe dokunma. Kahenetten hatırlıyorum. Sadece seçilmiş olan efendiyle ilgilenebilecek. Eğer sen onu almazsan kimse alamayacak ve o ölecek." Yanağıma dokunmak için uzanıyor. "Beni unutma. Sen iyisin, Clay," diye fısıldıyor gözleri donuklaşırken.

"Hayır, Ali, hayır," diye ağlıyorum onu kollarımla sararak. "Bana yardım et." Gökyüzüne doğru baktığımda gördüğüm tek şey kancalarda asılı rahipler, korkunç parti dekorasyonları gibi sallanıyorlar.

Bebek sevimli bir ses çıkarıyor. Ona acayip bir nefretle bakıyorum ama hızlıca geçiyor. Gücünü hissedebiliyorum. Beni çektiğini hissediyorum, kollarım onu tutmak için yanıyor. Ama biliyorum ki bebeği alırsam hayatım son bulacak, dünya son bulacak. Yeterince ölüm ve yıkım gördüm. Babamı düşünüyorum, burada yatarken, bunun olmasını önlemeye çalışırken kan kaybediyordu. İşte o an ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Bir tane daha kurban olacak.

"Kanı savunuyorum," diye fısıldıyorum metal haçı kavrayarak ve damarlarımı açıyorum.

Ali'nin yanına yatıyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Kanım elini ısıtıyor. Eğer gözlerimi kaparsam hâlâ yaşıyormuş gibi davranabilirim, yatakta uyuyormuş gibi ama bu bir yalan. İnsanlık için en üstün fedakârlıkta bulunduğumu bilerek huzur içinde ölebileceğimi düşünmüştüm. İyi bir şey yaptığımı... Tıpkı Noodle ve Ali'nin yapabileceğimi söylediği gibi ama hiç bu kadar içi boş ve yalnız hissetmemiştim. Benden alınan her şey için kızgınım. Hiç göremeyeceğim şeyler için üzgünüm. Bebeğe son kez bakıyorum, Ali'nin koyu saçlarını ve benim inatçı çenemi almış. Şeytan'a karşı koyduğum ve onu yendiğim gerçeğine tutunarak rahatlamaya çalışıyorum. Ama pek de kazanmışım gibi hissetmiyorum. Sadece ölüyor gibiyim.

Kalabalık kıpırdanmaya başlıyor, onu sessiz fısıltılar takip ediyor. Gözlerimi açtığımda uzun sarı saçlı bir kız görüyorum.

"Noodle?" diye fısıldıyorum. Saçlarını yıllardır açık görmemiştim.

Kanla kaplı iğrenç oyuncak bebeği ayaklarına düşürüyor ve bana doğru geliyor.

Bunu görmek zorunda olması beni mahvediyor ama hoşça kal diyebileceğim için minnettarım.

Ona elimi uzatıyorum ama bana gelmiyor. Onun yerine dosdoğru çocuğa yürüyor.

"Bunun için alıştırma yapıyordum," diyor.

Bebeği almak için eğildiğinde yanlış anlaşılması mümkün olmayan o işareti kafa derisinde görüyorum; altında ve üstünde birer nokta bulunan ters çevrilmiş U. Eski bir yara gibi. O yüzden mi kimsenin saçına dokunmasını istemiyordu?

"Hayır," diye başımı sallıyorum, yaşlar gözlerime batıyor. "Noodle olamaz."

Küçük kollarıyla bebeği sallarken ona şarkı söylüyor, çok eskilerden bir tekerleme.

"İlk düşen dua edecek."

Jimmy.

"İkinci düşen oynamaya gelecek."

Ben.

"Üçüncü düşen parçalanacak ve yanacak."

Tammy.

"Dördüncü düşen, öğrenilecek bir ders."

Jess.

"Beşinci düşen tükürdüğünü yalayacak."

Tyler.

"Ama altıncı ve yedinci cennete gidecek."

Rahipler.

"Sekizinci büyük bir hata olacak."

Sheriff Ely.

"Dokuzuncu Tanrı'ya lütuf olacak."

Bayan Granger.

"Sonuncu düşen, onucu, hepsini birbirine bağlayacak."

Ali.

Benim tatlı Ali'm.

"Noodle'ın sayma şarkısı – on kurban hakkında. Bunu yıllar önce uydurmuştu. O zamandan beri onlardan biri miydi yani? Bu âna mı hazırlanıyordu?

"Sanırım ona Clay diyeceğim," diyor Noodle etrafta dönerken. Uzun sarı saçlarının savrulması beni tarlalardaki güne götürüyor – altın rengi buzağının üzerinden biçerdöverle geçtiğim güne. Oydu... buğdayın içinde çömelmiş olan. O gün elinde kan görmüştüm ama kâğıt kesiği olduğunu söylemişti. Buzağının boynunu kesti ve onu orada bıraktı. Rüyalarımda bana fısıldadı, mahsulün üzerine davetiyeyi sürmemi istedi. Kurbanlar kendini öldürmeden önce oradaydı. Hasat Festivali'nde, antrenmanda, ateşte, gölde, üreme ahırında. Annemi delirtti... Jess'i, Lee'nin kollarına attı.

Gözyaşları yüzümü yakıyor.

"Sensin... Seçilmiş olan sensin," diye fısıldıyorum bilincimin son uçlarına tutunmaya çalışarak.

Dönüyor ve bana doğru geliyor, yüzünde tatlı bir gülümseme var.

"Rahat uyu, abi. Son hasat nihayet bitti."

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce editörüm Melissa Frain'e bu dehşet verici, kanlı ve bazen rahatsız edici yolculuğa benimle çıktığı için teşekkür ederim. Bana her karanlık köşeyi keşfetmem ve hikâyeye duyarlılık katmam konusunda sanatsal bir özgürlük verdi.

Kitabın muhteşem kapağı Seth Lerner'ın işi. Teşekkür ederim.

Tor'daki herkese garipliğime arka çıktıkları ve bunu neşeli bir yolculuğa çevirdikleri için teşekkür ediyorum.

Josh Adams'a bu aşk bağlantısını yarattığı için özel teşekkürler.

Korkusuz temsilcim Jaida Temperly ve New Leaf'teki herkese bana bu kadar iyi baktıkları için teşekkür ediyorum.

İlk okurlarıma ve arkadaşlarıma fazlasıyla minnettarım, bana bu hikâyeyle uğraşırken büyük cesaret verdiler. April Tucholke, Virginia Boecker, Jasmine Warga, Rebecca Behrens, Jenn Marie Thorne, Lee Kelly, Erin Morgenstern, Bess Cozby, Veronica Rossi, Lauren Oberweger, Nova Ren Suma, Libba Bray, Maggie Hall, Jodi Kendall ve son olarak Gina Carey'ye, bana Noodle konusunda ilham kaynağı olduğu için.

Tüm çılgın fikirlerimi dinleyen, moralsiz olduğum zaman beni destekleyen ve son teslim tarihleri yaklaştığında bana yemek yapan eşim Ken'e teşekkür ederim.

Ailem John ve Joyce'a; Oklahoma'yla ilgili her sorumu keyifle cevaplayan çok sevgili kız kardeşim Cristie'ye, üstelik kitabın ne hakkında olduğunu biliyordu.

Kızım Maddie'ye – tüm sevgin ve desteğin için. Sıradaki kitap senin için.

Son Hasat kitabını oğlum Rahm için yazdım – başka bir sessiz ve güçlü tip. Bu kitabın fikri gece geç saatte yaptığımız felsefi konuşmalarımızdan birinde ortaya çıktı. Yaşına göre çok bilgesin ve annen olduğum için minettarım. Aramaya devam et.

Nihayet Stephen King, Shirley Jackson, Ira Levin ve V. C. Andrews'a teşekkür ederim. Beynimi en iyi şekilde sarmaladıkları için.

